Cărți pentru suflet
VOLUMUL 2
DIN
TRILOGIA
PENWORD
Farmec
și seducție
ARLETTE GENEVE

PROLOG

Mănăstirea celor Trei Franciscani

Durerea agonizantă îi muşcase inima, marcând-o cu putere.

Fata îşi trecu dosul palmei reci peste pleoape într-o încercare de a-şi şterge lacrimile care o sufocau şi care o împiedicau să fie lucidă într-un moment atât de dificil al existenţei sale: pierderea unei fiinţe iubite. Trase aer în piept, sacadat, încercând să-şi normalizeze bătăile inimii care-i făceau tâmplele să zvâcnească, provocându-i o durere ascuţită.

Făcuse o promisiune!

Îşi întoarse privirile către corpul care zăcea pe pat, imobil, străin de sentimentul de amărăciune care-i rănea simţurile, lăsând-o incapabilă de orice acţiune şi copleşită de cea mai profundă incertitudine.

Privi neputincioasă rănile care acopereau trupul mult-iubit. Frumosul chip fusese aproape în totalitate învelit în bandaje. Rănile erau atât de grave, încât medicii pierduseră orice speranţă de a o salva sau măcar de a-i reduce din durerile chinuitoare. Fata izbucni în hohote violente care-i scuturau umerii şi se încovoie de durere, incapabilă să-şi controleze furia copleşitoare sau să-şi potolească remuşcările care o încolţeau în fiece moment, înnebunind de disperare, şi pierderii iminente.

Stareţa îi puse o mână pe spate în încercarea de a o consola, dar fata o respinse, tulburată până în străfundul fiinţei ei de faptul că fusese abandonată în viaţă de tot ceea ce iubea mai mult: tatăl şi mama sa, iar acum, ea.

– Trebuie să fii tare, micuţo!

Fata fu incapabilă să răspundă. Mintea ei era complet tulburată

de pierderea iminentă şi de promisiunea pe care o făcuse cu numai câteva minute înainte.

– O să te extenuezi. Vrei să aştepţi afară?

Refuză dând din cap, în timp ce vedea cum preotul se apleca peste corpul imobil, şi-i făcu de trei ori semnul crucii pe frunte şi pe fiecare dintre mâinile întinse pe lângă trup. În acest timp, buzele lui rosteau ultima rugăciune.

– Când se va întâmpla, noi ne vom ocupa de înmormântare.

Stareţa vorbea cu o voce caldă, liniştitoare, dar ea n-o auzea. Continua să contemple corpul slab şi palid în faţa morţii implacabile.

– Vino, te însoţesc până la ieşire, spune măicuţa şi-o trase afară din încăperea în care zăcea fiinţa atât de mult-iubită...

– Vreau să fiu lângă ea când se va întâmpla.

Maica superioară dădu din cap refuzându-i cererea, dar fără a-şi pierde blândeţea din ochii căprui.

– Nu mai poţi face nimic pentru ea, doar să-ţi ţii promisiunea.

Blestemată promisiune! Cuvinte blestemate! Consimţi înăbuşindu-şi încă odată suspinele.

– Trebuie să plec.

Încerca să se opună, dar maica stareţă rămase neclintită în hotărârea ei de a o scoate din mănăstire, spre dependinţele exterioare. Traversară împreună mai multe galerii până ajunseră la scara principală care dădea spre grădinile exterioare. Măicuţa rămase sus, pe ultima treaptă de piatră, puse ambele mâini pe capul tremurând al fetei şi o sărută pe creştet.

– Du-te cu Dumnezeu, fiica mea!

– Asta e cam imposibil, pentru că Dumnezeu m-a părăsit, şopti ştergându-şi fata.

CAPITOLUL 1

Sevilla, 1830

Frumosul oraş Sevilla se îmbrăcase în purpură şi aur în acea dimineaţă de mai. Străzile sinuoase, pietruite arătau desăvârşit, împodobite cu flori de portocal şi rozmarin. Balcoanele erau împodobite cu ghivece de pământ smălţuite, în care sălăşluiau muşcate ale căror culori variau de la galben-auriu la roşu, în timp ce în cele mai multe dintre patio-uri, iasomiile albe se căţărau din stratul de flori spre galeriile arcuite ale curţilor interioare andaluze, îmbrăcându-le în culoare şi frumuseţe. Aerul călduţ al dimineţii aducea arome de câmp, turte de anason şi covrigei cu vin şi scorţişoară.

De-a lungul străzilor, tufişurile erau înflorite, iar bobocii mari gri-roşcat se legănau într-un ritmic du-te-vino la trecerea negustorilor care, la acea oră a dimineţii, începeau să alerge de colo-colo prin oraşul parţial adormit.

Sevilla strălucea de viaţă, cu excepţia unui loc de pe malul râului Guadalquivir.

Fata pipăia încontinuu cu mâna tremurândă lemnul ars şi negru, iar funinginea îi înnegrise buricele degetelor. Încerca inutil să le şteargă, trecându-le rapid peste fusta bleu, fără să-i pese de urma gri pe care o lăsau pe ţesătura curată, în timp ce lacrimile-i curgeau şiroaie pe obraji, care deveniseră translucizi de groază. Trupul i se zgudui de repulsie la mirosul înţepător al animalelor carbonizate care-i pătrunse în nări. Totul era mort la picioarele ei: casa pe care o iubise întotdeauna, ca şi plantele şi viaţa care-o umpluseră până nu demult.

Privirea i se opri pe acoperişul locuinţei, acum distrus, şi care,

în copilărie, îi fusese refugiu. Totul fusese redus la un amestec fără formă, ca și visele ei.

Pierderea fusese foarte mare, irecuperabilă. Privi încăperile distruse de flăcări. Frumosul mobilier arsese ca iasca uscată la soare, iar acum era transformat în cenușa neagră de sub picioarele ei. Înălță o rugăciune către cer pentru servitorul care pierise în incendiu, încercând să salveze casa, minunatul refugiu care o susținuse toată viața și care fusese ridicat pe un frumos teren, pe malurile Guadalquivirului.

Aruncă pentru ultima dată o privire pământului pe care-l iubea și care fusese moștenirea ei încă de când se născuse. Ultima speranță îi fusese distrusă, la fel și viitorul. Plânse neconsolată în fața pierderii suferite, apoi, ca și când totul ar fi fost doar o pală de vânt, se trezi într-o ruină totală, în cea mai absolută sărăcie, rătăcind pe stradă, singură.

Se prăbuși într-o dureroasă și zbuciumată tânguire.

Fără să-și dea seama, scăpă un strigăt care sfâșie liniștea pe care încercase să o afișeze. Dumnezeu distrusese tot ce iubea mai mult. Pierduse totul! În acel moment se admonestă, pentru că îl mai avea încă pe Dorian și se jură pentru a *n*-a oară că viitorul ei nu va depinde de niște posesiuni arse.

– Trebuie să încalc jurământul, mamă, trebuie să-l caut. Umerii fetei începură să se agite sub suspinele pe care abia le mai putea reține. Cum s-a putut întâmpla nenorocirea asta?

Întrebarea rămase în aer, fără răspuns.

Incendiul începuse la parter, lângă bucătărie, și nimeni nu putuse stăvili flăcările care avansau lacom și, în cele din urmă, înghițiseră totul.

Hohotele ei sparseră liniștea serii.

– E timpul să pleci, micuțo.

Vocea maicii superioare reuși s-o scoată din transa dureroasă și-și întoarse iar privirea spre orizontul gri. Fumul des și negru urca nepăsător spre cer. Deși ajunsese destul de sus, era încă vizibil. Își întoarse ochii aurii și-i fixă asupra măicuței care îi zâmbea cu o privire afectuoasă și compătimitoare. Mâinile ei blânde încercau să-i transmită o liniște pe care ea nu reușea s-o perceapă.

Dacă n-ar fi fost plecată în călătorie, ar fi fost moartă, ca ea.

– Mi-e frică! Nu știu ce drum să aleg dintre toate care mi se așternă în fața ochilor!

Măicuța o privi cu blândețe în ochi, iar ea îi întoarse gestul cu delicatețe. Veșmântul îi dădea măicuței un aer divin, care transmitea pace, iar fata avea nevoie de liniște.

– Drumul ni-l facem noi, cu pașii noștri. Ține minte, micuțo, doar moartea poate să ne îngenuncheze, nu niște bunuri materiale care sunt ușor de înlocuit. Nu aducem nimic pe lumea asta și nu luăm nimic cu noi.

Vocea blândă reuși să o liniștească, parțial.

– Am făcut o promisiune. Privi cu resemnare chipul senin al unicei persoane care-i oferea consolare: stareța mănăstirii. O promisiune pe care n-o pot respecta.

– Ai dreptul să știi, fiica mea.

Fata dădu din cap în semn de negare de mai multe ori.

– De ce n-am fost aici? Era obligația mea s-o veghez.

– Nu ți-a sosit ceasul, micuțo.

Își șterse ochii cu batista albă pe care i-o oferise măicuța.

– Mulțumesc, maică, pentru tot.

Femeia încuviință cu o mișcare a capului și o ajută să se ridice.

– Și eu i-am făcut o promisiune lui lady Isabelle.

Fata respiră de mai multe ori pentru a se calma. Apucă blând mâna pe care i-o întindea măicuța și se sprijini ușor de umărul ei.

Pierduse în câteva ore tot ce conta mai mult în viața ei.

– Mă doare că părăsesc Sevilla. Iubesc atât de mult acest loc, încât mă neliniștește ideea de a nu-l mai vedea.

Nu era tristețe în cuvintele ei, ci o calmă și dureroasă acceptare.

– Sevilla va fi mereu în inima ta, micuțo. Tu ești cea care o poate menține vie, în suflet.

Fata încuviință ușor din cap, închizând ochii.

– Mai întâi însă trebuie să reglez conturile.

Stareța o privi cu suspiciune, fata avea bărbia rigidă, și în ochi o privire mândră și hotărâtă.

– Cineva va plăti pentru asta. Jur!

Palatul Liniştii. Parcul Prinţilor

Aştepta pe una dintre băncile aflate în mijlocul grădinii. Palatul Liniştii aparţinea, de generaţii, familiei Lara, una dintre cele mai importante familii aristocrate din Sevilla. Titlul îl purta unicul fiu al lui Sebastián de Lara, Alonso. Acesta era căsătorit cu Ana de Guzmán, care-l poreclea *Teribilul,* pentru atitudinea lui disprefuitoare şi aroganţa extremă.

Numit al Liniştii datorită curţii interioare pe care-o adăpostea în partea stângă, acesta era unul dintre cele mai vechi palate din oraşul andaluz. Curtea era pătrată şi fiecare dintre cele patru laturi se numea galerie. În centru, unde se aflau fântâna şi grădina, erau aşezate mai multe bănci pentru lectură şi meditaţie; iar fata se aşeză pe banca ce purta cifra trei. În spaţiul rămas, grădina se deschidea prin patru alei. Îşi ridică ochii spre galeria sau coridorul acoperit, mărginit de arcade. Îşi îndreptă privirea spre locul în care se afla o încăpere ce servea drept birou sau bibliotecă, alta decât marea bibliotecă pe care o aveau unele palate importante. În continuare, se afla Sala Armelor, considerată de mare importanţă şi care, în general, era construită cu o bogată ornamentaţie arhitecturală.

În Sala Armelor se afla Alonso de Lara y Guzmán, care se gândea dacă s-o primească sau nu.

Continuă să-şi mişte picioarele pe dalele reci de piatră, încercând să nu se lase cuprinsă de o criză de nervi. Fata nu voia să părăsească Sevilla înainte de a-i spune tot ce gândea despre el.

– Ducele nu vă poate primi.

Fata se întoarse furioasă spre majordomul care-i adusese vestea.

– Spuneţi-i ducelui de Alcázar că nu voi pleca până ce nu va accepta să mă primească şi că puţin îmi pasă de treburile pe care le are şi pe care va trebui să le amâne din această pricină. Dacă nu dă curs cererii mele, voi face un scandal de se vor dărâma pereţii.

Majordomul dădu din cap şi închise uşa în urma lui.

I se păru că aşteptase ore în şir, dar, într-un târziu, uşa se deschise din nou, iar majordomul elegant şi uscăţiv o conduse prin largile coridoare până la Sala Armelor.

– Domnişoara Denise, Excelenţa Voastră.

Bărbatul care stătea cu spatele la uşă se întoarse având o privire rece în ochii de felină. Ea se dădu, involuntar, un pas înapoi. Îl ura cu o intensitate zdrobitoare. Era bărbatul cel mai infam din câţi cunoscuse.

– De Lara.

Ea îşi înclină uşor capul cu un gest care arăta mai curând a dispreţ decât a salut.

– Doamnă!

Cuvintele alunecaseră ca un sâsâit printre buzele masculine abia întredeschise.

Majordomul închise uşa masivă, în linişte, cum îi era obiceiul.

– Vii să-mi înapoiezi ce mi-ai furat?

Ea negă scuturând din cap.

– Atunci? o întrebă el cu un oarecare cinism înnăscut.

– De ce, Alonso?

El ridică sprâncenele întrebător.

– Ţi-am spus de multe ori că nu am actul şi, dacă l-aş avea, nu l-aş ascunde în casă, ar fi trebuit să presupui asta.

Fata tăcu un moment înainte de a continua.

– Oamenii mei nu sunt vinovaţi de ambiţia ta, nici de faptul că eşti un bastard recalcitrant.

Lui nu-i luă decât o clipă să ajungă lângă ea, Isabel se dădu înapoi foarte speriată, dar îi susţinu privirea cu mult curaj. Alonso ridică mâna până la gâtul femeii şi începu să-i soarbă respiraţia sacadată cu un zâmbet care ei i se păru diabolic.

Lui Isabel îi era frică de el, dar încerca să nu-i arate asta.

– M-ai folosit, m-ai furat şi ai îndrăzneala de a veni la mine cu acuzaţii? Ai noroc că nu te-am arestat pentru asta.

Ea încercă să-şi reprime un hohot, mai ales că încă simţea mirosul de zgură din casa ei.

– Am pierdut totul! răcni cu deznădejde.

Alonso închise pe jumătate ochii, întrebător.

– Nu ştiu la ce te referi şi nici nu mă interesează.

Vorbele bărbatului o loviră. Inspiră adânc, înainte de a-i răspunde.

– Casa mea, – închise gura ca să înghită – este complet distrusă de un foc pus intenționat, pe care-l consider foc inamic.

Alonso se sprijini de biroul mare și lustruit, în timp ce-și încrucișa brațele la piept. Cu o dorință nu prea bine ascunsă continuă să măsoare corpul femeii.

– Și crezi că eu am avut vreo legătură cu asta?

Ea scăpă o înjurătură.

– Ești singurul care are ceva de câștigat.

Alonso își îndreptă umerii în fața acuzației directe.

– Îți convine să mă învinuiești după ce m-ai folosit, îi spuse cu o voce întunecată.

Femeia își înăbuși o exclamație violentă în fața expresiei ochilor lui și rămase tăcută.

– Nu eu mi-am oferit serviciile ca o târfă care s-a coborât până la a fi o hoață de alcov.

Jignirea violentă o făcu să se crispeze.

– Aceste cuvinte demonstrează cât de puțin mă cunoști, *Duce*.

Alonso își ridică bărbia dură și-și strânse ochii într-o linie.

Titlul său sunase în gura femeii că o insultă și așa o și luă.

– Fiecare linie a corpului tău – vocea lui Alonso luă o turnură senzuală, învăluitoare, în timp ce străbătea corpul ei, centimetru cu centimetru, cu ochii unui amant nesatisfăcut – fiecare aluniță îndrăzneață pe care am făcut-o a mea cu fiecare sărutare... Spui că nu te cunosc? Dimpotrivă, te cunosc prea bine, și asta e nenorocirea mea.

Ea făcu un pas către el, cu inima-n gât și furia țâșnindu-i prin pupile.

– Ești un cretin prost crescut... îndrugă îndurerată.

Alonso izbucni într-un râs coleric.

– Dacă nu te gândești să-mi dai înapoi ceea ce mi-ai furat, mă faci să-mi pierd timpul cu prezența ta, iar timpul meu este extrem de valoros pentru mine.

Isabel trase aer în piept ca să se calmeze.

– Am nevoie să-mi recuperez investiția, îl informă pe un ton ferm.

– Prea târziu, domnişoară Denise, mă tem că aţi suferit pierderi irecuperabile.

Isabel hohoti înduioşător.

– Nu aveam decât acei bani, erau dota mea! exclamă uluită.

– Dă-mi actul înapoi şi e posibil să-ţi recuperezi investiţia.

– Nu am actul! Ţi-am mai spus! insistă ea.

– Iar eu nu am banii tăi, îi răspunse cu oarecare batjocură în priviri.

Isabel închise ochii înainte de a-i da un răspuns pedant.

– Eşti demn de dispreţ, seducând o femeie fără apărare, afirmă ea, iar în ochi părea că are pumnale.

Alonso se întoarse cu violenţă.

– Dacă ai terminat deja, domnişoară Denise, sunt un om foarte ocupat.

Isabel continuă să-i privească spatele cu un nod în gât care o sufoca. Îşi investise toţi banii din dotă în proiectul naval al companiei La Cruz, al cărei investitor principal şi preşedinte era ducele de Alcázar: Alonso de Lara y Guzmán. Ar fi putut fi mai nefericită? Dintr-odată, ochii Isabelei zăriră sigiliul ducal.

– Nu pot face nimic ca să te răzgândeşti?

Cel căruia i se adresase se întoarse încet la auzul tonului ei mieros. O trase spre el cu o singură mişcare a braţului. Din nou prinse gâtul femeii mai jos de ceafă şi-i lipi capul de faţa lui. Îşi aplecă uşor capul până ce aproape îi atinse buzele, în timp ce Isabel îşi reprimă un geamăt de frică şi continuă să-i susţină privirea cu mai multă hotărâre decât curaj.

– Încă ai darul de a mă tenta... ştii. Profiţi de slăbiciunea pe care o simt pentru tine.

Se rugă pentru ca el să nu sesizeze tremurul picioarelor ei. Alonso îşi apropie gura de urechea ei, şoptindu-i intim.

– Miroşi altfel.

Isabel îi tăie vorba la mijlocul frazei. Avea mult de pierdut dacă el ajungea să-i ghicească intenţiile.

– S-a terminat, Alonso, acceptă! Nu mă vei mai avea niciodată.

– Niciodată înseamnă destul timp şi-aş putea pune să fii spân-

zurată.

Ea nu clipi în fața amenințării.

Nu am actul!

Mâna lui Alonso se strânse şi mai tare în jurul gâtului, dar îşi dezlipise buzele remarcând...

Ai venit! Credeam că eşti supărată pe mine!

Cele două capete se separară îndată şi-şi întoarseră chipul spre Rosa, sora lui Alonso. Fata cu părul negru traversă încăperea cu paşi repezi, până ce ajunse în mijlocul sălii. Alonso îşi strânse buzele cu o grimasă cinică. Era o întrerupere supărătoare, dar necesară.

Te-ai purtat frumos cu ea?

Alonso alese tăcerea la auzul cuvintelor Rosei, care avea un ton profund incriminator.

Cunoştea marea afecţiune pe care şi-o arătau reciproc cele două femei, dar perfidia şi trădarea domnişoarei Denise îi stârniseră bănuieli. Avea o datorie faţă de ea şi jură că o va face să plătească până la urmă cu vârf şi-ndesat.

Isabel oftă uşurată la intrarea oportună a Rosei. Coborî privirea cu o atenţie studiată, în timp ce prietena ei se apropia, şi, când ajunse lângă ea, o îmbrăţişă cu o afecţiune sinceră.

A trecut atâta timp de când nu mai ştiu nimic despre tine!

Isabel fu incapabilă să răspundă pentru că Rosa îşi întoarse privirea către fratele ei care rămăsese, în aceeaşi poziţie indolentă.

Ai poruncit să fie adus ceva rece de băut pentru invitata noastră?

Alonso negă, avertizându-şi sora să înceteze cu această atitudine prietenoasă. Rosa îşi întoarse faţa spre Isabel.

Voiam aşa de mult să te văd! Petrecerile nu mai sunt la fel fără tine.

Isabel sfârşi prin a-i oferi un zâmbet sincer. Privi ochii migdalaţi ai Rosei, care răspândeau căldură şi bunătate, încât ar fi topit şi cea mai rece inimă, mai puţin pe cea a vărului ei.

Plec din Spania, îi spuse deodată.

Ochii Rosei se deschiseră şi mai tare, surprinşi de această veste neaşteptată.

De ce? Vreau să spun, unde pleci?, întrebă cu jumătate de

gură.

Trebuie să caut o persoană care să mă ajute să-mi recuperez banii. Mă simt trădată într-un mod mişelesc. Isabel îl privea pe Alonso în timp ce rostea cuvintele cu un ton acid.

Povesteşte-mi tot... nu pot concepe să pleci din Sevilla.

Isabel se întoarse spre uşă, hotărâtă, Rosa reuşi s-o prindă de mână.

Nu rămâi să bei o cafea? Avem multe de vorbit.

Isabel refuză.

De ce? insistă.

Dar Isabel nu-i permise să continue.

Întreabă-l pe fratele tău, Rosa. Întreabă-l pe ducele de Alcá- de ce trebuie să părăsesc Sevilla.

Fără să aştepte răspunsul, ieşi într-o linişte furioasă.

Rosa se întoarse spre Alonso cu o privire interogatoare.

Ce se întâmplă, Alonso?

Ducele se întoarse repede şi privi fereastra largă din spatele biroului. Îi întorsese spatele surorii sale, fără strop de remuşcare în atitudinea sa rigidă.

Un timp am crezut c-o iubeşti.

Rosa privi cum fratele ei îşi încordează umerii, rămânând în continuare tăcut.

Acum, din vina ta, am pierdut o prietenă bună.

Alonso se întoarse spre ea cu iuţeala unei feline şi o sfredeli cu o privire furioasă. Sora sa afişa mândria unei femei care ştie ce vrea.

Sora Teresa a acceptat intrarea ta la mănăstirea Întruparea Maicilor Augustine.

Rosa îşi înclină capul în semn de acceptare. Îşi cunoştea locul, şi-l asumase cu o cumințenie surprinzătoare.

Fratele ei nu-i suporta prezenţa. Chiar din momentul în care se întorsese de la Paris, îşi arătase dezacordul faţă de tot ceea ce făcea ea. Dar singurul lucru pe care i-l putea reproşa era loialitatea faţă de idealurile tatălui său: un nobil bonapartist.

Şi când ai programat intrarea mea la mănăstirea Santa Marta?

Alonso își strânse buzele la auzul numelui popular al Mănăstirii Întrupării, doar persoanele din clasa de jos numeau astfel mănăstirea și detestă modul familiar cu care vorbea sora lui.

– Intrarea ta este prevăzută pentru toamna aceasta...

Rosa îl privi fix. Alonso putu să-i observe paloarea care-i acoperise obrajii și o oarecare remușcare îl cuprinse.

– Așa e cel mai bine pentru tine.

Rosa îl sfredeli cu un zâmbet sec.

– Știu foarte bine de ce vrei să mă îndepărtezi de societate, spuse ea cu mâinile încleștate pe șolduri. Este în interesul tău să mă închizi, dar s-ar putea să fii surprins, frate.

Alonso își strânse buzele cu un imens dezgust.

El credea cu putere că nicio femeie nu trebuia să aibă atâta avere încât să-i ofere influență. Și Rosa fusese educată ca și cum ar fi fost bărbat și chiar studiase sub îndrumarea unui profesor și tutore francez numit de tatăl său, anteriorul duce de Alcázar. Fusese crescută foarte departe de influența lui și, deși încercase prin toate mijloacele să anuleze toate aranjamentele făcute de tatăl lor, pentru ca el să controleze averea și bogățiile surorii lui, nu reușise acest lucru.

Rosa făcea demersuri clandestine cu trădători ai monarhiei și, în afară de asta, folosea și o parte din banii mamei lor, decedată și ea la puțin timp după tatăl lor, pentru a finanța cererea coroanei spaniole de către Carlos Isidro de Borbón. Să înarmezi o oaste este un lucru foarte scump. El, ca militar, știa asta și pentru acest motiv făcuse tot posibilul să obțină intrarea surorii lui la mănăstirea Santa Marta și să evite, în felul acesta, ca ea să comită cea mai mare greșeală a vieții **ei**: trădarea Coroanei. Dar casa regală avea dovezi despre întâlnirile ei cu unul dintre oamenii lui Rafael Maroto. Coroana se gândea să o declare trădătoare, pentru că știa că ea finanța, alături de alți trădători, reclamarea tronului de către Carlos Isidro, fratele regelui.

– Încerc să fac ce e mai bine pentru tine, îi răspunse după o meditație profundă.

Rosa știa perfect ce gândea fratele ei despre ea și despre idealurile ei politice, dar ea credea în libertate și în egalitatea între oa-

meni. Îl sprijinea pe don Carlos, convinsă fiind că acesta era lucrul cel mai bun pentru Spania. N-o putea face nimeni să-şi schimbe părerea. Ea consideră că este mult mai potrivit să domnească el decât prinţesa minoră care ar fi adus o regenţă dubioasă.

Era conştientă de riscul pe care şi-l asuma, dar idealurile ei o îndemnau să nu rămână nepăsătoare. Tatăl ei murise pentru aceleaşi principii. Mai mult, detesta poziţia absolutistă a fratelui ei. Dacă el credea pentru o clipă că putea s-o reducă la tăcere închizând-o într-o mănăstire, se înşela foarte tare.

– Dar nu te-am întrebat de intrarea mea la mănăstire, te-am întrebat de ce prietena mea trebuie să părăsească Sevilla.

Alonso păstră o tăcere care lăsa loc de interpretare.

Rosa îşi înăbuşi un geamăt.

– Ce-ai făcut?

Alonso îşi strânse buzele.

– Aştept un răspuns.

Ochii negri şi de nepătruns ai lui Alonso străbătură biroul lustruit din lemn de nuc, se opriră un moment pe bolul de argint unde obişnuia să-şi pună sigiliul. Închise ochii pe jumătate, cu o furie fără măsură, când înţelese că domnişoara Denise i-l luase de sub nas. Folosise acuzaţia drept scuză, ca să se apropie de el, şi…

– Jur c-am s-o omor!

Alonso inspiră profund pentru a-şi înăbuşi furia ce începea să clocotească în el.

Capitolul 2

Comitatul Hampshire, Anglia

Împuşcătura îi răsuna încă puternic în cap şi o făcea să tremure, ameţită, dar reîncărcă arma fără să clipească. O lacrimă-i alunecă pe obraz până la bărbie şi căzu mai apoi între sâni, unde se pierdu. Iapa pe care o cumpărase la debarcarea în portul Dover cu o mică avere îşi rupsese un picior pe drum. Trebuie s-o sacrifice pentru a nu mai prelungi suferinţa bietului animal. Îşi înghiţi un suspin în faţa ghinionului, căci mai avea de parcurs un drum lung până la Redtower, destinaţia finală.

Continuă să meargă pe drumul îngust, căutând ajutor, deşi începuseră s-o obosească frigul, ceaţa şi ghinionul care o tot urmărea de la ieşirea din Spania. Sosise în Anglia în căutarea lui, iar inima îi bătu mai repede în aşteptarea întâlnirii. Nu ştia cum o va primi. Dacă va fi dispus să respecte înţelegerea pe care o făcuse cu mama ei, cu mult timp în urmă, şi această luptă a sentimentelor o descuraja. Deodată zări împrejmuirea din pari care delimita proprietatea. Nu prea ştia în ce direcţie să-şi îndrepte paşii căci încrucişarea de drumuri o descumpăni pe moment, dar hotărî s-o ia înainte, fără să părăsească încercuirea albă care rămânea în dreapta ei.

Ridică gulerul pelerinei gri spre faţă şi-şi privi picioarele înghemţate. Noroiul îi stropise ghetele, iar căldura Sevillei i se păru în acel moment ca o ploaie de mai într-o lună secetoasă de vară.

Privi cerul acoperit de nori care se întindea deasupra capului şi se scuturâ de nemulţumirea care o stăpânea, pentru a-şi putea continua drumul fără să se mai lamenteze. La un moment dat, făcu ochii mari de surprindere, ajunse la un iaz care i se păru deosebit

de frumos. Debarcaderul avea două bărci singuratice legate la mal. Atunci îl zări! Frumosul cal alb care păştea liniştit lângă mal. Isabel deschise ochii, prevăzătoare, pentru că unde era un cal era şi un călăreţ. Încercă să-l zărească pe stăpân, dar nu reuşi să-l vadă nicăieri. Era posibil să fie doar calul? Imposibil, se gândi. Frumosul exemplar trebuie să fi costat o avere; Isabel ştia bine la cât s-ar fi ridicat preţul pe piaţă pentru un armăsar excepţional ca acela. În Sevilla erau fermieri care se ocupau exclusiv cu creşterea cailor de rasă pură şi ea realiză că obiectul dorinţei ei era o rasă fără amestec.

Îl examină cu ochi critic. Înălţimea greabănului trebuia să atingă un metru şaizeci sau şaizeci şi cinci, avea o înfăţişare mândră şi foarte elegantă, capul de mărime medie, uşor convex, era un splendid exemplar spaniol. Calul nu se sperie la vederea ei, îşi undui coama simţindu-i prezenţa şi o privi cu ochi ageri, liniştit. Continuă să muşte din iarba proaspătă, părând să nu remarce interesul pe care-l trezea, şi ea ştiu că era obişnuit cu prezenţa omului. Se apropie cu băgare de seamă, vorbindu-i încet, încercând să nu-l sperie. Isabel ajunse până la el şi-i întinse mâna să i-o miroasă, înainte de a-l mângâia pe părul moale şi alb cu fire gri, şoptindu-i cuvinte afectuoase.

Murea de poftă să-l călărească.

Lipsa şeii era un impediment, pentru că abia ştia să călărească fără şa, dar se gândi că împrejurările actuale nu permiteau etalarea unei false ipocrizii. Nu i-ar fi fost greu să ajungă până la domnişoara ei şi la Dorian cu ajutorul acestui frumos cal.

Fusese lăsată să aştepte la o răspântie, iar ea mersese deja câţiva kilometri pentru a găsi un ajutor şi Dumnezeu îi trimisese un frumos exemplar cu patru picioare. Ce mai putea cere?

Cineva îşi drese glasul, iar sunetul o prinse atât de pe neaşteptate încât aproape o făcu să se clatine pe picioare când se întoarse brusc. Bărbatul culcat între tufe, cu o crenguţă de iarbă neagră în gură, îi oferi un zâmbet jucăuş plin de simpatie. Cu siguranţă nu-i simţise prezenţa. Leandrul, cu frunzele asemenea dafinului cu flori galbene, îl ascundea aproape în totalitate. Faţa bărbatului care o privea cu o aroganţă calculată îi însufleţiră gândurile. Era

prea frumos! Părul lui des şi negru era ciufulit, iar ochii, de un albastru-violet, o făcură să scoată un oftat pe care şi-l reprimă înainte ca el să realizeze cât de plăcut o impresionase.

Fără nicio îndoială, era vorba despre un cavaler, calitatea îmbrăcămintei, atitudinea şi mândria îl trădau, deşi neglijenţa ţinutei lui o surprinsese. Purta o cămaşă albă deschisă la doi nasturi şi astfel putu să-i admire pieptul. I se păru indecent, dar extrem de atrăgător. Avea pantaloni maro din piele de căprioară, destul de şifonaţi, dar pe el părea că nu-l interesează acest detaliu. Tuşi, încercând să-şi dreagă glasul.

Bărbatul se ridică şi, când îl văzu în toată înălţimea lui, Isabel gâfâi puţin neliniştită de această privelişte. Era atât de înalt, încât ar fi avut o problemă serioasă dacă ar fi pretins să-i ia calul, în cazul în care el s-ar fi arătat recalcitrant, lucru care urma să se întâmple, fără îndoială.

– Domnule, m-aţi speriat rău! încercă să diminueze gravitatea apariţiei ei pe o proprietate privată.

Jamie o privi pe femeia cu păr şaten care i se adresase în engleză, deşi cu accent puternic spaniol. Privi cu o oarecare lăcomie ochii aurii care, pentru o clipă, îl zăpăciră. Observându-i tenul ars de soare, îşi dădu imediat seama că era o femeie pe care n-o deranjau plimbările lungi prin soare.

Gura ei senzuală, bine conturată, îl atrase din prima clipă. Străbătu apoi cu privirea silueta zveltă, deşi micuţă. Dacă n-ar fi fost statura şi părul ceva mai puţin cârlionţat, ar fi crezut că era ruda unei persoane pe care el o cunoştea: cumnata lui.

– Este un cal minunat, comentă cu o voce de catifea.

El continua s-o fixeze cu privirea, în tăcere.

Isabel se crispă din cauza impoliteţei acestei tăceri şi a nervozităţii ei în faţa magnetismului său. De ce o privea cu acel aer de haimana? De ce i se făcea stomacul ghem contemplându-i zâmbetul?

– Am nevoie de ajutor, cavalere! exclamă vehement.

Jamie îşi fixă privirea în partea de jos a rochiei ei pline de noroi, văzu pelerina şifonată, pe care ea se încăpăţână s-o închidă în jurul ei, dar nu-şi putea îndepărta ochii de acea gură atrăgătoare

pentru că buza superioară era la fel de voluptuoasă ca cea inferioară şi îi dădea un aspect atrăgător, erotic. Fata avea o gură croită pentru a provoca bărbaţii. Jamie fusese conştient de prezenţa ei încă de când luase drumul debarcaderului. I se păruse ceva senzual şi demn de atenţie să-i urmărească legănatul şoldurilor în timp ce mergea.

– Ceea ce vă trebuie imediat este o baie.

Isabel nu s-ar fi aşteptat niciodată la acest răspuns. Ştia că era murdară şi că rochia ei devenise de nefolosit, dar bruschetea afirmaţiei o supărase mai mult decât voia să admită.

Asta nu era o manieră de a se adresa unei doamne.

– Iar dumneavoastră aveţi nevoie să învăţaţi cum să vă adresaţi unei doamne, îi răspunse cu trufie.

Jamie îşi ridică sprâncenele auzind replica. Fata îi susţinu privirea cu tupeu.

– Nu sunt eu cel care pretinde a fi o doamnă, în schimb dumneavoastră semănaţi cu o ţigancă slinoasă. Nu-i aşa?

Isabel se iţi cu mai multă mândrie şi-l privi provocator. Îi vorbea într-o spaniolă perfectă, aproape lipsită de accent. Era uluită.

– De mai bine de două ore călătoresc aşa, murdară de noroi şi în apărarea mea pot spune că sunt obosită, îngheţată şi că ultimul lucru de care aş avea nevoie ar fi sfaturile unui grăjdar care trândăveşte, neglijându-şi munca.

Isabel tăcu un moment ca să-şi tragă sufletul înainte de a continua, dar el i-o luă înainte.

– De ce fel de ajutor ai nevoie, domnişorico?

Isabel dădu drumul aerului pe care-l reţinuse până în acel moment. În sfârşit, va avea parte de ajutor! Isabel îşi relaxă umerii.

– Trebuie să ajung până la Redtower, îl informă concis.

Pupilele lui Jamie se întunecară auzind numele. De ce avea nevoie fata să ajungă până la Redtower? Era profund intrigat.

– Credeam că ai nevoie de un alt fel de ajutor.

Isabel îi zâmbi candid, fără să observe interesul din cuvintele lui.

– Orice ajutor e întotdeauna binevenit.

Jamie ştiu imediat că ea nu-l înţelesese, altfel nu i-ar fi zâmbit

în felul acela, atât de devastator pentru simțurile lui. De când îi observase prezența, părul de pe corp i se ridicase, ca și cum ar fi avut viață proprie. Țigăncușa era ca un magnet pentru corpul lui, nu-și putea dezlipi ochii de la ea.

Isabel simți pericolul pe care-l reprezenta englezul și-și luă precauțiile necesare: un pas înapoi. Jamie râse de gestul ei prudent.

– Sunt dispus să vă ofer tot ajutorul de care aveți nevoie.

Isabel miji ochii cu multă precauție, nu înțelese tonul avid pe care-l observase la bărbat. Înainte de a putea formula un răspuns, Jamie parcurse distanța care-i separa și se opri doar la câțiva centimetri de ea. Isabel simți un fior, iar din ochii ei aurii ieși o licărire de teamă pe care o stăpâni în momentul în care își introduse mâna în buzunarul mantiei largi. Când atinse metalul rece al pistolului, încrederea își reluă locul în sufletul ei, care se neliniștise de sentimente de precauție și curiozitate. Știa ce trebuia să facă în cazul în care acel englez s-ar arăta prea îndrăzneț, dar ar fi capabilă să meargă până la capăt?

– Trebuie să-mi dați o recompensă dacă vă ajut..., îi spuse el cu umor.

Isabel nu-i permise să continue.

– Vă voi oferi mulțumiri cu majuscule.

Jamie refuză cu o mișcare a capului, fără să-și ia ochii de la gura ei. De câte ori vedea că se mișcau acele buze ca cireșele, stomacul i se înfiora.

– Eu aș prefera un sărut cu majuscule.

Isabel făcu ochii mari, cu prudență, pentru că limbajul pe care îl folosea englezul o zăpăcea.

Se gândi că el s-ar putea să nu cunoască semnificația cuvintelor pe care le folosea și din acest motiv nu se arătă scandalizată.

– Nu sărut niciodată necunoscuți care pot fi delincvenți.

– Iar eu nu ofer ajutor necunoscutelor pline de jeg, oricât de frumoase ar fi.

Isabel trase adânc aer în piept, dându-și seama că străinul înțelegea sensul cuvintelor pe care le folosea în limba ei.

– Atunci nu-mi lăsați altă opțiune decât să vă iau armăsarul.

În timp ce femeia rostea aceste cuvinte, Jamie observă că ea scoase o armă din buzunar şi o îndreptase spre pieptul lui. Reuşise să-l surprindă total. Ce credea ea că face cu jucăria aceea? Nu ştia dacă glumeşte sau nu, dar privirea serioasă pe care ea i-o aruncă, îl lămuri pe deplin. Jamie îşi opri ochii pe gura femeii mai mult decât era normal, iar Isabel, la rândul ei, îi făcu un gest cu capul să se îndepărteze de cal, care păştea liniştit, din fericire mai aproape de ea decât de el.

Glumiţi! exclamă pe jumătate mirat, pe jumătate amuzat.

Isabel negă fără să spună un cuvânt. Jamie nu se mişcă din locul în care se afla.

Îndepărtaţi-vă încet de cal, îi ceru cu voce fermă.

Jamie refuză să se lase manipulat şi, când făcu gestul de a se îndepărta direct spre ea, fără să ia în considerare cererea ei, Isabel armă pistolul. Paraliză de uimire. O privi fix pe fata care nu clipea şi atât de intens şi pătrunzător, încât pantalonii îi deveniseră extrem de strâmţi, iar inima anormal de accelerată. Îi admiră curajul, deşi era prost folosit.

Aici, hoţia se pedepseşte cu spânzurătoarea, iar ameninţarea unui bărbat... lăsă neterminată avertizarea.

Niciun fior nu o trecu pe faţă la auzul cuvintelor lui. El ştiu că ea nu se teme, iar asta mai mult îl amuză decât îl înfurie.

N-o să vă mai repet. Îndepărtaţi-vă uşor de cal şi n-o să vi se întâmple nimic, vă promit.

Jamie sfârşi prin a accepta ordinul femeii. Se dădu doi paşi înapoi, fără a-şi lua ochii de la ea.

Ştiţi c-o să vă găsesc, o avertiză cu voce cadenţată.

Ea ridică şi mai mult arma şi-i ţinti capul.

Spuneţi-mi cărui grajd aparţine şi voi face să vi se înapoieze calul, fără să fi suferit vreo daună. Vă dau cuvântul meu.

Jamie se amuză de amestecul de inocenţă şi candoare al fetei, căci, cu un singur fluierat al său, *Olé,* calul ar fi aruncat-o pe jos. Îşi frecă mâinile gândindu-se la spectacol, numai că el nu-i spuse nimic, şmecheria asta avea s-o probeze chiar ea.

– Cuvântul unei hoaţe? o străpunse cu ironie.

Isabel fu surprinsă de tonul glumeţ din vocea bărbatului. Îl ame-

ninţa cu arma, iar el nu se temea. Se tot uita la ea cu o dorinţă nestăpânită, care-i trezi fluturi în stomac pentru prima oară în viaţa ei.

– Cuvântul unei ţigănci jegoase care se crede o doamnă.

Jamie zâmbi în faţa vorbelor ei strălucite şi caustice. Avea chipul unei hoaţe desăvârşite, pe lângă o privire jucăuşă.

– În mod normal, nu obişnuiesc să iau ceea ce nu-mi aparţine de drept; totuşi, în actuala circumstanţă, sunt silită să acţionez altfel, deşi gestul meu ar putea semăna cu un delict.

Jamie crezu că încearcă să justifice ceea ce nu era justificabil, dar situaţia i se păru dintre cele mai suculente. Dacă ea credea că-l putea intimida cu un pistol, va avea o surpriză.

– Spuneţi-mi numele dumneavoastră, vă rog, ceru ea cu blândeţe.

Jamie nu-i răspunse la întrebare şi privi cu nelinişte cum fata mieşora numărul paşilor pe care el îi pusese între ei şi făcu ceva complet neaşteptat şi curajos. Se înălţă pe vârfuri, căci Jamie era destul de înalt, iar ea îi ajungea doar până la umăr, şi cu mâna pe care o avea liberă îl apucă de gulerul cămăşii, îl înclină până la înălţimea gurii ei şi într-o manieră îndrăzneaţă îşi lipi buzele de gura lui, suav, ca şi cum ar fi fost un fluture care-şi agita aripile deasupra unei flori, fără să se aşeze pe ea. Îi înfipse ţeava pistolului între coapse, şi Jamie se gândi că s-ar putea descărca accidental dacă ar face un gest brusc. Se hotărî să rămână liniştit, în timp ce primea sărutul cel mai ciudat pe care-l primise vreodată. Dar nimic nu-l pregătise pentru descărcarea electrică pe care o primi odată cu sărutul îndrăzneţ. Crezu că îl lovise un fulger şi-i despicase capul în două. După descărcare, mâinile prinseră viaţă proprie. O apucă de mijloc pentru a o atrage spre corpul lui şi una dintre ele urcă spre curbura spatelui şi o luă spre gât unde îşi lăsă degetele să se odihnească într-o mângâiere sublimă, pe care ea o acceptă cu un geamăt de plăcere. Limba lui o mângâie descriind contururi de plăcere. Capul Isabelei începu să se învârtească vertiginos, sărutul de mulţumire se transformă într-un răspuns de sălbatică acceptare. Englezul o ştia prea bine. Mirosea extrem de bine, nu ca ea, dar nu voia încă să-i dea drumul; şi atunci mâna lui

Jamie se strânse în jurul gâtului ei cu o îndrăzneală pe care ea o respinse şi pe care nici n-o înţelegea, din cauza confuziei provocate de sărut.

– Când cineva lansează o aşa lăudăroşenie, domnişorico, trebuie să ştie riscul la care se supune dacă e prins pe picior greşit.

Isabel rămase pe loc dezarmată.

Jamie îi prinse braţul la spate şi i-l imobiliză. Degetele ei se desfăcură, moi, sub presiunea pe care o simţi în încheietura mâinii. O obligă să dea drumul armei, care căzu cu zgomot surd. Jamie o aruncă cu piciorul într-un tufiş ţepos. Un val de neîncredere şi furie o cuprinse înţelegând că fusese atrasă mai mult de sărut şi nu realizase ameninţarea care o păştea. Sentimentul de ruşine o scutură fără milă. Se simţea ca o hoaţă măruntă la drumul mare.

– Ce ziceaţi de cal?

Întrebarea batjocoritoare reuşi s-o paralizeze.

– Nu voiam decât să vă dau un sărut de recunoştinţă, încercă ea să se justifice.

Jamie ridică sprâncenele a mirare la auzul acestui răspuns.

Fata îl tenta prea mult.

– Asta chiar îmi face plăcere.

Îşi înclină capul şi puse din nou stăpânire pe gura femeii. Avea un miros delicios, între cireaşă şi mură, iar buzele erau cele mai delicate pe care le gustase în viaţa lui. Se pierdu printre sărutările lacome până ce simţi o lamă rece de oţel în gât. Fata apasă uşor lama ascuţită, făcându-i o tăietură roşie de care el avea să-şi amintească mult timp de-acum înainte.

Cu toate că era într-o poziţie dezavantajoasă, el surâse.

– Ce spuneaţi de lăudăroşenie?

Fata se desprinse încet de el, dar Jamie avea alte intenţii, călcase poalele rochii ei, care se sfâşie atunci când ea încercă să se întoarcă brusc.

Isabel privi în jos şi nu putu să creadă ceea ce-i vedeau ochii. Când îşi ridică faţa şi-l privi, se chirci de furie. Nenorocitul, a făcut-o intenţionat! Cu un strigăt de furie se repezi spre Jamie, dar lovitura în vânt o făcu să se dezechilibreze şi căzu, iar, în cădere, reuşi să se agaţe de cămaşa lui. Jamie ajunse la pământ

odată cu ea. Isabel începu a-l lovei ca o fiară, folosind în acelaşi timp şi mâinile, şi picioarele. Lui Jamie îi era destul de greu să se apere de atacul feroce al femeii, care căuta să-i scoată ochii, şi nu se îndoia de faptul că era în stare de un asemenea lucru. Îi prinse ambele mâini, ţinându-i-le deasupra capului şi se aşeză călare peste mijlocul ei. Zâmbetul triumfător o deranjă şi mai mult decât poziţia lui nepotrivită.

– Mic demon bătăuş!

Isabel se zbătea încă, încercând să-l determine să se ridice şi să n-o mai strivească. I se părea că se află în cea mai umilitoare situaţie din viaţa ei. Cea mai mizerabilă, cea mai...

– Lăsaţi-mă să mă ridic, îl rugă.

Jamie refuză.

– Da, dacă-mi daţi un sărut.

Isabel ştia că se afla clar în dezavantaj, trebuia să-şi schimbe total strategia în faţa acestui englez pedant. Nu mai stătu pe gânduri nicio clipă, dacă tot ceea ce voia el era doar un sărut...

– Doar unul?

Jamie nu mai aşteptă altă invitaţie. Îşi coborî gura până la ea şi se pierdu din nou printre buzele ei pline. Fără să-şi dea seama, îi eliberă una dintre mâini. Următorul lucru pe care-l simţi fu o lovitură în cap, dată cu o piatră, care-l lăsă inconştient.

Capitolul 3

Se simțea ca strânsă ca într-un cleşte, de teamă!

După discuția penibilă cu majordomul, care o împiedicase pe tânăra lui stăpână s-o conducă în salon, buna ei dispoziție scăzu. Era obosită şi transpirată, călătoria lungă reuşise să-i diminueze hotărârea de a se arăta foarte fermă. Privi tavanul înalt al salonului şi recunoscu că ceea ce vedea îi plăcea destul de mult, dar nu reuşea să se scuture de tulburarea de la suprafață. Băuse cu multă plăcere siropul care-i fusese servit şi fu plăcut surprinsă de faptul că femeia care auzise dorința ei de a-l vedea pe contele Ayllón îi acceptase cererea.

O privise lung, un minut întreg, şi firele de păr de pe ceafă i se zburliseră din cauza aşteptării, dar, din fericire, îi zâmbise şi-i ceruse să aştepte. Nu i-a trecut neobservată strălucirea din ochii ei, nici nu ştiu cum s-o interpreteze.

Îşi ridică iar umerii dureroşi şi conveni să aştepte venirea bărbatului pe care oricum îl aştepta de atâta vreme. Stomacul ei începu un dans nebun în fața speranței ce o nutrea, ca el s-o accepte.

Încerca să creadă că nu va fi prea dur cu ea: căci, dacă ar fi fost aşa, n-ar fi putut suporta.

Ce dulce putea fi speranța! Ce amară deziluzia!

– Vrei o audiență, fetițo?

Isabel se întoarse brusc la auzul vocii seci a unei femei.

Privi chipul bătrânei cu surpriză şi admirație. Trecerea anilor era generoasă cu ea. Îi privi părul argintiu, aliura dreaptă şi privirea mândră. Trăsăturile feței femeii erau încă frumoase şi viața nobilă pe care o avea în sânge putea fi admirată în fiecare gest. În

fiecare mișcare.

Știu cine era și deveni și mai nervoasă.

– Doresc o conversație privată cu don Velasco.

María o privi surprinsă pe fată, care rămăsese într-o atitudine provocatoare, fără să lase garda jos, și se întrebă de ce ochii ei erau bănuitori.

Neglijența ei o surprinse, deoarece cuvintele îngrijite arătau că fusese educată atent, serios.

– Contele Ayllón este un bărbat foarte ocupat. Spuneți-mi ce doriți, și eu am să-i transmit cererea dumneavoastră. Dacă va considera oportun, vă va oferi ocazia unei întrevederi viitoare.

Fata refuză, în timp ce bărbia-i devenea mai hotărâtă.

– Ceea ce m-a adus până la Redtower este o chestiune urgentă și personală pe care vreau s-o tratez doar cu contele.

María o privi cu o umbră de dojană în ochii ei căprui. O privi pe fată, măreața ei hotărâre, și știu chiar în acel moment că ceva foarte grav era pe punctul de a se petrece.

Plânsul liniștit al unui copil care dormea pe canapeaua largă de piele și care-i scăpase din priviri atunci când intrase în încăpere făcu să se anime privirea fetei. María se uită plină de suspiciune cum fata se întoarse, grăbită, spre copilul care-și frecă ochii somnoroși, îl ridică la piept și începu să fredoneze un cântec de leagăn pentru a-l liniști. Inima Mariei se opri! Și simți cum sângele îi înghează în vene. Privi onduleurile castanii ale copilului și, când privirea bebelușului se întâlni cu a ei, María crezu că va cădea, trăsnită. Fata ținea în brațe o miniatură a lui Rodrigo. Aceiași ochi aurii, același profil al gurii.

– Sfântă Fecioară! Cum e cu putință? Dumnezeule binecuvântat! exclamă fără șir și fără noimă.

În mintea Mariei fierbeau speculații. O privi pe fată cu alți ochi și, înțelegându-i tinerețea, simți în suflet o durere nimicitoare.

Rodrigo al ei... imposibil! Nu putea să fie adevărat ceea ce inima ei bănuia, că avusese o aventură cu o fată care, la vârsta lui, i-ar fi putut fi fiică.

Ochii Mariei se reduseră la două linii negre, și atunci grămada de reproșuri pe care le avea pe buze se nărui ca un castel de nisip

când este atins, pe plajă, de un val înspumat. Ridică o mână spre gât în intenția de a-și înăbuși un strigăt care dădea ghes să iasă. Abia se simțea în stare să evite privirile tinerei și ale copilului la care se uita cu ochii ieșiți din orbite. Era extrem de agitată și se lupta să-i ajungă oxigenul în plămâni.

Râsul deschis al lui Rodrigo care răsuna din vestibul le-a trezit pe amândouă. Cu siguranță glumea cu asociatul său, ducele de Arun. Un dezastru era pe punctul de a începe. María asculta pașii care se apropiau de bibliotecă. Fiul ei era dintre cei care nu-și ascundeau sentimentele; veselia lui și simțul umorului erau cunoscute și apreciate de toți cei care locuiau pe domeniu. Și simți o înțepătură dureroasă în inimă imaginându-și că nu va mai auzi acest râs peste puțin timp. Și bănuielile ei ajungeau să fie certitudini... Iisuse!

Mânerul ușii cedă sub apăsarea mâinii bărbatului, și ușa se deschise încet. Mai întâi intră Devlin, urmat îndeaproape de Rodrigo, iar ultima intră Eulalia. Salonul rămase într-o liniște absolută pe care o păstrau cu toții, fără voie.

– Mamă, nu știam că ai musafiri.

Ochii lui Rodrigo se plimbară pe fața necunoscutei atât de mult, ca și cum însuși timpul s-ar fi oprit. Rodrigo crezu că mama lui trata un subiect domestic și se mustră că o întrerupsese, dar nu știa că sunt în bibliotecă. I se păru că fata se simțea groaznic. Cu siguranță fusese certată.

– Te las să-ți vezi de treburi. Eu și Devlin o să ne continuăm discuția în grădină.

Eulalia se așeză în ușă, blocând singura cale de ieșire, pentru nimic în lume nu ar fi permis ca Rodrigo să iasă din salon înainte de a asculta tot ce avea fata de spus. Nici nu-i trecea prin minte să piardă spectacolul care urma să înceapă dintr-un moment în altul și de care s-ar fi bucurat mult.

Rodrigo o privi pe Eulalia fără a înțelege atitudinea ei belicoasă.

– Cum ai putut? întrebă María deodată.

Rodrigo întoarse privirile spre mama sa, surprins de tonul aspru al vocii ei.

– Credeam că te-am educat cu onoare. Am greşit când am crezut că eşti o persoană responsabilă de actele propri i, dar trebuie să admit că mă simt profund decepţionată.

Contele o privi pe fată, crezând că vorbele i se adresează, dar mama lui îl privea pe el într-o manieră acuzatoare. Întoarse capul spre Devlin, care ridică din umeri, fără să ştie ce se întâmplă.

– Da, cu tine vorbesc, fiule.

Rodrigo întoarse privirea spre María.

– De unde până unde această apologie a defectelor mele?

María înghiţi în sec şi închise ochii, încercând să-şi oprească lacrimile. La ce s-o fi gândit Rodrigo când se implicase într-o relaţie cu o fată care i-ar fi putut fi fiică?

– Ai târât numele Velasco prin noroi.

Rodrigo ridică sprâncenele mut de uimire.

– N-am crezut vreodată că voi apuca ziua în care să plâng... Cum ai putut să faci ceva atât de iresponsabil şi lipsit de bun-simţ?

Biciuirea verbală îl lăsa pe Rodrigo stupefiat.

Devlin o privi pe Eulalia şi-i adresă o întrebare mută din ochi. Eulalia îi răspunse, printr-un gest, să aştepte.

– Nu am timp de ghicitori, spuse el brusc.

María smulse copilul din braţele fetei şi i-l arătă lui Rodrigo. Isabel ar fi protestat, dar se stăpâni. Din fericire, copilul era prea preocupat să observe totul ca să se mai plângă de tonul adulţilor. Ochii lui strălucitori nu se dezlipeau de Eulalia, care-i făcea încontinuu semne cu ochiul.

– Asta e ghicitoarea ta? Cât timp te gândeai să-l mai ascunzi? Să-l ascunzi de mine? Cum ai putut să faci asta!

Rodrigo privi copilul pe care-l ţinea mama sa şi nu ştiu la ce se referă. Confuzia probabil că se reflecta în privirea lui, căci María îşi lăsă umerii, complet derutată.

– Ai să-ţi negi propriul sânge?

Fata înaintă un pas spre Rodrigo.

– Jur că nu înţeleg nimic! exclamă el răzvrătit.

Isabel înaintă încă un pas, în linişte.

– Priveşte-l, Rodrigo! exclamă María. Priveşte-l şi spune-mi că n-ai nicio legătură cu el!

Rodrigo aruncă o privire şi mai aspră, acum înţelegând că fata încerca să-l compromită.

Ce dracu' se întâmplă? Furia începu să atingă punctul de fierbere care ar fi dus la un contraatac. Aşa deci, fătuca voia să-i pună în braţe vreun bastard făcut cu vreun grăjdar. Nu era sigur de nimic, nu avea cum să ştie dacă muncea pe domeniu sau nu şi pe ce se sprijinea ea ca să-l incrimineze. Şi din ce motiv se apropia din ce în ce mai mult de el?

Nu ştiu ce ţi-a putut povesti neruşinata asta, tună ofensat, dar n-am nicio legătură cu ea şi – o privi de sus în jos cu dispreţ –, după cum arată nici nu voi avea vreodată.

Isabel îşi înăbuşi o exclamaţie de durere, şi ochii i se umplură de lacrimi. Jignirea o duruse enorm. Deşi ştia că aspectul său era departe de al unei doamne, comentariul disprețuitor o ustura mai mult decât dacă ar fi jupuit-o şi ar fi dat-o cu sare.

Cum e posibil să nu recunoşti?

Şoapta sacadată îl făcu pe Rodrigo să se înfurie şi mai tare.

Isabel îl privea aproape cu venerație şi toți cei prezenți crezură că înțeleg ceea ce transmiteau ochii ei. Era absolut imposibil ca o fată să privească în acest fel un bărbat fără să-l cunoască, fără să-l iubească din toată inima.

Cum poți să ai neruşinarea să pretinzi să-l accept? o întrebă uluit.

Fata mai făcu un pas spre Rodrigo, şi el putu să-i observe tinerețea. La ce s-o fi gândit ca să inventeze ceva atât de absurd? Era doar o fetişcană! Demențială! Observă licărirea de amărăciune care o făcea să se clatine şi crezu, pentru un moment, că fata nu-i era complet necunoscută, dar nu ştia sigur unde ar fi putut s-o vadă şi în ce circumstanțe.

Lui Rodrigo i se putea citi nedumerirea pe față.

– Şi dacă ai fi între alți o mie de bărbați, te-aş recunoaşte pe dată.

Ochii ei, zâmbetul ei, culoarea părului. Rodrigo blestemă, atins de vorbele ei. Ar spânzura-o! Părea că avuseseră un trecut intim şi ar fi putut jura pe sufletul lui că n-o văzuse niciodată.

Fata continua să înainteze, iar Rodrigo să facă paşi înapoi.

Jocul emoțiilor de pe chipul său părea a fi cel al unui nevinovat în fața plutonului de execuție: nu era pregătit să înfrunte o astfel de acuzație, și cu atât mai puțin venind din partea unei copile. Era pe punctul de a-și pierde întregul aplomb studiat în ani de zile.

Rodrigo era prins între fată și perete, iar ea, fără nicio avertizare prealabilă, deschise brațele și-l înconjură cu afecțiune.

Rodrigo era mirat de comportamentul ei ciudat.

– Tată! Te rog! Nu mă respinge, pentru că n-aș putea suporta...

O liniște atotcuprinzătoare se instală în salon.

– Tată! exclamă ducele stupefiat.

– Tată? întrebă María total bulversată.

– Asta e mai mult decât m-așteptam!

Exclamația Eulaliei nu reuși să surprindă pe nimeni. Fata tocmai deschisese cutia Pandorei.

Capitolul 4

Rodrigo era mai mult decât mirat. Toți porii îi emanau îndoială și încerca să se desfacă din îmbrățișarea fetei și să-și recapete siguranța de sine. Sudoarea rece îi traversa spatele, deși îi permisese fetei să se consoleze în brațele lui. Cu răbdare, o conduse până la bancul cu flori roșii, în încercarea de a se descotorosi de ea. María își revenea din uimire. Privea când la fată, când la copilul pe care îl adusese cu ea și pe care încă-l mai ținea în brațe.

Copilul îi înconjurase gâtul cu mânuțele, iar ea se simțea incapabilă să mai facă speculații. Copilul rămase liniștit.

Eulalia fu singura care menținu o oarecare prudență în afirmația surprinzătoare, dar, când se pregătea să pună o altă întrebare, Devlin înaintă.

Fetițo, cred că ești obligată să dai o explicație detaliată asupra acestei afirmații extraordinare.

Cuvintele ducelui fură un adevărat balsam pentru uluitul Rodrigo și-i dădură aripi fetei, care a profitat de ocazie.

Sunt fiica contelui Ayllón! – scoase triumfătoare, ca și cum era cel mai natural lucru din lume să spui ceva de dimensiunile astea.

Rodrigo era în continuare alb ca varul.

Fetițo, nu sunt tatăl tău, îți jur! Cine ți-a spus așa ceva te-a mințit cu cruzime.

Isabel îl privi cu durere și-și coborî privirea, dar imediat își ridică ochii cu o mândrie fără seamăn și cu o hotărâre fermă.

Nu v-o amintiți pe Isabelle Denise?

Rodrigo deveni și mai palid și simți o biciuire dureroasă care-i perfora măruntaiele. Numele, uitat atâta vreme, îi făcu

inima să se agite.

Făcu un gest total neașteptat și îndrăzneț. Scoase unicul medalion pe care-l ținea ascuns în decolteul rochiei, între sâni, și-l deschise cu un mic pocnet. I-l arătă lui Rodrigo care, văzându-l, fu gata-gata să cadă, învins, căci în interiorul medalionului se afla o miniatură frumos pictată a Isabellei și a lui însuși, mai tânăr, mai impetuos: Rodrigo la 20 de ani.

Niciunul nu se putea mișca, niciunul nu-și permitea să vorbească, dar ea le arătă medalionul celor prezenți, mereu cu zâmbetul pe buze.

María nu putea să gândească, dar numele femeii era franțuzesc și, după vârsta fetei, Rodrigo ar fi cunoscut-o în timpul războiului contra lui Napoleon Boanaparte.

– Ai sedus inamicul?

Întrebarea Mariei îl făcu să roșească împotriva oricărei logici. Privirea turbată a lui Rodrigo se plimba de la mama sa la tânăra care continua să-l privească cu o adorație exagerată.

– Bunico, nu fiți atât de dură cu tata, el nu știa, îl apără Isabel.

María holbă ochii de uimire în fața izbucnirii fetei, dar inima ei încercă să-și revină din enorma surpriză ce-o avusese.

– Cred, fetițo, că nu ți-am permis să mi te adresezi atât de familiar.

Vocea Mariei ardea. Fata se iți:

– Dar nici nu am nevoie de permisiunea dumneavoastră, afirmă cu ton de împăcare. Ridică fruntea cu semeție, într-un gest care-i însoțea, de zeci de ani, pe cei din familia Velasco. Sângele meu îmi dă dreptul să vă numesc așa cum e firesc: bunică.

Afirmația tăioasă îl făcu pe Duce să scape un hohot de râs și fata se întoarse spre el. Îl privi de sus în jos și atunci un zâmbet înflori din nou pe chipul ei.

Isabel simți o tandrețe infinită pentru duce pentru că-i amintea de bunicul din partea mamei și nu se gândi de două ori. Își ghidă pașii cu hotărâre și, când își atinse obiectivul, îl îmbrățișă cu o afecțiune nedisimulată.

– E o plăcere să vă cunosc, bunicule!

Isabel mirosi cu delicatețe jacheta lui Devlin, iar la nările lui de-

licate ajunse fina aromă de mentă care se desprindea din rochia ei. Devlin nu-şi mai revenea din uimire văzând-o pe fată cuibărindu-se la pieptul lui, ca o pisicuţă. Crezu sincer că e nebună de legat.

Dar eu nu sunt bunicul tău, îi explică.

Fata îl privi nelămurită, şi María spuse cu o voce răguşită, plină de o violentă confuzie.

Bineînţeles că nu eşti bunicul ei!

Devlin îi adresă Maríei un gest de mâhnire.

Am avut întotdeauna gusturi mai bune.

Devlin închise pe jumătate ochii săi albaştri şi o privi cu o oarecare mândrie ofensivă.

María, încetează să-mi răneşti sentimentele!

Intrarea intempestivă a lui Jamie o reduse la tăcere pe María.

Devlin, privindu-şi fiul mai mic, deschise gura surprins, nu-l văzuse niciodată atât de neîngrijit. Parcă ar fi fugit în faţa unui taur fioros. Haina era descheiată, cămaşa albă deschisă şi mânecile făcute sul până la cot. Cizmele înalte cu carâmb erau pline de praf şi pantalonii erau pătaţi, dar ceea ce era mai surprinzător, avea un cucui enorm în partea dreaptă a capului. Umflătura căpăta o culoare din ce în ce mai roşiatică, destul de neplăcută.

Jamie se opri neîncrezător în mijlocul încăperii. În spatele lui stăteau Rodrigo şi Eulalia. Nu putea să articuleze niciun cuvânt, hoaţa îi îmbrăţişa tatăl, mintea i se încurcă precum un ghem. Pentru o clipă crezu că picioarele nu-l vor mai ţine în faţa bănuielii sfâşietoare care începuse să încolţească în el ca şi cum ar fi fost o sămânţă în pământ fertil. Toată ura din lume îl aţâţă sălbatic, împiedicându-l să mai raţioneze. Se îndreptă spre ea plin de furie.

Rodrigo rămase închis în sinea lui, paralizat de surprinzătoarea revelaţie.

Isabel îl privi pe Jamie cu ochii plini de teamă, recunoscându-l.

Avea urme de sânge pe-o parte a capului, unde-l lovise cu piatra, la lac. Când îl văzu înaintând spre ea cu paşi ameninţători, se aşeză în spatele Ducelui, într-un gest reflex, pentru a se apăra. Un bărbat într-o astfel de stare de mânie putea fi foarte periculos şi nu voia să se expună. La rândul lui, Jamie nu avea ochi decât pentru hoaţa care-l făcuse să parcurgă pe jos cele opt mile care-l

despărțeau de Redtower. Lovitura cu piatra i se întipărise cu fo
și durere; încă mai vedea puncte negre din vina ei.

Binecuvântat fie destinul care-o adusese în mâinile lui ca s-o poată strânge de gât!

– Mica harpie hoață! O să-ți rup gâtul când o să ajung la tine!

Fata gemu de teamă, căci înțelese că el era capabil să-și țină promisiunea. În ochii lui violeți nu se citea decât răzbunare.

Jamie făcu doi pași și aproape îi atinse gâtul cu mâinile. Nu era conștient că și le ridicase și că toți cei care-l priveau înțelesese gestul lui. Fără să gândească, voia s-o facă să plătească pentru toate păcatele lumii.

– Tată! Ajută-mă!

Jamie coborî îndată mâinile și crezu, într-o clipă de nebunie, că cererea de ajutor se adresă Ducelui și astfel, era clar, însemna că urma să-și strângă de gât sora.

Ea se ascunse din nou în spatele lui Devlin, cu un gest inconștient.

Rodrigo nu fu în stare să articuleze vreun cuvânt, avea nevoie de toată energia pentru a încerca să se împotrivească acestei lovituri date, pe nepusă masă, vieții lui liniștite. Era străin de orice altceva.

– Nu poate fi sora mea! Ce-ai făcut, tată?

Fata nu avea de unde să știe că întrebarea tânguitoare nu-i era adresată lui Rodrigo ci ducelui.

O neliniște intensă o acoperi din cap până în picioare, bănuind că bărbatul pe care-l furase și lovise era fratele ei.

– Dar bineînțeles că sunt sora lui! afirmă categoric.

Devlin se distra copios văzând haosul pe care-l crea fata, fără voia ei. Niciodată nu-l văzuse pe fiul lui mai mic atât de furios și nu știa ce-i făcuse fata de-l adusese într-o asemenea stare. În mod normal, Justin era cel care-și pierdea firea ușor, dar să-l vadă pe Jamie atât de scos din sărite de o femeie, era o adevărată surpriză și, într-o oarecare măsură, i se păru amuzant și familiar, căci certurile dintre Aurora și Justin continuau să scoată scântei.

– Vă jur că nu aveam de unde să știu că e fratele meu! Nu puteam bănui așa ceva când l-am sărutat.

Devlin se simți prost, de ce vorbea fata despre un sărut? De când îl cunoștea pe fiul lui? Se hotărî să aștepte, cu o nerăbdare crescândă.

Maria era pe punctul de a suferi un atac de apoplexie din cauza celor ce se petreceau. Nu înțelegea nimic, era tăcută, vocea o părăsise. Isabel se hotărî să se arate pragmatică.

Hime, nu s-a petrecut nimic ireparabil, a fost un sărut frățesc, de mulțumire pentru ajutorul pe care mi l-a dat.

Până în acel moment, Jamie nu crezuse că tâmpenia poate atinge cote atât de înalte. Fata îi vorbea ca și când el ar fi fost un negustoraș supărat, nu un bărbat rănit în orgoliul său.

Duce le suspină ușurat. Sărutul fusese o formă de recunoștință, atunci de ce Jamie fusese lovit și era atât de supărat din pricina asta? Nu înțelegea nimic.

Dacă i-ai făcut o singură zgârietură lui *Olé,* acoperișul ăsta e ultimul lucru pe care ai să-l vezi, amenință el cu hotărâre.

Devlin admira aplombul fetei. Era cu adevărat nepoata Mariei? Nu știa unde s-o plaseze în întrebările sale mute.

Rodrigo continua să tacă, iar María era paralizată de bănuiala care o înveninase cu câteva clipe înainte. Eulalia aștepta și-și mențineă un rictus pe buzele ei roșii, dar nu permitea ca zâmbetul să se deschidă cu totul.

Nu poți fi fiica mea, e imposibil, Isabelle nu…

Rodrigo rămăsese închis în el, încercând să se împotrivească enormului haos din creierul său.

Isabel, ascultându-l cum naviga într-un ocean de îndoieli, îi răspunse cu un surâs pe care nu-l aprecie nimeni. Jamie îl stăpânse cu privirea pe Rodrigo, în timp ce se calma, puțin câte puțin. Ușurarea pe care o simți când înțelese că fata nu era fiica tatălui său îl liniști pe deplin, dar fiica lui Rodrigo?

Știu că e greu, dar o pot dovedi. Am semnul ei.

Semn? exclamară mai multe voci, la unison.

Ea aprobă dur, dar fără să-și îndepărteze privirile de la tatăl ei.

Un semn în formă de vultur, pe fesa stângă.

Rodrigo scoase un oftat puternic, era pe punctul de a-și pierde puținul control pe care-l mai avea asupra propriilor emoții. Se

simţea ca şi cum cineva l-ar fi despicat brusc şi i-ar fi scos creierul din cap.

– Eu am curajul să văd acest semn, spuse deodată Eulalia.

María o săgetă pe Eulalia cu privirea la auzul acestor cuvinte de acceptare.

Devlin ridică o sprânceană, remarcând supărarea din ochii fiului său. De ce mai era supărat pe fată?

– Asta a fost mai mult decât mă aşteptam! exclamă din nou Eulalia şi cu aceste cuvinte îi scoase pe toţi din amorţeală. Zâmbetul din colţul buzelor înflori, în sfârşit. Ar fi mai bine să ne aşezăm ca să-ţi spui istoria de la început, micuţo, o încurajă, începând cu numele.

Fata consimţi, cu o atitudine maiestuoasă.

– Mă numesc Isabel María Denise, sunt fiica bastardă a contelui Ayllón şi a baronesei de Aryndees.

CAPITOLUL 5

Santo Domingo de Guzmán, 1807

Tânărul căpitan de fregată Rodrigo de Velasco y Duero privea cu profundă satisfacție cutia de catifea albastră care conținea inelul cu smaralde și rubine frumos încrustate. Bijuteria îl costase o mică avere, dar rezultatul merita efortul; era o bijuterie foarte delicată. Inelul va împodobi mâna celei mai frumoase femei de pe insulă: viitoarea lui soție.

Coborî scările Palatului Căpităniei în direcția casei Dávila, aflată pe aceeași stradă, Damas, la o distanță nu mai mare de 400 de metri de sediul contingentului de armată al fregatei *Armonía,* aparținând armatei spaniole și construită la Ferrol. Rodrigo se simțea mulțumit de rapiditatea și îndemânarea lui în apele zbuciumate ale Caraibelor. Principala lui misiune era protejarea traficului comercial de peste ocean, iar, pentru că acționa cu rapiditate avea succes în lupta împotriva corsarilor. Fregata era dotată cu treizeci și patru de tunuri și putea să atace vasele inamice în caz de război și chiar să lupte pentru a păstra liber culoarul navelor de linie. Destul de des avea importanta misiune de recunoaștere înainte și pe flancuri, pe lângă alte corpuri de armată. Fusese numit, recent, în funcția de căpitan, după ce capturase, cu doi ani în urmă, o fregată engleză, *María.* Rodrigo era atunci ofițer secund pe nava *Ligero,* pe care mai erau alți șapte ofițeri, conduși de căpitanul Domingo Oñate.

Delicata gură masculină continua să zâmbească cu satisfacție.

Surpriza pe care se gândea să i-o facă Isabellei voia să și-o întipărească în minte pentru tot restul vieții. Frumoasa văduvă de treizeci și cinci de ani îi furase inima. După câteva luni de întâl-

niri în taină, hotărâse să se căsătorească cu ea fără să-i pese de diferența de vârstă dintre ei. Cei douăzeci de ani ai lui Rodrigo nu-l intimidau deloc, dimpotrivă, îl îndârjeau în încercarea de a trece peste acest mic obstacol pe care ea îl ridica cu înverșunare.

Strada, străjuită de copaci, era liniștită la acea oră a după-amiezii. Mai mulți trecători își plimbau soțiile la braț, cu eleganță și cavalerism; unii se salutau fără a-și ridica complet pălăriile, alții doar cu o ușoară înclinare a capului. Rodrigo se opri în fața unui chioșc cu flori și dulciuri de unde cumpără un buchețel de nu-mă-uita, cu care spera s-o încânte, și o cutie de bomboane de ciocolată. Pașii îl purtară la casa Dávila care aparținuse acestei familii pe când făcea parte dintre personalitățile care-au ajuns, în 1502, în Santo Domingo, împreună cu guvernatorul Nicolás de Ovando. În prezent, era locuită de William Dorian Jefferson și de adorabila sa fiică, Isabelle. Rodrigo trecu de intrarea principală fără să șovăie. Întotdeauna era deschisă pentru el, detaliu care-i făcea mare plăcere pentru că se arăta pe față prietenia de care se bucura în familia Jefferson. Traversă grădina exterioară care dădea spre râul Ozama. Arcadele curții pătrate care se ridicau pe două nivele nu lăsau să intre lumina în încăperile de sus unde erau adăpostite mai multe dormitoare. Când își ridică ochii spre coridorul superior, o văzu aplecată peste balustrada de lemn, cu un surâs pe buze și o promisiune în ochii albaștri. Ușoara clătinare și umbra de sub ochii ei îl descumpăniră pentru un moment.

– Voi fi cu tine îndată.

Vocea melodioasă îi opri pașii când se afla exact în mijlocul curții.

Rodrigo puse cutiuța în buzunarul pantalonilor și-și încrucișă mâinile la spate. Isabelle îl privise în timp ce cobora treptele aflate într-o pantă ușoară. Rodrigo, îmbrăcat în uniformă, tăia respirația prin apariția lui mândră și virilitatea lui copleșitoare. Femeia își ațintì privirea la bicornul lui împodobit cu aur, care-i acoperea părul șaten. Jacheta de culoare turcoaz împodobită, de asemenea, cu tonuri aurii pe la guler, pe revere și manșete, se armoniza cu bronzul pielii sale, acum mai accentuat de soarele Caraibelor. Partea din spate, gulerul și reverele erau de un roșu intens. Rodrigo

purta reverele jachetei descheiate până la jumătatea pieptului, după moda ofițerilor de uscat. Gradul său era indicat de cele două fireșe aurite de pe umeri. Isabelle coborî privirea către centura care susținea sabia de ofițer. Catarama avea ancoră, care era un semn distinct al Armadei. Pantalonii albi se strângeau pe picioarele musculoase ca un al doilea rând de piele, iar cizmele înalte de călărie completau ținuta impecabilă. Isabelle își mușcă buza inferioară când simți golul ce i se forma în stomac, conștientizând virilitatea ascunsă în el. Fiecare por din pielea lui Rodrigo respira siguranță și hotărâre. Oftatul de plăcere țâșni din adâncul ființei ei înainte de a-l putea disimula sub vălul buzelor deschise, dar închise ochii pentru că ceea ce urma să facă îi provoca un junghi incomod.

– Mi-a fost dor de tine, *mon âme.*

Frumoasa femeie blondă și cu ochi albaștri se atârnă de brațul lui fără a-și pierde zâmbetul de pe buze, în timp ce se lăsa cu entuziasm cuprinsă de cuvintele drăgăstoase ale iubitului ei.

– Fiecare respirație a mea este un gând către tine, pe care-l păstrez în memoria dragostei mele, îi spuse Rodrigo.

După această declarație, Isabelle îi mângâie bărbia cu un gest delicat.

– Unde mă duci, *petite?*

Isabelle își prinse poalele rochiei de muselina verde și insistă să nu mai pună întrebări.

– Vreau să te răpesc un moment.

Rodrigo o privi cu o sprânceană ridicată.

– Îmi imaginez că tatălui tău n-o să-i placă vestea fugii noastre, deși asta mă umple de așteptări. Ai spus doar un moment?

Isabelle își umbri albul ochilor înainte de a-l privi din nou.

– Poate o oră... nimic mai mult.

Rodrigo n-o lăsă să continue

– Nu mă mulțumesc cu o oră și știi asta.

– Ești un bărbat destul de impetuos.

Această cerere drăgălașă o jenă într-o oarecare măsură. Adesori ea obișnuia să-i amintească diferența de vârstă care-i despărțea și acele cuvinte sunaseră ca o critică venită pe neașteptat.

tate.

– Şi tu, o femeie atât de frumoasă care mă înnebuneşte de tot.

Rodrigo îşi opri paşii şi o obligă să-şi contenească mersul, o întoarse spre el şi-i dădu o sărutare de îndrăgostit, pe care ea o primi cu lăcomie. Cu un râs melodios îl conduse mai departe prin curte.

– Mergem să ne rugăm, micuţo? Îţi amintesc că tu nu eşti catolică.

Isabelle dădu din cap în faţa sagacităţii sale, îl conduse la Capela de los Remedios, unul dintre cele trei complexe ale frumoasei case.

– Este locul cel mai nimerit pentru o conversaţie, fără să fim deranjaţi.

Rodrigo privi spre faţada din cărămidă, cu un arc dublu coborât, clopotniţa dublă se termina printr-una mai înaltă şi o cruce încorona campanila. Când păşiră amândoi în interior, bolta cu arcade oferea suficientă intimitate pentru o conversaţie liniştită şi relaxată.

Atât Rodrigo cât şi Isabelle se aşezară una dintre băncile aşezate lângă peretele gros. Rodrigo îi mai fură un sărut înainte ca ea să înceapă să vorbească.

– Trebuie să mă întorc în Louisiana.

Rodrigo o privi cu o seriozitate exacerbată la auzul veştii neaşteptate.

– Nu trebuie să pleci.

Isabelle încreţi gura la acest comentariu.

– Aici nu mă reţine nimic.

Rodrigo încordă umerii când auzi cuvintele care-l jigniseră profund, căci ea tocmai ridicase o barieră între ei şi nu ştia motivul.

– Credeam că mă ai pe mine.

Isabelle coborî privirea cu greutate, căci ştia că ceea ce rostise înainte îl rănise.

– Tatăl meu a fost numit din nou şi eu...– Isabelle făcu o pauză un vreau să rămân singură în La Española.

Rodrigo ştia ca ea face aluzie la plecarea lui imediată spre Buenos Aires, oraş care fusese atacat de o flotă britanică sub comanda amiralului Home Riggs Popham, fără autorizaţia guvernului bri-

fanic.

După victoria din fața capului Trafalgar, Anglia pretindea să și proiecteze interesele politice pe noul continent, încercând să stăpânească Rio de la Plata. Rodrigo știa că puterea navală spaniolă scăzuse considerabil după acea bătălie și că în colonii se simțea un gol de protecție, fiind obligate să se apere singure, fără ajutorul Spaniei.

– Puteai să mă aștepți la Málaga, eu ți-aș putea obține un bilet de trecere la San Cristobal, ca soție a mea. Te-ar însoți protecția numelui meu.

Isabelle respiră cu putere, nu se aștepta la aceasta declarație bruscă.

– Soția ta?

Rodrigo aprobă dând din cap și zâmbi crezând că i-a făcut plăcere propunerea lui.

– Am mai fost căsătorită.

Rodrigo își crispă din nou spatele.

– Dar nu cu mine, dragostea mea.

Isabelle îl privi drăgăstos și cu duioșie; tânărul căpitan spaniol era un sipet plin de surprize. Știa cât de îndrăgostit era de ea, dar nu crezuse niciodată că-i va propune, cu atâta nonșalanță, să se căsătorească cu el.

Inima începu să-i bată fără control, dar reuși să-și stăpânească sentimentele înainte de a o lua razna. Îl privi în ochii strălucitori atât de iubiți, care-i oferiseră atâta liniște în lunile trăite împreună ca amanți și prieteni. Rodrigo intrase în viața ei când se simțea mai pustiită, complexată de o căsnicie care-i adusese numai amărăciune și disperare. Nobilul spaniol reușise cu blândețe să-i facă inima să bată din nou, ea îl iubea, din tot sufletul, cu fiecare fibră a ființei ei, dar…

– Nu este posibilă o căsătorie între noi doi.

Rodrigo se ridică de pe bancă și o privi cu o seninătate zdrobitoare.

– Ne iubim, este mai mult decât suficient.

Isabelle își coborî ochii, incapabilă să-i susțină privirea.

– Sunt mult mai mare decât tine, Rodrigo.

O privi intens, pătrunzător. Cuvintele ei îl făcură s-o privească cu o ardoare pe care nu putea s-o ascundă. Avu dorința să-și îngroape mâinile în strălucitoarele bucle aurii, dar le încrucișă la spate, rigid. Întoarse privirea spre chipul ei care, cu toată penumbra capelei, sclipea cu un licăr de frumusețe senină care-l mișca întotdeauna, în fiece clipă.

– Te iubesc, Isabelle.

Rodrigo tăcu înainte de a continua.

Isabelle oftă adânc și-și încrucișă mâinile pe poalele rochiei. Ridică ochii și-l scrută cu o privire plină de iubire. Rodrigo își depărtase ușor picioarele ca să le poată fixa mai bine pe sol într-o atitudine beligerantă, iar uniforma îl făcea să pară și mai peri-culos. Isabelle își plimbă privirea pe abdomenul plat, umerii lați și se opri la părul ondulat, castaniu-deschis, care i se încreț în dreptul cefei. Îl purta prea lung pentru un militar, dar ei îi plăcea nespus să-i prindă șuvițele groase între degete. Îi privi cu pasiune bărbia puternică, nasul drept și frumoșii ochi, cu gene prea lungi pentru un bărbat, ceea ce-l făcea să pară încă și mai tânăr, iar de-odată o surprinse un gol în stomac.

Cei douăzeci de ani pe care-i avea erau ca niște pietre de moară.

– Nu pot avea copii, Rodrigo…

El încercă s-o întrerupă, dar Isabelle nu-i permise.

– Contele Ayllón are nevoie de un moștenitor.

Rodrigo tăgădui de mai multe ori, cu încăpățânare, când ea îi aminti de datoriile pe care le avea ca prim născut și unic copil de parte masculină.

– Voi renunța la titlul meu, dacă așa nu te vei mai despărți de mine. Sora mea geamănă, Inés, poate naște moștenitorul de care are nevoie casa Velasco.

Isabelle încerca să-și potolească pofta de a i se arunca în brațe pentru a-l săruta cu furie și disperare. Dar discuția avută cu tatăl ei îi dăduse puterea de care avea nevoie pentru a rupe legătura care o unea de acest nobil și frumos spaniol.

William Dorian Jefferson nu înțelegea nimic din noblețe și spiță, pentru el titlurile nu aveau importanță, dar ea, care fusese

căsătorită cu un baron francez, înțelegea importanța moștenirii și a titlurilor. Îl iubea pe Rodrigo și această dragoste îi dădea curajul să nu-l lege de viitorul ei, un viitor știrbit de sterilitatea uterului ei, de imposibilitatea ei de a concepe viață.

Îi datora cel puțin asta.

Își amintea cu un entuziasm curat ziua în care-l văzuse apărând în ușa Palatului Căpităniei, în uniformă. I se păru bărbatul cel mai arătos și mai viril pe care-l văzuse vreodată. Dezastruoasa căsătorie cu Louis Denise Molière îi adusese mai mult necazuri decât fericire și, după ce rămăsese văduvă, cu trei ani în urmă, nu se mai gândise să se recăsătorească sau să se îndrăgostească cu acea pasiune nebună și nemăsurată.

Dacă iubitul ei nu ar avea douăzeci de ani... Doamne!

Sunt hotărâtă, Rodrigo.

Și cu.

Isabelle a înțeles din acea frază hotărâtă că trebuia să-l lovească în orgoliu ca să-i sfarâme voința de a continua unit de viața ei.

Înțelegea limpede și copleșitor că cei cincisprezece ani de diferență nu-l impresionau și nici faptul că ea era sterilă. Știa că va trebui să-i mutileze sentimentele pe care le nutrea față de ea, dar urma să-și lase inima pradă cuvintelor care începură să-i iasă din gură și care o vor umple de o batjocură binemeritată.

M-ar tenta o nouă căsătorie dacă aș fi îndrăgostită, dar nu e cazul. Se aștepta la respirația gâfâitoare a lui Rodrigo, dar nu la acea privire de bărbat rănit, biciuit emoțional, care o privea din adâncurile decepției masculine.

Isabelle depășise limita și nu mai putea da înapoi. Rodrigo făcu un pas spre ea și-i ridică bărbia cu mâna spre a se pierde în ochii ei.

– Nu cred, Isabelle...

Ea suspină lung, profund, era la un pas de a ceda, dar se menținu fermă și hotărâtă.

– Ai fost un amant minunat, nu cel mai bun, dar cel mai entuziast. Rodrigo se dădu doi pași înapoi și-i lăsă bărbia ca și cum l-ar fi ars degetele. Vreau să mă întorc în Louisiana cu tatăl meu, sunt deja plictisită de insula asta.

Rodrigo își strânse ochii în fața a ceea ce cuvintele ei lăsau să

se întrevadă.

Era plictisită de el! Toate acele nopți în care se abandonase brațele lui acum nu mai aveau importanță. Emoțiile contradictorii se plimbau în voie pe chipul lui Rodrigo, Isabelle cunoștea impetuozitatea lui Rodrigo și se gândi s-o folosească în favoarea ei, fără ca el să-și dea seama.

– Îmi place libertatea pe care mi-o conferă statutul meu de văduvă, de aceea sper să-mi înțelegi atitudinea.

Rodrigo se dădu încă un pas înapoi înainte de a o privi cu ochi plini de furie. Cuvintele care-l răneau se înfipseseră adânc în inima lui.

– Te iubesc, Isabelle.

Ea își întoarse privirile pentru ca el să nu-și dea seama ce însemnau cuvintele lui pentru sufletul ei pustiit. Le va păstra în singurătatea care-o aștepta în izolarea ei voită.

– Dar eu nu te iubesc. Îmi place ceea ce mă faci să simt când mă mângâi. Când mă umpli cu seva ta în nopțile plictisitoare și monotone, dar nu te iubesc.

Rodrigo încercă să înainteze, dar mâna ei îl opri.

– Când te-am acceptat în patul meu, a fost fără promisiuni, fără obligații, nu vreau să regret clipele atât de frumoase pe care le-am împărțit.

Rodrigo rămase în aceeași atitudine tensionată din momentul în care află hotărârea ei, incapabil să se hotărască între a se supăra și a o lua în brațe pentru a-i demonstra cât de mult se înșală. Recunoștea că fiecare cuvânt era sigur, țesut cu dorința care se întorcea acum împotriva lui. Rodrigo fusese cel care crease, prin insistența lui tenace, relația dintre ei doi, iar dacă ea voia să-i pună capăt, trebuia să-i facă pe plac. Și totuși ceva îl reținea în picioare, privind-o, încrezător că-și va schimba părerea. Zbătându-se amar între a pleca sau a o implora.

– E timpul să ne despărțim și te rog să te comporți ca un bărbat, nu ca un copilaș capricios.

Rodrigo coborî ochii. Se terminase totul, acum înțelegea de ce îl adusese până la capelă – ca să-și ia rămas-bun, atât, și nimic mai mult. Îi mulțumea pentru amănuntul de a-l fi scutit de umi-

fiica de a fi dat afară, în fața servitorilor, ca pe un grăjdar, obosită fiind de atențiile lui.

Atinse cu mâna cutia mică pătrată și-și strânse buzele cu furie, o scoase și rămase privind-o ca și cum nu înțelegea de ce era în buzunarul lui și cum ajunsese acolo. O privi din nou și i-o aruncă în poală, cu o insultă deliberată.

Consideră-l o plată, dintr-un anume punct de vedere mi-ai plăcut mult.

Rodrigo se întoarse și ieși din capelă cu mers marțial; nu întoarse capul nicio clipă și din această pricină nu putu să vadă că Isabelle își pierduse culoarea imediat după plecarea lui din liniștitul sanctuar.

Isabelle ridică mâna la gură pentru a înăbuși geamătul de durere care-i rămăsese împotmolit în gât. Privi cutiuța pe care o strângea în mână până i se albiră încheieturile degetelor.

După câteva minute, după ce tremurul corpului ei se mai potoli, suficient cât să-și recapete controlul asupra ei înseși, deschise cutiuța de catifea și admiră frumosul inel de logodnă. Lacrimile începură din nou să țâșnească și nu-și putu opri spaima care punea stăpânire pe ea fără milă.

Rodrigo era copleșit de rușine și îndurerat de amintirile care-i năvăleau, apăsător, în creier. Acel an 1807 rămânea viu în memoria lui ca o rană arzătoare. Se afla în noul continent pentru manevre și făcuse escală în La Española înainte să plece spre Buenos Aires, oraș care fusese atacat de o flotă britanică sub comanda amiralului Home Riggs Popham. În lunile cât a durat șederea lui o cunoscu pe frumoasa văduvă de treizeci și cinci de ani, fiica unui militar american și văduva unui baron francez, stabilit acolo. Frumoasa văduvă abia dacă participa la evenimente, dar îl însoțea pe tatăl ei, un militar sever, la mai multe cine unde se întâlniseră. După mai multe întâlniri în secret și multă insistență din partea sa, Isabelle sfârși prin a-l accepta ca amant și-l invita de-acori în patul ei. Isabelle fusese un rai în monotonele săptămâni de așteptare. Dar tinerețea lui Rodrigo fu un păcat, pentru că prima atențiile văduvei ca un lihnit de foame care acceptă un festin mult râvnit. Luni de zile a iubit-o entuziasmat, dar Isabelle îi dădu o lo-

vitură după care nu şi-a mai revenit niciodată. Sala în care şedeau Rodrigo şi fata se menţinea în tăcere. Eulalia afirma categoric că Rodrigo, în primul rând, are dreptul deplin de a cunoaşte povestea şi, dacă el considera oportun, le va da şi celor detaliile pe care le credea necesare şi potrivite.

María protestase energic, dar Devlin se alătură acestei idei şi, interpunându-se, o scoase din încăpere.

Jamie îi urmă, pierdut în speculaţii.

Rodrigo îşi plimbă privirea spre fată cu o strălucire dureroasă în ochi.

– Jur că nu aveam cum să ştiu!

Isabel îi oferi un zâmbet tremurător.

– Căsătoria mamei mele cu don Louis Denise fusese aranjată când era doar o copilă. A fost foarte nefericită până când l-a cunoscut pe dumneavoastră. Rodrigo îşi strânse buzele cu putere din cauza amintirilor care-l hărţuiau. Mama a ştiut că i-ai făcut un dar unic şi a vrut să vă răsplătească păstrând tăcerea în privire la starea ei. Se simţea bătrână şi obosită, credea sincer că relaţiile ei intime nu-i vor aduce vreun rod, dar, după spusele ei, s-a înşelat frumos. Era conştientă de limitele ei: credea că e stearpă. Primul soţ aşa a învinuit-o ani de zile. Un timp care a marcat-o definitiv şi care i-a transformat viaţa într-o tragedie. Dar Isabel a fost, după părerea mamei, un dar minunat şi ne-a educat cu convingerea absolută că suntem ceva special.

– A fost ceva total discutabil! Vocea lui Rodrigo era amară.

Isabel inspiră profund.

– Mama ştia ce înseamnă onoarea unui Velasco şi ştia că, dacă se află despre consecinţa întâlnirilor ei amoroase, îi răspuns cu onoarea cerută de circumstanţe şi mama nu voia asta pentru că vă aflaţi la începutul vieţii.

– Aveam tot dreptul să ştiu!

Rodrigo îşi îndreptă spatele şi-şi aspri figura. Cuvintele lui sunau rănite de decepţie.

– Isabelle a făcut rău că v-a ascuns acest lucru. Însă îi voi respecta întotdeauna decizia, cred sincer ca orice tată trebuie să-şi cunoască copiii şi a greşit când ne-a pus să jurăm. Ara şi pe

mine, că nu vă vom căuta niciodată.

Rodrigo îşi înălţă ochii şi o privi.

– Ara? întrebarea sună deconcertant.

– Sora mea geamănă, îi răspunse ea.

Rodrigo gemu la junghiul pe care-l simţi în stomac.

– A murit nu de mult într-un accident nefericit.

– Şi mama ta? Trăieşte? O voi căuta!

Isabel negă cu o singură mişcare a capului.

– E prea târziu, mărturisi abia şoptit, a murit în timpul epidemici de holeră, acum trei ani.

Isabel se pierdea printre amintiri.

– Se afla în vizită pe plantaţia pe care o avea bunicul meu, în Orléans. Voia să vândă pământul pe care-l moştenise, dar nu s-a mai întors în Sevilla.

Rodrigo credea că n-o să mai respire normal, pe măsură ce asculta povestea.

Să descopere că avea o fiică... nu, două fiice, era descumpănitor, înfiorător şi, în acelaşi timp, incredibil de minunat. Dar un sentiment de gol puse stăpânire pe el, înţelegând tot ceea ce pierduse din cauza tăcerii Isabellei. O tăcere nedreaptă. El n-ar fi întors niciodată spatele propriului sânge. O iubise pe Isabelle atât de tare, încât despărţirea pe care ea o provocase fusese teribil de dureroasă pentru el. Rodrigo inspiră de mai multe ori, încercând să-şi liniştească pulsul necontrolat. Îşi întoarse privirea către fata care stătea în faţa lui pentru a o cerceta conştient. Îi privi ochii strălucitori, de aceeaşi culoare ca la toţi Velasco, şatenul strălucitor al părului. Fata era de o frumuseţe care surprindea, deşi îl descumpăni statura ei minionă.

– Semăn cu bunica María.

Rodrigo o controlă cu privirea, era perspicace, ştiuse ceea ce gândea înainte de a o spune şi zâmbi, cu siguranţă mama lui era o femeie mică de statură.

– Copilul, îmi imaginez, trebuie să fie nepotul meu.

Fata aprobă solemn.

– De ce nu e şi tatăl lui cu tine.

Ea încercă să-şi ascundă nervozitatea, Rodrigo înţelese imediat

tulburarea ei.

– Este nelegitim!

Aprobă din nou, dând din cap, şi încercă să-şi ascundă o privire neliniştită.

– Am fost înşelată în mod sălbatic şi nu mai ştiu nimic de el de atunci.

Isabel aplecă uşor capul, realmente ruşinată. Pulsul i se accelerase.

– Ştiu că nu sunt ceea ce aţi spera de la o fiică. Sunt o dezonoare şi îmi pare foarte rău...

Rodrigo îşi controlă un acces de furie. Trecuse ca un fulger de la sentimentul de descumpănire la cel de protecţie.

– Într-o zi îţi voi răzbuna onoarea! promise cu hotărâre.

Isabel îl privi cu ochi plini de afecţiune şi teamă.

– Nu va fi nevoie, pentru că toate fantomele trecutului au rămas în urmă.

Liniştea care urmă îi cufundă pe amândoi în gânduri negre.

– Am nevoie să mă iertaţi pentru imprudenţa mea, am făcut o promisiune şi am încălcat-o.

Rodrigo rămase tăcut, deşi simţi ultimele ei cuvinte ca pe nişte înţepături.

– Dacă sunt tatăl tău, ai avut toată dreptatea să mă cauţi.

Rodrigo se ridică şi din doi paşi uriaşi ajunse la uşa pe care o deschise cu măreţie, ascunzându-şi nemulţumirea. Ieşi din încăpere atât de prost dispus, încât o armată ar fi început să tremure în prezenţa lui. Să-şi descopere paternitatea într-un fel atât de brusc fusese ceva haotic pentru simţurile lui, dar să-şi piardă o fiică fără s-o fi cunoscut îi strânse inima într-o manieră extrem de dureroasă. Isabelle îi provocase o rană profundă şi incurabilă. Tăcerea ei fusese nedreaptă faţă de el şi de sentimentele lui.

María continua să-l legene cu o adevărată afecţiune pe copilul care dormea în braţele ei. Era ca o a doua şansă de a-l avea pe Rodrigo copil din nou. Cu mâna ei slabă îi aranjă buclele pe după urechi şi rosti încet o rugăciune pentru ceea ce acest copil urma să reprezinte în viaţa fiului ei. Să fi avut vreo doi ani şi rămase mi-

...de cât de puțin surprins era că se află în brațele ei.

...cu o autentică ușurare, nepoata ei fusese o adevărată sur-...dar acest ghem de speranță va presupune mari schimbări în ...tuturora. În sinea ei se tot întreba cine o fi acea Isabelle, dar ...conștientă de faptul că fiul ei avea nevoie de timp înainte de ...putea povesti ceva.

Maria îl privi pe Devlin care continua să fie puțin bosumflat din ...cuvintelor ei de mai înainte și știu că trebuia să-i ceară scuze. ...tăcut, privind focul mare din cămin, în timp ce mișca lichidul ...care i servise Eulalia, într-o cupă de cristal sculptat. María își ...că bărbații se comportă în anumite ocazii precum copiii.

Îți sunt datoare cu o scuză, Devlin, îi spuse împăciuitoare.

Cel căruia i se adresă o privi cu supărare în ochii lui albaștri.

Nu trebuia să te arăți atât de îngâmfată. Mă simt cu adevărat ...ofensat de cuvintele tale de acum câteva minute.

Maria susținu cu un zâmbet.

Eram dezorientată în fața recentelor veşti.

Devlin o privi îndelung.

Rodrigo este un bărbat tânăr și cu ambiții mari, e normal ca ...acest entuziasm să producă roade mai devreme sau mai târziu.

María întoarse privirea, bănuitoare.

Fiul meu nu obișnuiește să tot lase bastarzi ici-colo, îl ...răpunse vocea seacă.

Devlin rosti răgușit.

Ba bine că nu!

María acceptă, umil, critica, dar Devlin n-o spusese ca s-o su-pere.

A fost o surpriză totală să descopăr că mă înșel, dar acest copil a fost un dar ceresc.

Devlin o privi cu interes.

Rodrigo este un bărbat tânăr, încă poate să umple acest do-meniu de spanioli temperamentali și încăpățânați.

María scăpă un râs ce semăna mai mult a scâncet.

Ușa bibliotecii se deschise, în sfârșit; pentru a trece Rodrigo.

Isabel îl urma aproape, cu ochii plânși, își târa picioarele ca un suflet îndurerat. Văzându-l pe copil, chipul i se lumină din nou,

tulburarea ei.

– Este nelegitim!

Aprobă din nou, dând din cap, şi încercă să-şi ascundă o privire neliniştită.

– Am fost înşelată în mod sălbatic şi nu mai ştiu nimic despre el de atunci.

Isabel aplecă uşor capul, realmente ruşinată. Pulsul i se accelerase.

– Ştiu că nu sunt ceea ce aţi spera de la o fiică. Sunt o dezonoare şi îmi pare foarte rău...

Rodrigo îşi controlă un acces de furie. Trecuse ca un fulger de la sentimentul de descumpănire la cel de protecţie.

– Într-o zi îţi voi răzbuna onoarea! promise cu hotărâre.

Isabel îl privi cu ochi plini de afecţiune şi teamă.

– Nu va fi nevoie, pentru că toate fantomele trecutului au rămas în urmă.

Liniştea care urmă îi cufundă pe amândoi în gânduri negre.

– Am nevoie să mă iertaţi pentru imprudenţa mea, am făcut o promisiune şi am încălcat-o.

Rodrigo rămase tăcut, deşi simţi ultimele ei cuvinte ca pe nişte înţepături.

– Dacă sunt tatăl tău, ai avut toată dreptatea să mă cauţi.

Rodrigo se ridică şi din doi paşi uriaşi ajunse la uşa pe care o deschise cu măreţie, ascunzându-şi nemulţumirea. Ieşi din încăpere atât de prost dispus, încât o armată ar fi început să tremure în prezenţa lui. Să-şi descopere paternitatea într-un fel atât de brusc fusese ceva haotic pentru simţurile lui, dar să-şi piardă o fiică fără s-o fi cunoscut îi strânse inima într-o manieră extrem de dureroasă. Isabelle îi provocase o rană profundă şi incurabilă. Tăcerea ei fusese nedreaptă faţă de el şi de sentimentele lui.

Maria continua să-l legene cu o adevărată afecţiune pe copilul care dormea în braţele ei. Era ca o a doua şansă de a-l avea pe Rodrigo copil din nou. Cu mâna ei slabă îi aranjă buclele pe după urechi şi rosti încet o rugăciune pentru ceea ce acest copil urma să reprezinte în viaţa fiului ei. Să fi avut vreo doi ani şi rămase mi-

față de cât de puțin surprins era că se află în brațele ei.

Râse cu o autentică ușurare, nepoata ei fusese o adevărată surpriză, dar acest ghem de speranță va presupune mari schimbări în viața tuturora. În sinea ei se tot întreba cine o fi acea Isabelle, dar era conștientă de faptul că fiul ei avea nevoie de timp înainte de a i putea povesti ceva.

María îl privi pe Devlin care continua să fie puțin bosumflat din cauza cuvintelor ei de mai înainte și știu că trebuia să-i ceară scuze. Era tăcut, privind focul mare din cămin, în timp ce mișca lichidul pe care-l servise Eulalia, într-o cupă de cristal sculptat. María își spuse că bărbații se comportă în anumite ocazii precum copiii.

Îți sunt datoare cu o scuză, Devlin, îi spuse împăciuitoare.

Cel căruia i se adresă o privi cu supărare în ochii lui albaștri.

– Nu trebuia să te arăți atât de îngâmfată. Mă simt cu adevărat indignat de cuvintele tale de acum câteva minute.

María susținu cu un zâmbet.

– Eram dezorientată în fața recentelor veşti.

Devlin o privi îndelung.

– Rodrigo este un bărbat tânăr și cu ambiții mari, e normal ca acest entuziasm să producă roade mai devreme sau mai târziu.

María întoarse privirea, bănuitoare.

– Fiul meu nu obișnuiește să tot lase bastarzi ici-colo, îl străpunse vocea seacă.

Devlin rosti răgușit.

– Ba bine că nu!

María acceptă, umil, critica, dar Devlin n-o spusese ca s-o supere.

– A fost o surpriză totală să descopăr că mă înșel, dar acest copil a fost un dar ceresc.

Devlin o privi cu interes.

– Rodrigo este un bărbat tânăr, încă poate să umple acest domeniu de spanioli temperamentali și încăpățânați.

María scăpă un râs ce semăna mai mult a scâncet.

Ușa bibliotecii se deschise, în sfârșit; pentru a trece Rodrigo.

Isabel îl urma aproape, cu ochii plânși, își târa picioarele ca un suflet îndurerat. Văzându-l pe copil, chipul i se lumină din nou,

ca prin farmec.

– A fost cuminte Dorian?

María consimți repede.

– Este un înger de copil, îmi aminteşte mult de tatăl tău. A privi pe el este ca şi cum aş privi trecutul care s-a întors pentru ne oferi o altă alinare.

Rodrigo suspină văzând cât de natural acceptase mama lui situația.

– Vreau un *jérez!*

Devlin acceptă zâmbitor şi-şi permise luxul de a i-l oferi el în suşi. Între cei doi nobili se crease o legătură de prietenie şi camaraderie.

– Să descoperi dintr-odată că eşti tată, deja este devastator, dar bunic!... Orice om mai puțin temperat ar fi suferit un şoc. Încă-mi amintesc spasmele pe care le-am avut când medicul mi-a spus că voi fi bunic.

María îl privi cu duritate pe Devlin după acest ultim comentariu.

– Medicul nu avea cum să ştie că dumneata erai bunicul, aşa că mă îndoiesc că informația aceasta a fost un cadou personal.

Devlin o privi din nou supărat, María ştia cum să-l pună la punct.

– Dar m-am simțit de parcă mi-ar fi spus-o mie, în mod expres.

María termină bufnind în fața orgoliului nemăsurat.

– De ce i-a fost pus numele Dorian?

Rodrigo nu-şi lua ochii de la copilul pe care mama lui îl legăna cu plăcere. Isabel se gândi o clipă înainte de a răspunde cu franchețe.

– Este numele bunicului din partea mamei, dar numele lui complet este Dorian Rodrigo de Velasco y Denise.

Ducele plescăi din limbă supărat.

– Doamne fereşte! Nu erau destui Rodrigo în familie, trebuia să mai adăugăm încă unul!

Isabel nu înțelese critica, dar se aşeză lângă bunica ei şi o îmbrățişă.

Devlin o privi fără să fie surprins, tendința de a îmbrățişa a

candelilor era înnăscută, era o trăsătură care-i plăcea teribil.

– Sunt bunic!

Rodrigo izbucni deodată în hohote sănătoase pe care nu şi le reprimă.

Isabel sfârşi prin a răsufla uşurată pentru că totul fusese un haos de la început până la sfârşit, dar era cu tatăl ei! Nimic n-o mai interesa pe lumea asta.

– Doña María, trebuie să v-o prezint pe domnişoara mea, spuse Isabel.

Cele trei capete se întoarseră spre ea, surprinse. Isabel privi de jur împrejurul camerei încercând să-i caute pe Eulalia şi pe Jamie, dar amândoi se retrăseseră de ceva vreme.

– Unde e? o întrebă María.

Isabel zâmbi nesigură.

– La bucătărie, cred că împreună cu acea doamnă brunetă care m-a primit când am ajuns la conac... A fost foarte amabilă dându-mi ceva rece de băut.

Rodrigo continua s-o privească pe fiica lui, având o stare care oscila între nelămurirea cea mai deplină şi bucuria cea mai neaşteptată.

– Îmi pare rău că ai tras concluzii greşite despre mine şi tatăl meu.

Devlin strânse paharul. María îl ţintui cu o privire seacă. Nu va uita atât de uşor tremurul în oase care încă o mai scutura.

– Puteai să mă fereşti de această greşeală, dacă mi-ai fi spus adevărul de la bun început, n-aş fi ajuns la concluzia că puteai să-i fi amantă.

Rodrigo dădu din cap la auzul cuvintelor crude rostite de María.

– Dar asta e o prostie! replică Isabel.

María acceptă, în final.

– Micuţul m-a bulversat la început şi, când am văzut asemănarea cu Rodrigo, am ştiut, instinctiv, că era legat de fiul meu.

Contele îşi privi mama cu severitate, dar cu un licăr de înţelegere în ochii săi luminoşi.

– Este absolut necesar să întrebi înainte de a acuza, mamă.

María îl privi cu o oarecare asprime în ochii ei negri.

– Mai târziu vom avea o discuție despre vârstă, dușmani lipsa bunului-simț.

Lui Devlin nu-i venea să creadă așa ceva, murea de poftă tragă cu urechea la această conversație.

Capitolul 6

Jamie îl aştepta pe Arthur în biblioteca enormă de la Redtower. Îi aştepta un anevoios drum călare până la Dover pentru a lua caii de rasă pe care-i trimiteau Justin şi Aurora din oraşul-port Cádiz, din Spania. Arthur voia ca Rodrigo să le semneze autorizaţia pe care le-o cereau autorităţile vamale din Anglia, ca să poată debarca imediat caii ce urmau să intre în grajdurile de la Crimson Hill.

– Vin cu o ofrandă de pace, spuse Isabel cu o voce măsurată.

Jamie ridică ochii de pe actele pe care le controla, absorbit. O privi şi-şi strâmbă gura într-o grimasă glumeaţă.

Isabel se împurpură la vederea strălucirii din ochii lui. Prezenţa lui Jamie o agita foarte tare.

– Însoţită de un sărut?

Isabel refuză dând din cap, amintindu-şi prima lor întâlnire la lac şi primele sărutări.

– Ofer un armistiţiu fratern!

Jamie ridică sprâncenele cu un aer glumeţ.

– E limpede că nu suntem rude. Isabel se crispă la tonul său disprețuitor. Şi de aceea nu accept acest tip de armistiţiu.

– Mi-am cerut scuze deja pentru furtul calului.

Reproşul femeii era justificat. Cu câteva zile în urmă, îi oferise o scuză în toată regula.

– Şi eu am aşteptat scuzele la momentul respectiv, dar asta nu face să se şteargă umilitoarea senzaţie de *maltratare*.

Isabel îşi muşcă buza de jos, amintindu-şi lovitura cu piatra pe care i-o dăduse în drum spre Redtower.

– Prezenţa dumneavoastră nu mă lasă să uit.

Îi fu imposibil să înțeleagă acest joc de cuvinte.

Poziția ei în casă încă era precară. De mică îl adulase pe pe care nu-l cunoscuse, știa că era străin de cele întâmplate sența lui nedorită o făcea să-și diminueze remușcările care turau pentru că-l căutase.

Încă-și mai amintea lipsurile din lunga călătorie pe mare Cádiz până la Dover și neliniștea care a pus stăpânire pe acele zile, dar acum era aici.

Tatăl ei știa de existența ei și, deși reticent la început, cepta acum prezența cu mai multă bucurie decât se aștep Dacă totul ar fi fost atât de ușor cu toți. Dorian primea cu tot răsfățul din partea străbunicii lui. Eulalia îl câștigase pleșindu-l cu mângâieri și atenții...

Isabel își întrerupse gândurile și se concentră asupra lui Jam Îl privi pe-ndelete și recunoscu că era un bărbat foarte frum chiar prea frumos în opinia ei. De câte ori îl vedea, îi tremu genunchii și simțea un gol în stomac, care o umplea de incert dine.

O culoare mai frumoasă decât a ochilor lui nu exista. Se simț foarte tulburată, în ciuda răcelii cu care privea el sosirea ei. *Old* păștise nimic rău, așa cum promisese, păștea liniștit în grajdur frumoase de la Crimson Hill, dar el părea să nu dea nicio impo tanță acestui mic detaliu.

– Din respect față de tatăl meu, ar trebui să fim politicoși un cu celălalt – îi spuse direct.

Jamie lăsă actele pe biroul mare și o privi adânc, în timp ce încrucișa brațele la piept. Își punea multe întrebări legate de ca urma să descopere ce se ascundea în spatele bruștei ei apariții Redtower.

– Rodrigo nu merită atitudinea asta pedantă din partea dum neavoastră.

Cuvintele femeii îl deranjară, deși nu în măsura în care lăsa să se vadă cuvintele lui.

– Atitudinea mea pedantă poate fi rezultatul puținei încrederi pe care o am față de brusca dumneavoastră apariție în casă.

Isabel își înăbuși un geamăt pentru ceea ce implicau cuvintele

[illegible] transformase gestul glumeț într-unul care o con-

[illegible] o atitudine defensivă.

[illegible] unde domnișoara Velasco?

Isabel își îndreptă spatele și strânse buzele cu putere.

Jamie fu conștient că se simte incomodă și închise ochii pe [illegible] cu grijă. Știa că atinsese un teren care nu-i era pe plac [illegible] de ce.

Am tot dreptul să mă aflu aici, sunt fiica contelui Ayllón.

Jamie oftă prelung.

Fără îndoială, veți afla că Rodrigo este un om foarte bogat și [illegible] foarte neîncrezător.

Ochii femeii clipiră surprinși la auzul acuzației voalate.

Eu nu caut...!

Jamie o întrerupse.

Ce căutați?

Ea rămase într-o tăcere încăpățânată, privindu-i chipul rigid, [illegible] i se umplură ochii de furie. Căuta o apropiere fraternă, în [illegible] primea bănuieli și respingere.

Sunteți un cretin prost crescut, lord Penword. Un bastard in-[illegible]sibil și...

Jamie o întrerupse, zâmbind în continuare.

Ea tare frumoasă cu privirea aceea provocatoare.

Pot să fiu un cretin dacă circumstanțele o cer, dar cu sigu-[illegible] nu sunt un bastard.

Jamie închise ochii pe jumătate cu o satisfacție egolatră.

Mă întreb cine o fi bastardul din încăperea asta.

Isabel închise gura la această insultă meritată.

Cuvintele pe care Jamie le rostise cu perfidie i se înfipseră în [illegible]. Inspiră adânc și-și ridică capul. Se hotărî să plece fără să [illegible] privească înapoi, deoarece făcuse cea mai ridicolă afirmație. [illegible] plecarea ei grăbită nu realiză prezența în bibliotecă a lui Ar-[illegible], care tocmai intrase pe cealaltă ușă.

Jamie își reveni încetul cu încetul și încercă să-și domolească [illegible] care începuse să bată neregulat. Se simți răscolit până în [illegible] ființei de privirea ei furioasă. Ce frumoasă era! De ce

dracu' o fi râs de nelegitimitatea ei? Nu era în stare să înțeleagă motivul. Avea o singură certitudine, aceea că apropierea ei era foarte atrăgătoare și foarte periculoasă. Dar intuia că ascunde ceva și era dispus să descopere ce anume. De când devenise atât de sceptic? Nu-și putea aminti, dar fie și numai prezența ei în casă îl făcea să simtă o dorință infinită, asta și farmecul ochilor ei aurii, ochii Aurorei... Jamie dădu energic din cap ca să șteargă gândul trădător.

– Ai fost destul de bădăran cu ea.

Vocea lui Arthur îl scoase din reflecțiile lui. Jamie îl răsplăti printr-o ridicare resemnată a sprâncenelor.

– De câte ori mă aflu lângă ea, simt dorința de a o săruta ca un nebun. Jur că nu înțeleg motivul!

Arthur îl privi cu ochi șăgalnici.

– Asta îmi amintește de un proverb pe care mi-l tot spune sora mea.

Jamie închise ochii pe jumătate la ce urma să vină: proverbele Aurorei provocau arsuri în majoritatea ocaziilor.

– „Femeia e flacără, iar bărbatul fitil, vine dracu' și suflă!"

Jamie îl privi ca și cum Arthur se prostise.

– Cred că ai greșit ordinea intenționat.

Arthur zâmbi cu șiretenie, Jamie înghiți în sec înainte de a întreba.

– Și cuvintele tale înseamnă...?

Jamie nu-și termină întrebarea.

– De câte ori o privești, semeni cu un înfometat care stă cu nasul lipit de vitrina unei cofetării: ai mânca-o cu totul.

Jamie își îndreptă umerii la acest răspuns, oare nu recunoscuse cât de mult i-ar plăcea s-o sărute?

– Așa îmi mulțumești pentru intervențiile mele în favoarea ta? îi răspunse energic.

Arthur făcu o grimasă.

– Când ai intervenit tu pentru viața mea? îl întrebă Arthur cu un ton care contrazicea privirea glumeață.

– De fiecare dată când am evitat ca sora ta să dea cu tine de pământ pentru nepăsarea ta aristocratică. Știi cât de mult detești

aceea superioritate pe care o afişezi în prezenţa ei.

Arthur izbucni în hohote.

– Ador s-o scot din pepeni, mărturisesc că Christopher era cel care reuşea asta cel mai bine, dar am învăţat repede, şi acum nu mă mai întrece nimeni.

Jamie făcu o mutră.

– Uneori o văd aruncând scântei din priviri, şi asta mă încântă.

– În ziua în care va descoperi asta, nu va mai fi nevoie să te salvez de cea care te va pune la pământ, te vei arunca tu însuţi, fugind de furia ei.

Arthur miji ochii.

– *Touched and sunked*[1], prietene.

Jamie râse de comentariul lui, pentru că, fără să-şi dea seama, amândoi vorbiseră în spaniolă, o limbă pe care o foloseau cu naturaleţe atât la Redtower cât şi în Crimson Hill.

– Deşi trebuie să-ţi fac o mărturisire, eu nu văd nicio problemă în a-mi dărui un festin cu această delicioasă prăjiturică.

Jamie înţelese că prietenul lui, Arthur, era interesat de fata contelui Ayllón şi afirmaţia îl deranjă profund.

– Priveşte-o o singură dată şi vei fi un om mort!, exclamă Jamie împotriva oricărei logici.

Arthur îi făcu cu ochiul, dar Jamie nu răspunse acestui gest simpatic.

– Încetăm să mai pierdem timpul cu flacăra şi fitilul?, îi sugeră în glumă.

Amândoi ieşiră repede din conac.

Îi plăcea să se plimbe pe domeniu, nu-şi putuse imagina vreodată că, într-o zi, va locui într-un loc atât de frumos, în afara iubitei şi intimei Sevillii. Dorian alerga pe culoare cu râsul lui de copil care-i plăcea atât de mult şi când îl vedea jucându-se în imensa curte închisă cu un acoperiş de sticlă, se simţea cu adevărat fericită. Isabel scoase un oftat de satisfacţie pentru că nimic n-ar mai putea s-o despartă de braţele protectoare ale tatălui

[1] "Loveşte şi scufundă", în limba engleză în original (n.tr.)

ei. Nu-l mai văzuse pe Jamie, Devlin o informase despre plecarea lui la Crimson Hill şi-i spusese că, probabil, nu se va mai întoarce până la sosirea lui Justin şi a Aurorei. Amândoi se aflau în sudul Spaniei cu cei patru copii ai lor şi mai erau câteva luni până la întoarcerea acasă. Isabel scoase un oftat adânc. Ducele de Arun se instalase la conac, spunând că locuinţa sa era prea plictisitoare fără nepoţii lui, poate că de aceea îl încânta să se joace cu Dorian. Totul mergea de minune şi ea se ruga în fiecare zi pentru norocul ei.

– Vin să-mi iau plata – spuse ducele.

Isabel îşi întoarse privirea către păşunea pe unde venea Devlin cu chip surâzător. Ţinea într-o mână un băţ şi în cealaltă o minge de mărimea unei mandarine.

– Mă bucuram de peisaj, răspunse Isabel.

Devlin ajunse în dreptul ei şi se aşeză în iarba moale, lângă ea.

– Aici totul e foarte frumos.

– Eu ador Spania, spuse ducele.

Isabel îl privi sincer surprinsă.

– Îmi place aerul care se respiră, căldura spaniolilor. Merg des la ferma mea.

– Aveţi o fermă în Spania?

Devlin încuviinţă. Isabel continuă să zâmbească.

– În Huelva, aproape de munţii Aracena.

Pupilele Isabelei se întunecară pentru o clipă. Amintirea acestui nume fusese copleşitoare.

– Nu ştiam că-mi cunoaşteţi ţara, spuse scurt.

Devlin prinse una dintre mâinile femeii şi o închise între ale sale. Zărise umbra care-i traversase ochii aurii.

– Mama ta era americancă, nu-i aşa?

Isabel aprobă.

– Unde te-ai născut, micuţo?

– În Spania, bineînţeles.

Devlin zâmbi la afirmaţia ei plină de patriotism. Se va obişnui vreodată oare cu această pasiune iberică?

– Mai erau două luni până la termen când Isabelle, mama mea, s-a îmbarcat în Santo Domingo cu destinaţia Spania, dar ghinio

nul a vrut ca marea să-i arate latura ei cea mai întunecată când mai erau doar două zile până să atingă pământul. Din cauza furtunii care s-a dezlănțuit, corabia a trebuit să facă escală la Lisabona. Mama voia să debarce în Cádiz, ca să ajungă apoi la Málaga. Cum asta nu a fost posibil, s-a hotărât să înainteze pe uscat și a născut după o zi de mers prin ținuturile Sevilliei.

– Un mare inconvenient, murmură ducele.

Isabel aprobă și-și continuă povestirea.

– Mama s-a îndrăgostit atât de tare de Sevilla, încât s-a hotărât să se stabilească acolo. A cumpărat un mic palat pe malul râului Guadalquivir.

Isabel oftă din cauza amintirii dureroase.

Devlin întoarse ochii ca să-i înțeleagă tristețea.

– Am atâta nevoie de ea! Mă doare inima c-am pierdut-o, deși aici mă simt în siguranță și fericită.

Devlin cercetă ochii femeii după această neașteptată explicație. De ce spunea că se simte în siguranță? De ce sau de cine fugea? Întrebările îi clocoteau în minte.

– Dar nu vreau să vorbesc despre amintiri triste.

Isabel își fixă din nou privirea pe fața lui Devlin, dăruindu-i un zâmbet enorm.

– Ce spuneați despre o datorie?

– Te voi învăța să joci cricket. Isabel privi crosa pe care i-o întinse cu real interes. Vezi bățul pe care-l țin în mână? Servește pentru a lovi această minge. Dacă este lansată corect, garantez că trece pe deasupra turnului. Ea îl asculta cu multă atenție. Vrei să vezi?, o întrebă nerăbdător. Devlin îi puse crosa în mână. Trebuie să lovești mingea cu toată puterea – Isabel aprobă –, trebuie să te așezi așa, – Devlin înșfăcă crosa cu ambele mâini învăluind-o ferm –, acum trebuie să te balansezi ușor, ducând brațul înapoi, vezi?

Ea observa fiecare mișcare cu toată atenția.

– Voi lovi mingea cu toată puterea.

Isabel zâmbi.

– Hai să vedem dacă am înțeles, începu ea. Trebuie să lovesc mingea cu toată puterea și rezultatul va fi...

– Un arc perfect pe deasupra turnului spre cealaltă pășune.

Răspunsul bărbatului o făcu să fluiere. Isabel ridică ochii în direcția indicată.

– Pariez pe cincizeci de lire că nu sunteți în stare s-o aruncați peste acel ulm, îl provocă Isabel.

Devlin pufni pentru că ea se îndoise de îndemânarea lui.

– Să ridicăm pariul, o provocă Devlin, continuând să zâmbească.

Pierduse cinci sute de lire și ducele zâmbea cu o îngâmfare exagerată. Isabel se gândi un moment.

– Nu o aruncați cu toată puterea pe care mi-ați promis-o, așa că singurul lucru pe care-l obțin este o traiectorie imprecisă a mingii.

Lui Devlin i se păru o scuză banală.

– Ceea ce se întâmplă e că nu știi să pierzi, o provocă.

Isabel își mușcă buza abținându-se să se mai plângă.

– Eu vă voi arăta cum trebuie să aruncați și dumneavoastră loviți cu crosa.

Devlin privi bastonul pe care ea i-l puse în mână și știu, fără umbră de îndoială că trebuia să arate precum cavalerul de bâtă din cărțile de joc spaniole ale nurorii lui.

– Acum vă voi dovedi ce înseamnă o bună aruncare.

Isabel luă poziție și începu să-și balanseze brațul făcând cercuri complete. Devlin se aplecă și prinse bastonul cu toată puterea. Lovi mingea în plin și o aruncă dincolo de iaz.

– Bravo! O lovitură perfectă, exclamă ea.

Devlin se îmbujoră pentru că reușise.

– Acum mă voi duce după minge, dar să nu uitați să mi-o aruncați și mie în felul acesta.

Devlin aprobă. Se distra teribil. Isabel recuperă mingea și se așeză din nou cu bastonul pe care Devlin i-l pusese, ușor, în mâini.

Îl privi în ochi încercând să-și dea seama câtă forță va folosi, ridică mâna, zâmbi și strigă.

– Gata!

Devlin începu să balanseze mingea în mână și inspiră adânc. Se înfipse bine pe picioare și o aruncă.

Obiectul sferic urma să ajungă la ea cu precizia cu care fusese aruncată. Isabel o lovi cu duritate și-și începu traiectoria, dar ceva

ea apărut în cale, căci se auzi o lovitură puternică urmată de un vaiet. Isabel şi Devlin se priviră uluiţi înainte de a începe să coboare pe pajişte, spre un drum ce ducea la conac; când îl văzură pe *Olé* galopând fără călăreţ, scoaseră o exclamaţie la unison: Jamie era la pământ, inconştient.

Vedea linii duble. Pe o parte a capului, durerea era teribilă. Simţi cum se loveşte cu spatele de pământ şi se întrebă ce dracu' se întâmplase. Pietrele se înfigeau în el ca nişte vârfuri ascuţite şi crezu că fusese împuşcat şi că ţeasta i se fracturase într-o mie de schije care-i pătrundeau în creier şi-i produceau o durere insuportabilă. Îşi concentră din nou privirea şi văzu că cineva îl pipăia peste tot, nările i se impregnară de un miros cunoscut. Ea îl împuşcase? I se părea imposibil. Când îi atinse un punct dureros la cap, nu putu să-şi abţină o exclamaţie.

– Terminaţi ce-aţi început? o întrebă furios.

Isabel nu răspunse la întrebarea belicoasă. Când îl văzuse întins pe jos, începuse să tremure, crezând că l-a lovit în moalele capului cu mingea.

– Încerc doar să-mi dau seama dacă aveţi ceva rupt, îi spuse cu blândeţe.

Jamie făcu semn că încearcă să se ridice.

– Eu chiar că vreau să vă rup frumosul dumneavoastră gât când îmi voi reveni! îi răspunse cu asprime în voce.

Isabel zâmbi.

– Mulţumesc pentru ce mi-aţi spus.

El nu se aştepta la aceste cuvinte.

– Îmi mulţumiţi pentru că vreau să vă rup gâtul? o întrebă, probabil că era dusă.

– Pentru că aţi spus că gâtul meu e frumos.

Jamie închise ochii bănuitor. Încercă să se ridice.

– Nu, nu vă mişcaţi. Tatăl dumneavoastră a plecat după ajutor, nu trebuie neglijate căderile de pe cal.

Jamie îşi înăbuşi un blestem.

– Eu vă voi îngriji până la întoarcerea lui cu ajutoare.

– Nu pot să stau întins în mijlocul drumului, protestă el energic.

– Este drumul care duce spre conac, îi spuse ea privindu-l con fuză.

– Am spus că nu voi sta întins în mijlocul drumului, urlă el fu rios.

Isabel tresări la tonul vocii lui şi se aşeză uluită. Privi chipul bronzat care-i vorbise cu atâta duritate şi supărarea îi urcă prin gâtlej gata s-o scuipe de parcă ar fi fost foc.

– Ingratule! Prostule!

Isabel tăcu un moment.

Jamie, deranjat, profită de ocazie pentru a o dojeni cu asprime şi în acelaşi timp se ridică pe jumătate şi rămase în genunchi.

– Măcar dacă ai înjura cum trebuie.

Isabel deschise gura ascultându-l neîncrezătoare.

– Toată această ură pentru un sărut? îl străpunse cu furie.

Jamie ar fi răspuns, dar tăcu, nu merita efortul să piardă timp pentru a-i explica că numai prezenţa ei făcea să-i fiarbă sângele. Că era la un pas de a o trânti pe spate pentru a se sătura de parfumul ei, ce dracu' i se întâmpla? Simţea faţă de ea o dorinţă înnebunitoare.

– N-am vrut niciodată să vă jignesc cu recunoştinţa mea, se dezvinovăţi Isabel.

Jamie nu putu să tacă.

– Foc, cârpă şi dracu' suflă! Jur, Arthur, că am să te fac să-ţi înghiţi limba pentru cuvintele tale!

Şoapta plângătoare o uimi. Isabel îl privi un scurt moment şi atunci făcu ochii mari, Arthur şi Jamie! mereu glumind, mereu împreună, acum înţelegea. Îl ajută să se ridice şi rămase în faţa lui. Trebuia să-i ofere o scuză imediat.

– Îmi pare rău cu adevărat de ruşinea pe care v-am pricinuit-o cu sărutul meu. Dacă aş fi bănuit măcar că... Se înecă pentru că nu fu capabilă să termine fraza fără a simţi o ruşine copleşitoare. Jamie o privi curios la auzul frazei neterminate. Vă asigur că nu e ceva pentru... – tăcu din nou – îmi imaginez că trebuie să fie groaznic dacă... Jamie închise ochii ameninţător şi ea continuă discursul. Vă promit că nimeni nu va şti de la mine înclinaţia dumneavoastră spre... Jamie îi astupă gura cu mâna şi

contactul acesta îi provocă o descărcare pe care nu putu s-o uite.

Nu se putea referi la... Cum dracu' îi trecu prin minte să sugereze că el... care, el şi Arthur? Era dispus să-i demonstreze ceea ce simţea în realitate, dar se abţinu.

– Sunteţi nebună dacă gândiţi aşa ceva! Nu ştiţi ce spuneţi! urlă.

Isabelei i se păru acum mult mai furios decât înainte.

– Vă dau cuvântul meu că n-am să spun nimic, nimănui. Îmi pare foarte rău că nu mi-am dat seama înainte de... de a...

Jamie se întoarse pe jumătate şi, şchiopătând, se îndreptă spre coniac. Era la un pas de a face ceva regretabil precum a o trânti pe spate şi a-şi lua plata, dar dacă o săruta nu se mai putea opri după aceea.

Isabel îşi reveni din stupoarea provocată de o veste atât de surprinzătoare şi-şi îndreptă paşii spre el. Îi trecu o mână pe după mijloc şi prinse mâna lui Jamie, trecând-o pe după umerii ei, el nu-i refuză ajutorul oferit, căci începuse să-l ia iar cu ameţeală, se poticni, iar ea îl ajută să se aşeze.

– De ce nu mă ascultaţi? îl acuză ferm.

Jamie se culcă din nou nesigur, neputând să-şi îndepărteze mâinile de corpul ei.

– Acum că virtutea dumneavoastră nu e în pericol alături de mine, râse de propriile cuvinte, lăsaţi-mă să vă desfac eşarfa, aşa veţi respira mai bine.

După desfacerea eşarfei a urmat descheierea jachetei şi a cămăşii. Când începu să-i slăbească şi pantalonii, Jamie se trezi din zăpăceală. Dacă ea continua, cu încăpăţânare, să-l atingă, lucrurile se vor sfârşi rău.

Pantalonii îi rămăseseră încă o dată strâmţi şi se rugă în tăcere ca să nu-şi dea seama.

– Vreţi să mă lăsaţi dezbrăcat? o întrebă supărat.

Ea începu să râdă din nou de jena bărbatului.

– Voiam doar să vă ridic picioarele şi să vă slăbesc pantalonii – el nu înţelegea ce-i explica ea, dar nu-i permise – şi v-am spus că nu aveţi de ce să vă faceţi griji lângă mine.

Jamie nu se arătă atât de încrezător.

Îi prinse mâinile ferm. Ea nu ştia ce pericol o paşte stând atât de aproape de el.

Dificultatea în respiraţie nu era cauzată de lovitura la cap, ci de contactul mâinilor ei cu corpul lui, pofta de a o săruta din nou îl copleşea. Furia pe care o simţise la îndoiala ei cu privire la virilitatea lui încă îl mai ardea, ca un foc. O să i-o plătească foarte scump când se va pune pe picioare.

– Integritatea dumneavoastră este serios ameninţată, credeţi-mă! o avertiză el.

Isabel îl privi o clipă nedumerită şi zâmbi crezând că el era în continuare supărat pe ea pentru acel sărut.

– Odată am cunoscut un bărbat cu aceeaşi înclinaţie... ştiţi – începu Isabel cu ton confidenţial – era croitorul mamei mele. Jamie închise ochii, însă ea continuă să-l provoace... Şi pot să vă asigur că era bărbatul cel mai iubitor şi sensibil pe care l-am cunoscut, din acest motiv nervozitatea şi caracterul dumneavoastră urât sunt ceva nou pentru mine. După aparenţe, nimic nu arăta că... Deodată se trezi cu spatele pe pământ şi cu gura lui Jamie deasupra buzelor ei.

Pentru prima oară în viaţă primea un sărut adevărat. Nu înţelegea de ce-i tremură picioarele, îi şuieră urechile şi simte fluturi în stomac. Nu putea controla cele trei senzaţii simultane.

Jamie începu să aprofundeze sărutul când fu străfulgerat de prudenţă şi, exact când termină, ea deschise şi mai mult buzele pentru a-l incita. Prinse ceafa bărbatului cu mâinile şi-l atrase mai aproape de ea. Ambele limbi dansau în ritmul unei muzici pe care o auzeau doar ei, iar mâinile lui Jamie începură să se mişte cu acelaşi du-te-vino al gurilor lor flămânde. Isabel începea să vadă stele colorate şi nu înţelegea motivul, căci ţinea ochii închişi. Mii de senzaţii urcau din stomac spre gât ca să răbufnească în gură. Limba lui Jamie era ca o catifea care-i mângâia pielea dezgolită şi Isabel începu să răspundă cu un entuziasm imprudent, tineresc şi temerar! Voia mai mult, mult mai mult!

Jamie se desprinse de buzele ei, iar ea îşi menţinea încă ochii închişi. Simţi gura lui la baza urechii şi mii de gâdilături îi strângeau ca-n cleşte nervii pe jumătate frânţi. El alunecă buzele la

baza gâtului, exact unde se termina lobul şi o descărcare electrică îi străbătu tot corpul. O apăsă uşor pe pielea de satin a gâtului şi ea simţi cum limba lui alunecă la baza gâtului. Scoase un geamăt involuntar de plăcere şi Jamie, auzind-o, ridică capul. Se opri imediat. Ea îndrăzni să-şi deschidă ochii, simţind aerul rece pe gât, acolo unde cu o clipă înainte fusese gura lui.

– Acesta nu e cel mai bun loc pentru a termina ce-am început, îi întoarse spatele. Regret lipsa mea de cavalerism.

Isabel nu-i răspunse, plăcerea pe care o simţise depăşea orice teorie învăţată din cărţi.

– Vă cer, sincer, scuze, continuă Jamie, dar ea îl întrerupse grăbită şi fără dram de remuşcare; astfel de senzaţii delicioase o făcuseră să ameţească.

– Ceva atât de minunat nu are nevoie de scuze pentru că mi-a plăcut mult. Afirmaţia femeii îl ului. Isabel îl privi intens şi-i zâmbi din nou.

Jamie blestemă cu voce scăzută.

– Scuze vă datorez eu pentru că am presupus că... mă înţelegeţi.

Lui Jamie nu i se va părea aşa uşor.

– Sper ca foarte curând să-mi plătiţi această insultă; ea nu înţelese tonul lui atotputernic. Nu se poate pune la îndoială bărbăţia cuiva fără să plăteşti pentru asta.

Isabel tot nu înţelese.

Jamie se pregătea s-o sărute din nou, dar chiar în acel moment auziră sosind ajutoarele. Privirea pe care i-o aruncă Jamie îi făcu genunchii să tremure şi Isabel ştiu că această întâlnire nu se terminase bine pentru ea.

Capitolul 7

Sevilla, cu o săptămână în urmă

Starețа îl privi pe scoțian cu o licărire de reprobare în ochi. Statura lui mândră și privirea înghețată o neliniștiră și mai mult.

– Unde este?

Sora Teresa refuză din nou, cu ochii săi negri, să-i răspundă la întrebarea pusă cu furie.

– Nu pot să vă spun, am promis.

– Palatul Mușcatelor este redus la ruină.

Sora Teresa își îndreptă pașii spre mijlocul micuței încăperi alăturate capelei pentru a lăsa foile pe care le avea în mână și a le pune pe masă. Ea se rugase mult de atunci.

– A fost ras de un foc inamic, îi răspunse.

Scoțianul își strânse buzele cu furie în timp ce privea ținuta întunecată a măicuței, pe care ea o menținea delicat de curată.

– Don Alonso de Lara? acuză cu o voce plină de ură.

Măicuța ridică din umeri fără să-i dea vreun răspuns.

– Unde e ea?

– Domnișoara Denise se află foarte departe de aici, îi răspunse repede.

Ian Malcon încrucișă brațele la piept într-o atitudine amenințătoare.

– Are o datorie față de mine.

Măicuța se întoarse brusc și-i aruncă o privire acuzatoare. Ce naiba o fi făcut fata asta de avea atâtea datorii față de bărbați periculoși? Ducele de Alcázar și acest străin.

– Domnișoara Denise și-a ocupat locul care i se cuvine de drept, îl informă măicuța.

Scoțianul căscă gura de surpriză. Această informație neașteptată îl țintuise pe nepusă masă. Stareța nu putea să se refere la...

– A făcut o promisiune și a jurat că n-o va încălca, bolborosi el.

Sora Teresa avea mâinile băgate în buzunar, de aceea Ian Malcon nu putea să vadă cum își strângea pumnii într-o atitudine războinică, neobișnuită la o femeie dedicată lui Dumnezeu.

– Era singură, părăsită de bărbatul care a transformat-o într-o nefericită... – Ian își îndreptă umerii la acuzația voalată... Într-o paria a societății, din cauza dumneavoastră.

– N-am părăsit-o – se scuză cu furie –, afaceri urgente m-au chemat la reședința mea din Scoția.

Sora Teresa întoarse ochii cu toată neîncrederea. Nu era vreo prostănacă, pentru a crede vorbele unui străin.

– Domnișoara Denise a fost subiectul de bârfă din întreaga Sevilla din vina dumneavoastră.

Ian închise ochii pe deplin contrariat, dacă măicuța ar ști adevărul, nu l-ar acuza așa de dur.

– I s-au închis toate ușile din cauza dezmățului ei neobrăzat.

Ian ar fi contrazis-o, dar Sora Teresa nu-i permise.

– Acum e într-un loc mult mai bun.

– În care loc? – întrebă curios.

– Unul foarte departe de dumneavoastră.

Lordul Malcon fu gata să-și piardă răbdarea.

– O voi găsi, mormăi hotărât.

Sora Teresa nu-i oferi un gest de sprijin.

– Puteți să încercați, deși mă îndoiesc că veți reuși.

– Rămâneți cu Dumnezeu, soră, și pe viața mea că o voi găsi! Știu locul unde se ascunde, acela în care a jurat că nu se va duce niciodată: Redtower.

Sora Teresa nu-i răspunse, se întoarse pe același drum, spre interiorul bisericii. Tot ceea ce avea să-i spună, îi spusese deja.

Zilele treceau cu o monotonie plăcută. Jamie nu mai apăruse pe la conac și ei îi era foarte dor de el, fluturii din stomac începeau un dans nebun de câte ori se gândea la el. În mod constant îi cerea informații lordului Penword despre lovitura primită la cap, Devlin o

liniştea, asigurând-o că nu avusese nici cea mai mică importanţă şi o asigura că Jamie nu era deloc supărat pe ea, dar Isabel se îndoia serios. După ce-i furase calul, îl ameninţase cu o armă, îi pusese la îndoială bărbăţia şi-l pocnise cu o minge de aproape îi crăpă capul în două... putea să facă mai multe greşeli adunate laolaltă? Ridică ochii încercând să se concentreze la călăritul zilnic. Rodrigo îi dăruise o frumoasă iapă cu părul alb, era unul dintre caii care formau grupul ce ajunsese la Dover pentru grajduri, ea îi pusese numele Nevada, datorită culorii sale albe. Lui Isabel îi plăcea să iasă călare pe proprietatea Redtower, iar ducele de Arun o însoţea de cele mai multe ori, spunând că asta-i făcea plăcere. Mai puţin în acea după-amiază, căci ducele avea o întâlnire importantă.

Isabel îşi adora familia mică şi neobişnuită. Nu fusese niciodată martora unei legături atât de strânse şi de protectoare şi, odată ce-l cunoscuse pe fratele verişoarei ei, se lăsă doborâtă de admiraţie. Arthur o trata cu multă consideraţie şi nu-l deranja faptul că era o străină; mai trebuia să-i cunoască pe ceilalţi doi fraţi ai lui, pe Christopher şi pe Andrew, care erau încă în Spania, şi-a imaginat că împreună cu verişoara sa, Aurora. Rodrigo o recunoscuse deja drept fiică legitimă şi era pe deplin mulţumită. Nu auzi niciodată din gura lui Arthur vreo aluzie la nelegitimitatea ei, contrar fiului mai mic al ducelui, Jamie, care-i amintea acest lucru de câte ori avea ocazia. Isabel ajunsese la Redtower cu mâinile goale şi acum simţea că i-a pus Dumnezeu mâna pe cap.

Lord Penword îi promisese un bal în onoarea ei la Crimson Hill. Spunea peremptoriu că ducatul trebuia s-o cunoască pe fata contelui spaniol. Ea se arătă foarte recunoscătoare faţă de consideraţia lui pentru că nu putuse spera vreodată atâta bunătate şi altruism.

Isabel opri calul lângă izvorul unde-l cunoscuse pe Jamie pentru prima dată, locul în care primise sărutul cel mai erotic din viaţa ei, dar îşi scutură capul încercând să-şi recapete seninătatea. Devenise o obişnuinţă să se gândească la Jamie, dar era periculos pentru echilibrul ei mental. Nu cunoscuse niciodată un bărbat atât de frumos şi de viril. Îşi amintea limpede părul lui des şi negru, violetul ochilor care i se întipăriseră în suflet ca nişte pumnale ascuţite. Înnebunea. Nu, încerca să se convingă că era încălzită de

mersul călare şi nu pentru că-şi dorea ca buzele lui Jamie să le întâlnească pe ale sale într-un sărut pasional. Dar nu se înşela, simţea în pântece o dorinţă pe care n-o cunoscuse până atunci. Isabel se opri la mai puţin de un metru de apă, privi reflexia cristalină cu invidie şi sufocare, obrajii erau roşii ca focul. Liniştea apei i se păru o invitaţie la dans, alunecând în ea. Se gândea în mod serios să se scalde şi să-şi dea jos praful de pe drum. Privi la stânga şi la dreapta, pentru a se convinge că era singură în împrejurimi şi, se lăsă pradă tentaţiei. Îşi lăsă doar furoul şi fără nimic altceva se aruncă în apă, făcând sărituri mari care împrăştiau picături reci la fiecare mişcare. Părul scăpase din agrafe încă dinainte de a intra complet în apă, dar nu-i păsa. Se bălăci cu o veselie fără margini; râsetul contagios se transformă în hohote de încântare în timp ce se juca şi n-o interesa că apa era rece. Se scufundă în apă de trei ori şi înotă pe spate spre mijlocul lacului unde, spre surpriza ei, apa era mai caldă. Se scufundă din nou până ce picioarele goale atinseră fundul şi începu să plutească pe spate. Îşi aminti ce trăise în după-amiezile însorite pe Guadalquivir. Plimbările călare pe malul râului. Îşi amintea atâtea lucruri, încât un sentiment cotropitor i se instală în inimă. Se hotărî să se bucure de acea după-amiază, se simţea extraordinar de bine, dar o voce răguşită şi batjocoritoare o făcu să se ridice în picioare şi să se scufunde până la bărbie. Îl privi pe bărbatul care-i ţinea hainele şi care le privea cu un interes lacom. Ea dori ca apa s-o înghită, căci se temea cu adevărat că e un bandit. Isabel alungă îndată acest gând căci îmbrăcămintea lui era elegantă şi fină, cusută de un croitor foarte priceput. Îşi concentră atenţia asupra lui şi se afundă încă şi mai mult în apă. Întoarse capul căutându-şi calul, dar nu-l văzu pe nicăieri.

Începu să se îngrijoreze cu adevărat.

– Vă rog, lăsaţi-mi hainele, îi spuse în cea mai curată engleză.

Ciudatul individ o privi cu o surpriză plăcută afişată pe faţa colţuroasă.

– O îmbrăcăminte dintre cele mai interesante, comentă înălţând sprâncenele.

Un accent puternic o surprinse pentru că-i amintea de... dar nu putea fi adevărat!

O singură persoană dintre cele pe care le cunoştea folosea această formă particulară de a rosti r-ul şi-şi dori să fi fost mort.

– Nu aveţi dreptul de a privi şi atinge lucrurile care-mi aparţin, îl anunţă cu o voce calmă, în ciuda circumstanţelor.

El zâmbi şi cu o voce gravă spuse, continuând s-o privească.

– Sunteţi pe o proprietate privată, domnişorico! urlă răspunsul.

Isabel începu să spună o rugăciune.

– Ştiu şi-mi pare rău, voiam doar să fac o baie.

Acum individul examina îmbrăcămintea intimă, juponul de dantelă şi roşeaţa din obraji o arse pe de-a-ntregul.

– Vă rog, lăsaţi-mi hainele jos, imploră cu o voce tremurătoare.

– Eşti franţuzoaică?

Isabel era gata să nege, dar se gândi mai bine.

– Oui, îi răspunse zâmbind.

– Ştiam eu! exclamă bărbatul cu îngâmfare.

Ea se îndoia de acest lucru. Mitocanul nu văzuse un francez în viaţa lui.

– Nu se poate înota dezbrăcat în acest lac. Este proprietate privată şi din acest motiv mă văd obligat să vă confisc îmbrăcămintea.

Isabel gemu cu spaimă.

– Nu puteţi să-mi luaţi hainele! Este... este indecent.

Bărbatul înălţă sprâncenele într-o atitudine maliţioasă. Era limpede că-l amuza s-o necăjească.

– V-aţi scăldat destul indecenţa în această proprietate.

Isabel nu înţelese gluma.

– O să vi-o plătesc! îi spuse ca pe o promisiune, şi asta îl făcu să râdă.

– Dacă nu-mi lăsaţi lucrurile, jur că vă omor!

El aproape că muri de râs. Era încântătoare cu bărbia scufundată în apă.

– Îmi place mult iapa dumneavoastră. Cred că e un preţ corect pentru insolenţa actelor şi a ameninţării din cuvintele dumneavoastră.

Isabel rămase năucită.

Nu putea vorbi serios! Frumoasa ei iapă? Cadoul de la tatăl ei?

– Nu e un delict să faci o baie într-o după-amiază călduroasă, spuse îngrozită.

Individul dădu drumul unui hohot care o făcu să se scufunde până la nas.

– Azi veți învăța o lecție importantă, îi spuse el.

Isabel ridică sprâncenele bănuitoare, căci nu știa ce urma să mai facă el.

– Vă spun cu certitudine că nu vă veți mai dezbrăca vreodată pe o proprietate străină.

Bărbatul făcu o legătură din îmbrăcămintea femeii. Fluieră calul, îi șopti cuvinte drăgăstoase în timp ce-l mângâia o clipă, după aceea îl încălecă și o lăsă cu gura căscată.

Isabel nu putea să creadă ce ghinion avusese. Străinul îi furase iapa! Privi într-o parte și în cealaltă încercând să vadă anunțul care indica proprietatea privată a lacului, dar nu-l văzu nicăieri. O înșelase? Bineînțeles! Așteptă în apă aproape o oră, dar individul nu se întoarse cu hainele ei. Crezuse că era vorba doar despre o glumă, dar ar fi fost mai bine să se așeze și să aștepte ca o piatră să-i cadă în cap. Ieși din apă aruncând șerpi pe gură. Caracterul ei blând deveni amar în fața drumului pe care-l avea de parcurs pe jumătate îmbrăcată. Furoul transparent nu ascundea nimic vederii și Isabel blestemă din nou, plină de furie și de rușine.

Mergea printre arbuști, pe jumătate ascunsă și, după doi kilometri de reproșuri amare și de mers pe pietrele care-i zdrobeau picioarele și i le însângerau, zări conacul ducelui de Arun. Suspinul care i-a scăpat părea primul suflu de aer, căci asta însemna că putea să ia ceva de îmbrăcat fără ca cineva să-i remarce prezența și astfel să se poată întoarce la Redtower fără probleme. Știa că a încerca să se strecoare în casă fără să fie văzută era un gest condamnabil, dar ar fi murit dacă o descopereau. Înconjură conacul prin partea dreaptă și sări peste balustrada din grădinile din spate. Știa că dormitoarele erau la etajul de sus și privi cu oarecare resemnare iedera care creștea între ferestre și de care trebuia să se prindă. Începu imediat. Mai multe ramuri făcură să-i sângereze mâinile, dar ea ajunsese la balustrada unuia dintre dormitoare. Dacă avea noroc, acesta ar putea fi dormitorul verișoarei ei și ar

putea să ia o haină cu împrumut. Şi-a promis că, dacă n-o descopereau va face penitenţă în Săptămâna Sfântă. Geamurile enorme erau deschise. Se strecură înăuntru cu un oftat de uşurare. Privi un moment mobilierul elegant care împodobea primitoarea încăpere, îi lipsea anticamera dar dormitorul era mai mare decât al ei, la Redtower. Un pat enorm, cu baldachin, ocupa cea mai mare parte din cameră. Singurele mobile din odaie erau un scaun şi nişte rafturi în care se vedeau o colecţie de cărţi şi nişte instrumente care i se păreau militare. Pereţii erau goi, excepţie făcând culoarea arsă a tapetului. Isabel inspiră mirosul cu care era impregnată încăperea, îi era uşor familiar. Oftă contrariată, înţelegând că era camera unui bărbat, nu cea a verişoarei ei. Merse în linişte spre coridor şi, chiar înainte să deschidă uşa, auzi voci pe hol, îşi blestemă ghinionul care o urmărea! Vocile se apropiau şi ea nu mai avea nicio şansă să mai caute în dormitorul Aurorei. Cu o ridicare din umeri se îndreptă spre dulapul greu şi-l deschise, răscoli prin haine până dădu peste nişte pantaloni gri şi o cămaşă albă de in. Îşi scoase furoul murdar şi rupt, rămânând goală, cu spatele la pat şi, pentru că mâinile erau tumefiate şi le frecă încercând să le încălzească. Când reuşi acest lucru, se îmbrăcă cu hainele scoase din dulap, coborî ochii şi văzu cu mare supărare că pantalonii erau imenşi, dar Isabel nu făcu mofturi, întoarse de două ori ambii craci, îndoi mânecile cămăşii, o înnodă la mijloc, dar mai avea o problemă: pantalonii îi cădeau pe şolduri. Trebuia să caute prin sertare ceva cu care să-i susţină, atunci văzu mai multe eşarfe, o luă pe cea mai lungă, o trecu prin centură, făcu un nod marinăresc şi fu satisfăcută că pantalonii, într-un final, stăteau pe ea. Zâmbi mulţumită, după toate cele întâmplate avea totuşi puţin noroc. Continuă să caute o pereche de şosete, picioarele ei desculţe i-o vor mulţumi. Isabel bănui că tot ceea ce pusese pe ea aparţinea ducelui şi lăsă să-i scape un râs melodios. Într-o zi îi va povesti în ce mod nerușinat îi luase pantalonii, cămaşa, eşarfa şi – dacă le găsea – şi şosetele.

– Cutia de valori nu se află în dulap!

Isabel se lovi cu capul de uşă întorcându-se cu iuţeală când auzi vocea seacă şi neaşteptată. Se întoarse atât de repede, încât ameţi şi observă, cu o jenă copleşitoare, că Jamie o privea mai

mult surprins decât supărat. Isabel gâfâi recăpătându-şi îndrăzneala şi-şi blestemă încă odată ghinionul. Dintre toate dormitoarele trebuia să nimerească în al lui. Îşi muşcă buza cu nervozitate. El stătea aşezat într-un fotoliu lângă fereastră, iar pentru că se afla în spatele oblonului deschis ea nu putuse să-l descopere. Prin urmare, el avu toate avantajele de partea lui. Doamne sfinte! O văzuse dezbrăcată. Privi scândurile ce formau podeaua. Ar fi vrut să se poată scurge prin vreo crăpătură, căci nu putea stăpâni căldura provocată de privirea lui intensă.

– Mi-au furat îmbrăcămintea! încercă să justifice ce scosese din dulap.

Jamie avea figura unuia care n-o credea deloc.

– Şi eu care credeam că tocmai te-ai zbenguit cu un amorez clandestin şi-ţi uitaseşi juponul.

Inspiră la insulta voalată.

O femeie nu umblă pe jumătate goală pe câmp din cauza unei întâmplări atât de banale.

– Credeţi-mă când vă spun că nu am chef nici de joacă, nici de zburdălnicii.

Jamie continua s-o privească pătrunzător, ea alese să-i povestească totul.

– Am ieşit să călăresc lângă lac. Când am văzut apa limpede, mi s-a făcut chef să fac o baie. Bineînţeles că nu puteam să mă scald îmbrăcată, aşa că am lăsat hainele aproape de mal, în timp ce Nevada păştea liniştită – Jamie o asculta în tăcere –, iar un individ cu aspect grosolan mi-a luat hainele şi iapa şi a trebuit să fac drumul până aici în furou. Tăcu o clipă ca să-şi tragă sufletul.

– Am crezut că am ajuns în camera verişoarei mele Aurora, dar m-am înşelat şi, când am încercat să-mi repar greşeala, mi-am dat seama că nu pot ieşi pe coridor şi să las să fiu văzută practic goală. Îmi pare, sincer, rău – Jamie tăcea în continuare – promit să vă înapoiez hainele în bună stare, iar dacă-mi faceţi favoarea de a-mi căuta ceva de îmbrăcăminte de damă, vă voi mulţumi veşnic.

Continuând să-şi legene piciorul, Jamie o examină cu o privire neruşinată. Isabel ştia că trebuia să-i ceară ajutorul ca să iasă

din casă cu eleganță și avea încredere că n-o să povestească nimic despre cele întâmplate. Totul ar fi putut rămâne o neplăcere fără importanță, dar vocea Ducelui îi făcu să deschidă ochii cu spaimă. Pașii săi se apropiau nepăsători de camera lui Jamie, amândoi puteau să-i audă foarte clar. Isabel crezu că va leșina din clipă în clipă.

Jamie reacționă imediat.

– Repede, în dulap! exclamă în grabă.

Isabel nu mai respiră, nici dacă ar înnebuni nu s-ar băga într-un loc atât de strâmt! O îngrozea un spațiu atât de mic, Jamie ob-servă nehotărârea ei.

– Nu mai e timp! îi spuse în timp ce o împingea, dar ea opunea rezistență.

O panicau spațiile închise. Isabel nu putu evita să fie luată pe sus și băgată în dulap, fără rugăminți. Iar când Jamie închise ușile puternice de lemn, crezu că va muri asfixiată. Ochii i se umplură de lacrimi pentru că aerul refuza să-i intre pe gât.

Devlin intră în dormitor exact când Jamie se întorcea și se îndrepta spre fotoliu. Luă din nou cartea pe care o citea și-și privi tatăl cu atenție.

– A trecut domnișoara Velasco pe aici? Am presupus că poate s-a hotărât să facă o pauză în plimbarea ei călare ca să bea ceva rece cu noi.

Jamie își privi tatăl cu suspiciune.

– Mă îndoiesc că lady Velasco s-ar hotărî să-mi țină companie. Mă tem că nu mă va găsi atât de agreabil ca pe tine.

Devlin suspină, pentru că ghicise un ton acuzator în vocea lui Jamie și nu-l înțelese.

– Dacă apare, te rog să-i spui că bunica ei este foarte îngrijorată – făcu o pauză –, și-a petrecut toată după-amiaza în afara domeniului și asta e ceva neobișnuit la ea.

Jamie aprobă din cap, când ochii lui se opriră pe furoul lui Isabel, de acolo de unde se afla el era imposibil să-l ascundă în dulap cu piciorul și se rugă ca tatăl său să nu-l observe. După o lungă tăcere, Devlin se întoarse pe jumătate și ieși pe culoar dar intră din nou, după o secundă, atât de bănuitor încât Jamie se opri brusc.

– E clar că verii tăi, Ian şi Stephen au pus stăpânire pe casa noastră. Păzeşte-i bine în lipsa mea şi, te rog, ai grijă să nu facă nicio prostie, să nu se implice în dueluri sau seduceri de servitoare, ştii cât de mult mă deranjează.

Jamie zâmbi în sinea lui. Verii lui scoţieni obişnuiau să încurce lucrurile foarte des şi atunci pupilele i se umbriră. Ştia deja cine îi furase îmbrăcămintea Isabelei şi nu ştiu dacă să se supere sau să râdă de această glumă.

Devlin închise uşa cu o pocnitură şi Jamie, la rândul său, o deschise pe cea de la dulap. Isabel era excesiv de palidă şi nu se mişca. Ochii îi ieşiseră din orbite şi rigiditatea membrelor îl nelinişti. O scoase pe braţe şi o duse până la patul moale. Deşi Isabel avea ochii deschişi, nu-l privea, avea privirea fixată într-un punct nedefinit. Jamie se sperie cu adevărat. Isabel se prinse de gâtul lui ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta, iar presiunea puternică pe care o exercitau braţele ei îl făcu pe Jamie să se teamă că-i va rupe gâtul.

– Linişteşte-te, nu ai de ce să te sperii, a trecut pericolul.

Ea continua să nu-i răspundă şi membrele îi erau în continuare rigide.

Jamie încercă să se elibereze, dar nu reuşi.

– Tata nu mănâncă pe nimeni, îţi garantez, bombăne destul de mult cu dispoziţia lui flegmatică, dar în fond este un om bun.

Ea nici măcar nu clipea, iar Jamie ştiu că se întâmpla ceva. Începu să-i vorbească cu blândeţe şi să-i mângâie braţele ca să-i transmită siguranţă. Isabel, simţind uşoara presiune a mâinilor bărbatului pe corpul ei, îşi relaxă muşchii încetul cu încetul şi-şi recăpătă strălucirea ochilor aurii. Fusese terorizată în acel spaţiu atât de redus, dar puţin câte puţin cuvintele blânde ale lui Jamie reuşiră s-o smulgă din golul în care se afla. Un frison o scutură şi începu să plângă cu suspine înduioşătoare. Jamie se aplecă spre ea şi Isabel începu să-l lovească cu sălbăticie. Făcu o criză puternică pe care n-o putea controla. El putu doar să-i prindă braţele şi să-i închidă gura cu a lui, ca nimeni să nu audă ţipetele ei. Minutele fură interminabile.

După lungul şi arzătorul sărut, normalitatea se întoarse în mintea Isabelei.

– Acum puteți să-mi dați drumul.

Jamie nu putea s-o asculte, străbătea cu limba sa lacomă curbele gâtului ei. Nu știa cum putea să miroasă atât de frumos; era conștient doar de plăcerea pe care o simțea sărutând-o.

– Virtutea dumneavoastră este în mare pericol dacă nu încetați să-mi mai faceți astfel de lucruri atât... atât de minunate.

Jamie zâmbi la gluma despre virtutea lui. Când străbătu decolteul cu buzele, până ce întâlni trecerea secretă dintre sâni, îl prinse cu putere de păr și-și înălță gura până la nivelul gurii lui pentru a-l incita s-o sărute, cu toată curiozitatea și ardoarea pe care o simțea. Jamie își înghiți un geamăt în fața îndrăznelii ei. Îi căută gura cu buze tari, pătimașe. Părea că încearcă să se hrănească cu gura femeii, insista cu sărutările lui, într-o manieră lacomă și imperioasă, cerând, pretinzând. Buzele erau fragede, Jamie își mișca limba în profunzime, obligând-o să-i răspundă. Isabel simțea limba lui Jamie alunecându-i în interior, mișcându-se cu o blândețe mătăsoasă în jurul limbii ei. Simți o palpitație profundă în stomac, o pulsație care n-o lăsa să respire. Jamie, la rândul lui, simți că pielea îi arde ca și cum s-ar fi aruncat într-un cazan în clocot. O simți atât de receptivă și abandonată, încât ceva din el se frânse într-o mie de bucăți.

– Uitam să-ți spun, Jamie, că voi rămâne o parte din săptămână în Red...

Amândoi ridicară capul surprinși și priviră spre ușa pe care ducele o ținea întredeschisă. Isabel rămase fără aer în fața dezastrului care se apropia. Tatăl ei n-o va ierta. Bunica ei! Cum va putea să-i explice bunicii greșeala?

– Te aștept imediat în bibliotecă.

Cuvintele lui Devlin sunaseră destul de dur.

Jamie făcu o plecăciune cu capul, confirmând.

CAPITOLUL 8

Isabel cobora pe furiş scara ce ducea spre vestibul. Era îmbrăcată cu hainele lui Jamie şi voia să plece imediat. N-o interesa câtuşi de puţin acel "rămâi aici până lămuresc cu tatăl meu această neînţelegere. Nu avea forţa necesară pentru a da ochii cu ducele, niciun pluton de execuţie n-ar ţine-o în casă după fapta ei ruşinoasă." Ajunsese deja la mijlocul holului când o opriră cuvintele severe ale lui Devlin, cu toate că uşa era închisă, învinuirea se auzea clar. Auzindu-l pe Jamie, rămase ţintuită locului, ţinându-şi respiraţia.

Doamne, Măicuţa Domnului! Ce spunea el?

Devlin îl privea pe fiul său cel mic cu reprobare în ochii lui albaştri, nu l-ar fi crezut niciodată atât de prost ca să-i aducă vreun afront contelui de Ayllón. Spera ca asociatul lui să nu-i taie gâtul lui Jamie înainte ca el să fi avut timp să raţioneze.

– Eşti nebun de legat?

Jamie rămăsese în poziţie verticală, cu picioarele depărtate, încercând să-şi menţină echilibrul, ca un soldat atins de beţie, departe de postul lui de pază.

– Categoric, da! exclamă.

Devlin scoase un oftat puternic, pentru că Jamie fusese întotdeauna liniştit şi cinstit. Niciodată nu i se pusese în cârcă vreun scandal.

– Drace! Este fiica lui Rodrigo, ai uitat?

Jamie ridică umerii.

– Sunt un bărbat din carne şi oase, tată.

Devlin îl despică cu privirea, neştiind ce voia să spună fiul lui cu aceste cuvinte.

– Asta este o justificare? inspiră profund. Va trebui să repari răul pe care l-ai făcut.

Jamie izbucni într-un râs obraznic, dar, văzând hotărârea din ochii tatălui său, încetă pe dată.

– Nici amenințat cu moartea! Pentru că nu am ce rău să repar.

Devlin se așeză, complet contrariat.

– Mă tem că deja ești amenințat cu moartea, iar eu voi pierde unul dintre cei mai buni prieteni ai mei dacă fiul meu nu-și va oferi onoarea pentru a repara asta.

Jamie se întoarse pe jumătate.

– Nu-mi întoarce spatele! N-am terminat cu tine.

Jamie știa ce însemnau aceste cuvinte.

– N-am atins-o și nici nu aveam de gând.

Fața lui Devlin arăta clar că i-ar putea ierta multe, dar nu și să-l ia drept un prost notoriu.

– Era cu tine, în patul tău, cu furoul pe jos – Jamie regretă că tatăl lui văzuse acest detaliu –, iar mâna ta era pe pieptul ei.

Jamie se sufocă. Era vie amintirea netezimii sânului ei între degetele lui.

– Acum înțeleg oportuna ta apariție în camera mea. Știai ce vei găsi, nu-i așa?

Devlin nici nu negă, nici nu se supără din cauza cuvintelor acuzatoare ale fiului său.

– Sunt convins că ea ascunde ceva.

Devlin negă în repetate rânduri.

– Neașteptata ei venire la Redtower înseamnă mult mai mult decât ne-a povestit.

Devlin îl privi surprins, el continuă.

– Nu știu cum a reușit să ne păcălească pe toți, deși după înfățișare ai fi spus că e o ușuratică, dar eu sunt dispus să descopăr ce ascunde.

Ducele era în continuare mișcat de vorbele fiului său.

– Știi ce va însemna asta? îl avertiză.

Jamie negă.

– Rodrigo este un bărbat matur, îi răspunse Jamie. Dacă este necesar, îi voi spune ce s-a întâmplat... nimic!

Devlin n-ar crede niciodată una ca asta, ştia cât de orgolioşi sunt spaniolii. Rodrigo nu va ierta niciodată un afront adus fiicei sale, în casa lui. Tremura doar gândindu-se la asta.

– Vorbim despre fiica lui Rodrigo, nu de o hangiţă vulgară.

Devlin tăcu un moment şi medită cu voce tare.

– Ar fi foarte bine să te opreşti şi să te gândeşti o clipă.

Jamie îşi privea tatăl complet uluit.

– Este atât de importantă prietenia ta cu contele încât mi-ai lega o piatră de moară de gât şi m-ai arunca în mijlocul Atlanticului ca să mă înec?

Devlin tăcea în continuare şi Jamie explodă.

– Tată!

Ducele îl privi dur.

– Nu ştim nimic despre ea. Poate să-l păcălească pe Rodrigo cu acel aer angelic, inclusiv acel copil poate fi un instrument pe care să-l folosească pentru a-şi influenţa tatăl şi...

Un geamăt de după uşă îl făcu să-şi contenească cuvintele. Ruşinea, împreună cu o doză bună de remuşcare, îi muşcară inima din cauza cuvintelor spuse în grabă. Făcu paşii care-l separau de hol şi deschise uşa cu un pocnet sec. O văzu alergând îngrozită spre stradă şi ştiu că acea amărăciune care-i ieşi din gură nu-l va părăsi niciodată. Se întoarse şi se aşeză pe scaun cu privirea pierdută în gol. Devlin plescăi, decepţionat.

– Sper, fiule, că eşti conştient de ce-ai făcut.

Jamie nu putu să articuleze niciun cuvânt, rămase privindu-şi tatăl, complet mâhnit. Cuvintele lui prost alese se puteau interpreta aşa cum le interpretase Isabel.

Făcuse fâşii, cu foarfeca, toate pernuţele de pe pat şi acum era rândul hainelor pe care le furase de la el. Trebuia să lase furia să iasă înainte de a se înfrunta cu tatăl său. De ce dureau atât de tare nişte cuvinte spuse în fierbinţeala momentului? De ce le avea însemnate cu foc arzător fără ca nimeni s-o poată linişti? Merita cu vârf şi îndesat proasta părere pe care şi-o formase despre ea, dar s-o acuze în faţa ducelui că umblă după banii tatălui ei... asta nu putea să i-o ierte. Continuă să distrugă, tăind cu foarfeca pantalonii, iar acum

venise rândul cămăşii. Dintre toţi bărbaţii din lume pusese ochii pe cel mai puţin indicat. Ea se apropia de el cu toată sinceritatea sufletului ei, iar el o trata ca pe o uşuratică... târfă, femeie uşoară. Isabel ştia ce înseamnă acel cuvânt. Acum era rândul eşarfei.

Eulalia intră în cameră fără să bată.

– Ultima dată când am făcut aşa ceva, a fost din cauza unui bărbat.

Isabel lăsă bucăţile de material şi se întoarse s-o privească.

– Ţin prea mult la gâtul meu ca să mi-l scurtez aşa. Deşi recunosc că port toată vina, nu sunt dispusă să-mi asum nici cea mai mică daună.

Eulalia o contrazise cu şiretenie.

– Trebuie că-ţi pasă mult de el ca să-l dezvinovăţeşti.

Isabel deschise ochii uimită, nici prin minte nu-i trecea asta.

– Prin tăcerea ta deduc că-mi dai dreptate.

Isabel strânse buzele furioasă.

– După vorbele lui, nu ştiu nici măcar să înjur! exclamă îndurerată.

Eulalia râse.

– La asta te pot ajuta.

– El a spus – ea o privi cu un real interes –, mi-a spus că sunt o... o uşuratică.

Acum cea surprinsă fu Eulalia.

– Doar o persoană care a trăit suficient în Spania cunoaşte semnificaţia acestui cuvânt atât de caracteristic nouă. Isabel făcu un gest din umeri. Dragul meu Jamie te-a supărat mult.

Isabel fu surprinsă de perspicacitatea Eulaliei. Ea nu pronunţase deloc numele lui Jamie, dar alese să-şi recunoască o parte de vină.

– Am profitat de el în trei ocazii.

Eulalia îşi aţinti ochii negri spre ea.

– Nicio femeie nu poate profita de un bărbat decât cu asentimentul lui clar, crede-mă.

Isabel n-o auzi.

– I-am furat calul, l-am ameninţat cu o armă şi i-am pus la îndoială bărbăţia.

Eulalia își ridică sprâncenele perfecte și negre la auzul ultimelor cuvinte.

– Și i-am furat îmbrăcămintea.

Țiganca nu mai putu să se abțină. Izbucni în așa hohote, încât încăperea era gata să se prăbușească peste ele dintr-un moment în altul.

– Număr patru ocazii, îi aminti.

Isabel încreți fruntea.

– Te interesează cu adevărat lord Penword?

Isabel oftă, anticipând răspunsul.

– Genunchii mi se fac ca o gelatină de fiecare dată când îl privesc.

– Vrei să te ajut?

Negă energic, din cap, la întrebarea Eulaliei.

– Nu vrea să aibă nicio legătură cu mine și trebuie să-i respect dorința.

Eulalia o admiră.

– Încă te pot învăța să înjuri țigănește.

Isabel îi dărui un surâs deplin.

– Când începem?

– Vreau ceva în schimb.

Isabel o privi printre gene.

– Vreau să știu tot ceea ce este legat de mama ta și de sentimentele ei față de Rodrigo.

Cererea aceasta i se păru ofensivă.

– Nu vreau să fiu neloială față de tatăl meu.

Eulalia îi arătă un zâmbet complice.

– Favoare contra favoare.

– Ce vrei să știi?

Eulalia se așeză pe pat, lângă ea.

– Totul, micuțo, totul.

Isabel se privi în oglinda din alcovul ei, imaginea pe care i-o întorcea era cumva a ei, dar femeia care-i zâmbea din față nu putea fi ea. Eulalia realizase un miracol cu persoana ei. Părul ei șaten, tuns cu măiestrie, îi încadra chipul cu bucle fine, făcând-o

să pară angelică. Rochia minunată îi scotea în relief faţa mică. Îşi legănă capul surprinsă, ea nu avea aceste linii sau le avea? Crezuse întotdeauna că sânii ei erau mici, dar, când se văzu cu această înfăţişare ajustată şi prea decoltată, nu-i veni să creadă. Se privi cu ochi critic. Statura ei mică le va permite tuturor bărbaţilor s-o privească, să se bucure de decolteul ei şi Isabel nu ştia dacă asta era intenţia Eulalici sau nu. Întorcându-şi capul dintr-o parte într-alta, îi ajunse la nas parfumul pe care i-l dăruise pentru uzul ei exclusiv. Inspiră propriul parfum, mirosea a vanilie, şi, văzând culoarea închisă a rochiei, recunoscu că se asemăna cu un tort cu cremă şi biscuiţi şi aproape că-i veni poftă să muşte din ea însăşi. Zâmbi din nou, trebuia să recunoască că Eulalia făcuse o treabă extraordinară şi-i era foarte recunoscătoare. Azi urma să fie prezentată, în mod oficial, drept fiica contelui Ayllón. Se simţea o altă femeie. Mai sigură pe sine decât se simţise cu două luni în urmă, când venise pentru prima oară în Anglia. Ştia că tatăl ei o iubeşte, la fel şi bunica ei. Şi era senzaţia cea mai grozavă din lume. Abia cu două săptămâni în urmă arăta ca un preş călcat în picioare de cuvintele lui Jamie dar, datorită îngrijirilor, învăţăturilor şi preţuirii Eulaliei, azi se simţea puternică, frumoasă şi cu chef să muşte din lume. Oftă fericită. Îşi ridică poalele rochiei cu cochetărie şi-şi privi sandalele aurite din piele fină de căprioară. Erau un cadou din partea tatălui ei, lucrate în cel mai bun atelier din Londra şi special pentru ea; le adora. Eulalia îi împletise în păr nişte piepteni de argint cu perle pe care îi dăruise bunica ei, María; părea că o să-i explodeze inima de fericire. Inspiră profund şi-i înapoie oglinzii cel mai frumos surâs, închise ochii un moment şi se rugă cu o autentică fervoare pentru norocul ei.

Eulalia nu bătu la uşă, pentru că nu i se păru necesar. De două săptămâni se proclamase gardiana fiicei lui Rodrigo şi spera ca pupila ei să fi memorat fiecare sfat al ei. În seara aceea, la prezentarea ei, spera ca fata să se situeze la înălţimea sângelui pe care-l purta în vene. Va da mai mult decât o tresărire inimilor masculine, nu se îndoia absolut deloc căci, după ce sfârşi s-o pregătească, descoperi cu mare surprindere că era o adevărată Velasco.

Isabel deschise ochii şi privi în oglindă imaginea Eulalici, zâmbi la vederea ţinutei ei. Purta o rochie cu volane stacojii şi nişte brăţări aurite la înălţimea coatelor. Părul ei lung şi negru şi-l împletise armonios în jurul capului şi lăsase mai multe şuviţe care-i atârnau pe umeri şi pe spate. Era frumoasă.

– Isabel, sper ca azi să fie începutul unei noi vieţi pentru tine.

– Lumea e minunată!

Tremură uşor.

– Chiar sunt agitată.

– E timpul să mergem, Rodrigo e şi el nerăbdător. A trebuit să înveţe să fie tată în scurt timp. Nu-i face viaţa mai grea.

Isabel scoase un oftat de fericire.

– Îl iubesc atât de mult, încât...

Eulalia n-o lăsă să termine.

– Dacă te arăţi atât de sensibilă, vei termina prin a-ţi înroşi nasul.

Isabel râse.

– Un ultim sfat – ea aşteptă nerăbdătoare –, doar la dans ar putea interveni ceva.

Afirmă categoric, dar fără să înţeleagă.

– Dacă ajungi să te poticneşti... râzi, foloseşte sarcasmul şi vei rămâne la locul tău.

– Să mă poticnesc? întrebă cu umor.

Eulalia se întoarse şi o privi.

– Să te împiedici înseamnă să existe un obstacol la dans şi că este posibil ca el să-ţi ceară să dansezi sau să-ţi spună un lucru plăcut care să te împiedice să te bucuri de ceilalţi cavaleri care vor fi prezenţi la eveniment.

Isabel înţelese imediat, se referea la Jamie!

– Am toate dansurile promise şi corpul meu nu e capabil să mai suporte încă o măgulire.

Saloanele de la Crimson Hill străluceau de splendoare. Devlin îşi ţinuse promisiunea, căci conacul era arhiplin de prieteni şi cunoscuţi doritori să-i facă pe plac ducelui de Arun. Sărbătorita era încântătoare cu acel zâmbet autentic de persoană încrezătoare şi

cu sentimente nobile. Nicio umbră de îndoială sau nervozitate n-o invadase în fața unui potop de priviri lacome și curioase pe care le deșteptă. La brațul tatălui ei primise toate salutările și felicitările celor prezenți, mai puțin ale unuia: Jamie, care rămase departe de salon, atât cât îi permitea eticheta. Îi saluta pe invitații tatălui său pe măsură ce se întâlnea cu ei, dar fără a-și părăsi postul de gardian la una dintre coloanele de la intrare. Abia își putea lua ochii de la strălucitoarea străină, o auzea râzând și acceptând cu o plăcere delicioasă laudele pe care le primea. Neputința alături de o bună doză de gelozie îi provocau o neplăcere totală. Culoarea ochilor femeii îl zăpăceau inclusiv în vis și chiar din clipa în care probase gustul gurii ei nu putu să-și mai ia gândul de la ea. Simțea frisoane când își amintea goliciunea ei în camera lui, când Isabel nu era conștientă că o privea cu o mare lăcomie. Murea s-o sărute din nou, să-i atingă cu degetele pielea mătăsoasă a gâtului. Mirosea delicios și el se simțea flămând.

Scutură capul cu putere pentru a se desprinde de gândurile lascive pe care i le inspira fata; se întoarse pe jumătate și părăsi sala de bal. Fiica interzisă a contelui Ayllón era o tentație prea puternică pentru el. Hotărî să se retragă spre grădini, dar tatăl lui îl opri la jumătatea drumului.

– Nu i-am văzut nici pe Ian, nici pe Stephen.

Jamie privi peste umărul tatălui său.

– Sunt tot la Londra, deși au promis că vor ajunge la timp pentru a prezenta omagiile contelui Ayllón.

Devlin tuși nervos.

– Jamie, nu uita protocolul. Ca fiu al meu nu-i da motive lui Rodrigo să creadă că ai ceva împotriva familiei lui.

"Atât de direct, ca o săgeată", gândi Jamie. Încercă să-și liniștească tatăl prin cuvintele sale.

– Îi voi prezenta omagiile mai târziu, ai cuvântul meu!

Devlin îl văzu îndepărtându-se tăcut și nu putu înțelege atitudinea lui. Îndepărtarea sa voită de fată putea s-o respecte, dar nu și impolitețea pe care i-o arăta lui Rodrigo din cauza ei. Spera ca Rodrigo să nu se simtă ofensat.

Rodrigo o vedea pe fiica lui mișcându-se cu mare dezinvol-

tură alături de Arthur şi zâmbi. Isabel fusese o surpriză totală şi el era încântat. Acceptase cu toată mândria darul binecuvântat pe care i-l rezervase viaţa şi avea toată încrederea că va fi un bun tată pentru ea. Învăţa cu paşi uriaşi, dar nu se plângea. Voia să recupereze anii pierduţi şi sorbea momentele împreună cu ea, ca şi cum ar fi fost un sedativ. Observă cu o oarecare resemnare numărul de cavaleri care-i ceruseră permisiunea să danseze cu fiica lui şi care se adunau în jurul ei ca muştele la borcanul cu miere. Isabel se comporta ca o adevărată doamnă, de cel mai înalt rang, tratându-l pe fiecare dintre admiratorii ei cu atenţia cuvenită, pentru ca niciunul să nu se simtă favorizat sau ofensat.

– Te distrezi?

Isabel întoarse ochii spre Arthur şi-i zâmbi candid; se simţea foarte plăcut privind acei ochi de un albastru deschis.

Deşi era prea sever în comportament, îi arătase întotdeauna consideraţie.

– Bineînţeles. Şi doresc să dansez din nou cu tine, îi spuse cu încredere.

Arthur refuză din cap în timp ce o privea cu rezervă.

– Niciodată o doamnă nu trebuie să solicite încă un dans, cavalerul este acela care trebuie să i-l ceară.

Isabel absorbi informaţia pe care o cunoştea.

– Şi nu e corect să dansezi mai mult de două ori cu un bărbat, pentru că poţi să trezeşti bârfe...

– Nu i-aş fi cerut niciodată asta unui străin, dar tu eşti din familie.

Arthur sfârşi prin a-i arăta un zâmbet enigmatic şi recunoscu că-l încânta tutuitul natural dintre ei.

– Voi fi încântat să te invit la dans la următorul menuet.

Isabel acceptă recunoscătoare.

– Vrei ceva de băut?

– Un pahar cu limonadă ar fi bun.

Arthur o lăsă singură în timp ce plecă după răcoritoare şi Isabel simţi deodată nevoia să respire aer mai puţin poluat. Se îndreptă spre balcoane, când Devlin o reţinu cu timbrul profund al vocii sale.

– Ah, domnişorico, nu poţi să-mi refuzi plăcerea de a dansa cu mine. Deşi sunt cam bătrân, braţele mele se delectează încă cu plăcerea de a strânge o talie subţire.

Isabel îi zâmbi, mulţumită de compliment.

– Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât să dansez cu un cavaler atât de prezentabil.

Devlin îşi încreţi fruntea, văzând că se apropie unul dintre nepoţii lui.

Isabel recunoscu pe bruta care-i luase hainele lângă lac. Se înarmă cu o doză de curaj şi trei de prostie, încât se gândea să-i ceară socoteală imediat.

– Unchiule, ai în custodie pe cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Isabel credea că-şi va putea controla proasta dispoziţie când va da ochii cu un astfel de individ, dar se înşelă.

Când bruta făcu gestul de a-i apuca mâna să i-o sărute, ea îi dădu o palmă plină de ură.

– Unchi? întrebă ea cu o voce plină de zeflemea.

Devlin o privi întrebător, în timp ce Stephen îl urma cu o privire curioasă.

– Vă datorez o scuză, milady.

Lui Isabel i se puse un nod în gât de mândrie.

– Doar dacă e însoţită de o tăietură transversală a gâtului dumneavoastră, îi răspunse ofensată până în măduva oaselor.

Devlin îşi drese glasul, căci nu înţelegea de ce era Isabel atât de înverşunată împotriva nepotului său. Nu se cunoşteau, deşi după privirile pe care şi le aruncau reciproc, se părea că da. Stephen îi datora o scuză Isabelei? De ce? – se întrebă.

– Veţi avea ocazia să-mi faceţi acea tăietură în timp ce dansăm.

Privirea oripilată pe care i-o aruncă Isabel îl ţintui pe loc pe Devlin, care nu înţelegea nimic. Ce pierduse?

– Mai curând aş dansa într-o cutie plină cu scorpioni.

Isabel se întoarse şi se îndreptă spre grădini fără nicio altă explicaţie.

Devlin îl privi pe nepotul său întrebător.

– Vă voi povesti îndată, unchiule Devlin.

Capitolul 9

Jamie, ascuns în umbrele nopții, se uita cu maxim interes la Isabel care privea cerul şi, în mod surprinzător, era singură; i se părea ceva imposibil căci prezentarea ei fusese un succes total, deşi îşi imagină că aştepta atenția vreunuia dintre cavaleri, care se va întoarce lângă ea cu răcoritoarea promisă. Nu avea de ce să se simtă supărat, dar nu putea să evite ghimpele geloziei care continua să-l devoreze pe dinăuntru. Imaginea altui bărbat care-şi punea ochii pe corpul ei îl umplea de furie. Se hotărî să plece, dar dacă ieşea din umbră, ea l-ar fi văzut şi nu voia să se lase surprins într-o retragere dintre cele mai umilitoare.

– Ara! Mulțumesc lui Dumnezeu că te-am găsit! Eram nebun de îngrijorare.

Ea se întoarse cu viteza fulgerului auzind numele. Când îi privi fața, crezu că leşină. Fața ei rămase la fel de palidă ca a unui cadavru.

– Am străbătut toată Sevilla căutându-te.

Isabel se menținea într-o tăcere suspectă.

– La naiba! Aşa deci, te-ai hotărât să-ți încalci promisiunea. De ce nu mi-ai spus? Te-aş fi ajutat.

Vocea lui malițioasă o lăsase paralizată, nu putea să articuleze niciun cuvânt fără să se trădeze.

– Ai jurat şi răsjurat de-atâtea ori că n-o vei face niciodată, dar îți mulțumesc, te-am putut găsi mult mai uşor.

Picioarele începură să-i tremure violent când văzu că se apropia de ea fără să-i piară zâmbetul.

– Nu te apropia!

Îl scuipă în acelaşi timp în care se gândea să fugă să caute siguranța lângă tatăl ei.

– Isabel?

Ea refuza să-i răspundă şi o licărire de îndoială trecu prin ochii lui Ian până ce văzu gestul pe care i-l făcu ea.

– Să nu faci niciun pas în plus!

Ian avea aceeaşi figură nesigură.

– De ce te arăți atât de distantă față de mine după tot ceea ce am împărțit? Aproape că am înnebunit căutându-te. Sora Teresa a refuzat să-mi spună locul în care te-ai adăpostit, dar am intuit încotro te-ai îndreptat: Redtower.

Isabel nu-şi lua ochii de la el.

– Unde e? Cred că l-ai adus cu tine, mor de dorința de a-l cunoaşte.

Ea continua să tacă.

– Iau această tăcere drept un da.

Isabel îl tăie cu o privire de gheață. Era pe punctul de a se frânge de neîncredere.

– Am jurat că-mi voi asuma răspunderea, acum veți fi cu mine, sub protecția mea.

Ian făcu gestul de a se apropia, dar mâna ei îl opri. Isabel înghiți amăreala care-i urcase în cerul gurii.

– Niciodată nu vom sta cu tine.

Ian rămase surprins de refuzul său tăios.

– Regret mult întârzierea mea, dar n-a fost voluntară.

– Scuzele tale vin prea târziu, îl străpunse cu amărăciune.

Ian strânse din dinți cu putere.

– Dorian Malcon trebuie să fie protejat de tatăl său.

Ea îşi reprimă un hohot.

– Nici moartă n-am să-ți permit asta!

Isabel începu să meargă înapoi, văzând că el se apropia de ea.

– Mi-ai dat tot dreptul, ai uitat? Nu mai e necesar să-l ții ascuns pentru încă un timp.

Isabel îşi înăbuşi un geamăt de tristețe, era pe punctul de a izbucni în plâns.

– O să-l protejez aşa cum ți-am promis. Nu vor putea să-i facă rău.

Isabel nu ştia dacă să o rupă la fugă sau să strige de neputință. În față îl avea pe bărbatul care făcuse din sora ei o nefericită. O

paria a societății. O înșelase, o lăsase însărcinată și acum se purta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ian, ce surpriză!

Cei doi se întoarseră spre vocea care ieșise de nicăieri. Isabel privi cu ochii ieșiți din orbite atitudinea fermă a lui Jamie, care avansa spre ei fără nicio ezitare. Prezența lui o întristă încă și mai mult.

– Nu l-am văzut pe Stephen în saloane.

Jamie încerca să aplaneze tensiunea care exista între vărul lui scoțian și Isabel.

Din cuvintele anterioare ale amândurora, ajunsese la concluzia că Ian este tatăl necunoscut al lui Dorian. Să descopere asta fusese atât de nimicitor, ca și cum o greutate i-ar fi zdrobit inima dintr-o lovitură, lăsându-l mort pe loc. Acum înțelegea sosirea bruscă a celor doi veri ai săi care urau să calce în Anglia. O căutau pe ea. Blestemate coincidențe. Când se cunoscuseră în Spania? El nu știa că Ian se stabilise acolo pentru un timp. Fără îndoială, destinul era un codoș fără scrupule.

– O cunoști pe lady Velasco?

Ian inspiră profund înainte de a răspunde, dar fără să-și îndepărteze ochii de la ea.

– Da, ne cunoaștem perfect.

Isabel gemu din nou din cauza cuvintelor furioase care lăsau să transpară multe lucruri.

– Am cunoscut-o într-o călătorie pe care am făcut-o acum mai bine de trei ani, în drum spre noul continent.

Jamie își aminti că vărul lui s-a îmbarcat spre colonii, dar nu știa că făcuse escală în Spania. Ce coincidență că vărul lui o cunoscuse pe fiica nelegitimă a lui Rodrigo!

– Domnișoară Velasco, ați ținut sub tăcere faptul că i-ați cunoscut deja pe verii mei – Jamie o privi conspirativ –, dar trebuie să ne scuzi, Ian, se aude valsul pe care domnișoara Velasco mi l-a promis la începutul serii.

Ian ținu brațul Isabelei cu putere. Ea scoase un geamăt îndurerat.

– Vei dansa cu ea mai târziu, acum trebuie să tratez o problemă mult mai urgentă.

Isabel crezu că se va prăbuși, sângele i se scursese din vene, dar Jamie reuși să desfacă la timp mâna de fier a vărului său de brațul Isabelei.

– Mai târziu, vere, acum scuză-ne...

Isabel se prinse de Jamie ca de un salvator. Nu-și întoarse capul, deși simțea privirea lui Ian ațintită în spatele ei. Respirația îi deveni sacadată și se gândi, doar pentru o clipă, că amețeala o va face să-și golească stomacul în fața lui.

Când o îndepărtă suficient de vărul scoțian, se opri pentru a-i oferi batista.

– Scuzați-mi intervenția, dar am presupus că aveți nevoie de ajutorul meu.

Ea nu putu nici să-și înalțe privirea pentru a-l privi.

– Nu-mi pot ascunde curiozitatea provocată de acest schimb de cuvinte dintre voi amândoi.

Haida de! În sfârșit, o tutuia, nu putea crede.

– Mă surprinde că tutuiți o hoață! îi aminti cu asprime.

Jamie plescăi la ofensiva aducere aminte.

– Am împărțit suficientă intimitate pentru a uita protocolul, nu-i așa, drăgălașo?

Ea îl urma rigidă, la brațul său.

– Nu vreau să dansez! spuse brusc, rănită de moarte.

Jamie se opri un moment. Isabel profită de asta pentru a se elibera de brațul lui cu bruschețe.

– Presupuneam asta și de aceea te conduc într-un loc sigur, ca să-ți revii.

Ea continuă să meargă alături de el fără să-i pese unde o duce, numai să părăsească locul în care era Ian și amenințarea pe care o reprezenta pentru viitorul ei, dar dori ca trupurile lor să nu se atingă.

Jamie o conduse în grădinile din spate ale conacului, înconjurând sera. Lângă pomii fructiferi erau mai multe bănci unde se puteau așeza ca să-și recupereze curajul.

Isabel își simțea inima frântă. Crezuse în zadar că fantomele trecutului rămăseseră în urmă, dar se înșela. Ian reapăruse în viața ei minunată ca să i-o ruineze din nou. N-avea de gând să-i permită

una ca asta! Va lupta din toate puterile împotriva demonului însuşi ca să-l protejeze pe Dorian. Cum o găsise? Sora Teresa, desigur! De ce-i dăduse măicuţa pista pentru a o găsi? Sfântă Fecioară! Jamie îl numise văr şi asta nu prevestea nimic bun. Ea nu ştia nimic despre el. Devlin! Gândul la bătrânul gentil o cutremură, nutrea pentru el o adevărată admiraţie. Dacă ducele era unchiul lui, cum va evita ca tatăl ei să-l provoace la duel? Se va sfârşi prin ruperea prieteniei dintre ducele de Arun şi contele de Velasco din cauza ei? Ce putea face pentru a evita o înfruntare între cei doi prieteni? Îşi simţea inima ca un hăţiş de îndoieli şi învinuiri. Trebuia să fugă din nou, dar nu era pregătită pentru asta. Blestemată soartă! Şi cât de liniştit curgea viaţa ei în această oază de pace.

– Sigur nu poate fi atât de rău.

Cuvintele frivole ale lui Jamie o făcură să închidă ochii cu o reală spaimă.

– Ian este vărul dumneavoastră?

Jamie observă neliniştea din vocea ei şi distanţa pe care o punea din nou între ei, evitând tutuitul pe care îl iniţiase.

– Din păcate, da.

Isabel nu înţelese sarcasmul pe care-l pusese în afirmaţia lui.

– El şi fratele lui, Stephen, sunt fii ai ramurii bastarde a familiei mele.

Isabel îşi crispă gura cu furie.

– Bunicul din partea mamei a avut o fiică nelegitimă, mătuşa noastră, Lilian. Ian şi Stephen sunt doi dintre cei patru fii ai ei.

Isabel rămase gânditoare.

– Ştiam doar că este scoţian – murmură încet. A ascuns toate detaliile privind viaţa lui în Anglia.

– Scoţia, o corectă Jamie cu blândeţe.

Isabel îl privi cu o figură neîncrezătoare.

– Verii mei scoţieni urăsc Anglia împotriva oricărei logici, de aceea m-a surprins grăbita lor apariţie la Crimson Hill. Acum înţeleg motivul.

– M-a făcut să cred că în ţara lui nu are nimic. Urma să facă o călătorie în coloniile americane şi a muncit în portul Sevilla pentru a aduna banii de bilet.

– El ți-a spus asta? a întrebat-o Jamie perplex.

Isabel râse fără chef. Marinarii obișnuiau să muncească în port când corăbiile erau ancorate, așteptând o nouă plecare. În Sevilla se întâlnise cu oameni din multe alte locuri, unele atât de îndepărtate precum China.

– A vorbit cu cuvinte linguşitoare şi necinstite, afirmă Isabel cu ochi reci.

Jamie își înăspri privirea.

– Vărul meu a fost întotdeauna onest, îl apără el.

Isabel își ridică ochii scânteind de neputință și furie.

– Păcat de Ian! Să dea peste o hoață și o impostoare care umblă după banii tatălui ei – Jamie se tensionă ascultând-o – o uşuratică şi...

– Destul, drăgălaşo Jamie se simțea paralizat – îți datorez o scuză.

Isabel se răzvrăti.

– Scuzele se acceptă de la persoane care înseamnă ceva pentru noi, dar dumneavoastră nu vă aflați în această categorie.

Jamie făcu un pas spre ea.

– Îl cunosc pe vărul meu de când era un copil, pe tine te cunosc doar de câteva săptămâni, de ce presupui că ar trebui să te cred pe tine şi nu pe el?

Isabel se ridică de pe bancă furioasă.

– De ce ați încercat să profitați de candoarea mea şi apoi ați călcat pe orgoliul meu?... nodul în gât o împiedică să continue.

– Candoare? – întrebă Jamie batjocoritor. Eşti o femeie care-i cunoaşte bine pe bărbați. Nu ți-a păsat să faci un copil nelegitim pentru a...

Isabel îl pălmui sălbatic. Ochii i se aprinseră ca jăraticul ascultându-l.

– Pe mine insultați-mă oricum, dar atenție la fiul meu...

Jamie oftă pentru a se calma, meritase din plin palma.

Continua să ridice un zid între el şi ea, fără să ştie cum face asta. Nu fusese conştient că o răneşte cu acuzația lui.

– Sincer, îmi pare rău, nu există justificare pentru mitocănia mea.

Isabel începu să se îndepărteze de grădină.

– Spuneți-i lui Ian că-l voi vedea mâine la ora patru, la Redtower, avem ceva de rezolvat şi, noapte bună!

Jamie o văzu îndepărtându-se, rigidă ca un băț, şi-i păru rău de vorbele lui nepotrivite.

Nu înțelegea de ce reuşea s-o supere în felul acesta. Scoase un lanț de înjurături înțelegând că ea se îndepărtase de el complet. Pierduse orice posibilitate de apropiere şi simți o durere neaşteptată în suflet. Se întoarse în casă pe acelaşi drum şi-l căută pe Ian, spera că-i va da informația de care avea nevoie. Îl găsi vorbind cu tatăl său într-unul dintre saloanele adiacente celui de dans. Bea liniştit un pahar de coniac. Cu paşi hotărâți parcurse distanța care-i separa.

– Tată, iartă-ne o clipă, am de vorbit ceva urgent cu Ian.

Dacă Devlin fu surprins, nu arătă asta, ridică din umeri, îi lăsă singuri şi se duse după Rodrigo.

Ian îşi termină băutura dintr-o înghițitură şi se înfruntă cu vărul său cu o voce de gheață.

– Îmi imaginez că o să-mi urezi bun-venit, aşa cum merit.

Jamie îl lovi cu pumnul în falcă în aşa fel încât Ian căzu pe spate.

– Mătuşa mea Lilian te-a educat cu onoare! îl țintui cu o furie neobişnuită.

Ian se ridică şi-şi aranjă eşarfa de la gât cu o atitudine amenințătoare. Jamie era puțin mai înalt decât el, mai slab şi mai puțin bătăuş, atitudinea lui îl aduse într-o totală confuzie.

– Mama nu are ce să caute în discuția asta, vere – Jamie îşi mijì ochii violeți – şi dacă tu crezi c-ai să mă loveşti din nou, te înşeli foarte tare.

– Încercam doar să pun puțin bun simț în acest cap găunos.

Ian făcu, uşor, un semn cu capul, acceptând.

– Problemele mele cu domnişoara Velasco nu te privesc.

Jamie strânse din dinți până la punctul de a-i sfărâma.

– Este verişoara cumnatei mele şi cu o onoare nepătată. Este de preferat să te provoc eu la duel şi nu tatăl ei, contele de Ayllón.

Ian îşi netezi părul cu un gest mecanic, în timp ce gândea.

– Atunci, va fi mai bine să-ți ofer o explicație convingătoare înainte de a ne încărca armele.

Dar Ian n-a putut să răspundă cum a vrut, sala în care se aflau începu să se umple de persoane în căutarea unui moment de plăcere și a unei conversații liniștite, într-unul din grupuri se aflau Devlin și Eulalia. Ambii veri continuară să se privească în liniște.

Isabel privea ceasul constant. Mai erau doar câteva minute până la sosirea lui Ian și nu reușea să-și țină mâinile liniștite în poală. Din fericire, tatăl său și bunica sa nu se aflau în conac, vor trece ore până ce se vor întoarce. Eulalia rămăsese mai departe, așteptând. Fără s-o întrebe nimic, înțelesese că se va întâmpla ceva foarte serios și, cu o privire răbdătoare, o făcu să înțeleagă că-i așteaptă explicația atunci când ea va crede potrivit să i-o dea. De ce se scurgeau orele cu viteza melcului? Își netezi din nou poalele rochiei de culoare albastru închis și-și aranjă părul încă o dată. Nervii o lăsau epuizată. Închise o clipă ochii, dorindu-și ca acel moment să nu fi existat, întorcându-se cu ani în urmă. Dar imediat se căi; dacă s-ar fi întors în trecut, nu l-ar mai fi cunoscut pe tatăl ei. Nu mai era drum de întoarcere.

– Lord Malcon, milady.

Majordomul anunță vizita cu voce gravă, cum era obișnuit. Adam își lua munca foarte în serios.

– Fă-ne un ceai și adu-ni-l în bibliotecă când va fi gata.

Majordomul încuviință, solemn.

Isabel își trecu încă odată mâinile peste materialul rochiei pentru a le șterge, le simțea umede și reci. Inspiră de mai multe ori înainte de a intra pe ușa dintre salon și bibliotecă. Arătă un zâmbet forțat, ca un om căruia urmează să i se scoată o măsea.

– Lord Malcon.

Ian o privi întrebător și-i sărută mâna pe care i-o întindea.

– Domnișoara Velasco.

Ea detesta să-și audă numele în gura lui, dar se abținu să replice.

– Luați loc, vă rog.

Ian acceptă invitația femeii, fără să-și schimbe expresia feței și fără să-și stăpânească ironia.

– Atâta formalism este supărător, îi spuse cu un ton sec.

Ea îl privi cu ochi acuzatori, în timp ce-l servea cu o ceaşcă de ceai.

– Văd că manierele tale continuă să fie la fel de vulgare ca şi aspectul tău. O spuse politicos, deşi tonul fusese ironic.

El zâmbi la observaţia ei şi pentru că-l tutuia din nou.

– Unde este Ara?

Isabel înghiţi convulsiv văzând că priveşte dintr-o parte într-alta, ca şi cum se aştepta s-o vadă. Simţi un frison de durere de care nu se vindecase nici după câteva clipe care păruseră o eternitate.

– O ai în faţa ta, îi răspunse.

Ian strânse ochii cu toată neîncrederea.

– Întotdeauna m-a păcălit jocul vostru.

Isabel rămase tăcută.

– Tu nu eşti Ara!

Ea inspiră profund înainte de a-i răspunde.

Pentru o clipă îşi imaginase că o poate înlocui pe sora ei moartă, dar Ian trebuie că o cunoştea prea bine ca să se lase înşelat. În final, se hotărî să-i spună adevărul.

– Ara a murit acum câteva luni. Un nefericit accident a scos-o din viaţa mea pentru totdeauna.

Ian o privi atât de uluit încât ceaşca tremură violent în mâna sa. O puse pe măsuţa de serviciu ca să nu cadă.

– A murit în Mănăstirea celor Trei Franciscani, în Sevilla. Sora Teresa s-a ocupat de tot.

– Moartă? Imposibil!

Vocea abia auzită o făcu pe Isabel să se cutremure, şocul era prea mare. Ian închise ochii pentru un timp lung şi dureros.

– Crede-mă că aşa e, afirmă.

Isabel îşi reţinu un hohot.

– Cum a murit? întrebă, încă neîncrezător.

– Într-un incendiu care a izbucnit în casa noastră. Totul a fost transformat în ruină. Încă şi azi mă încolţesc coşmarurile. Am nevoie să-mi amintesc cum era înainte de incendiu şi nu pot... nu pot!

Strigătul sfâşietor al femeii ţâşni ca un răget.

Ian înţelese acum de ce Palatul Muşcatelor era o ruină, dar din ce motiv Sora Teresa nu-i spusese nimic? De ce îl considera vinovat de această situaţie?

– Unde e fiul meu? întrebă Ian cu o faţă excesiv de serioasă.

Isabel îl privi cu ochii ca nişte pumnale, în timp ce-şi înghiţea un hohot.

– Din câte ştiu eu, nu ai niciun fiu.

Ian o privi cu ochii ieşiţi din orbite şi cu un licăr ciudat în pupile.

– Am jurat că voi fi responsabil şi vreau să-mi ţin promisiunea.

Isabel îşi apăsă buzele furioasă.

– Ce convenabil pentru tine să fugi ca un laş de răspundere.

Ian o privi fără să înţeleagă ura ei.

– N-am plecat ca un laş şi o ştii, îi spuse.

Ea întoarse privirea foarte suspicioasă.

– Ara o ştia. Ea nu-i răspunse la provocare. Când m-am întors ca s-o caut tu plecaseşi deja cu fiul meu.

Isabel nu ştia această ultimă veste, dar nu mai avea importanţă.

– Este fiul meu, Ian, şi asta nu e treaba ta.

– Minţi!

Isabel tresări în faţa exploziei lui.

– Să nu mai spui că nu e treaba mea pentru că jur că-ţi voi suci gâtul.

Isabel rămase foarte calmă. Mergea pe marginea prăpastiei şi o ştia.

– Dorian este fiul meu, Ian şi acest fapt te exclude pe tine.

Ian strânse buzele cu putere, înţelese multe lucruri în aceste cuvinte pline de ură. Copilul se numea Dorian?

– Unde este Ara? Ştii c-o s-o găsesc, afirmă cu mândrie.

– E moartă, dar eu sunt vie şi nu am încredere în tine.

Ian o privi printre genele strânse.

– N-ai încredere pentru că eşti o vrăjitoare blestemată!

– Te disprețuia din tot sufletul ei! îl insultă, înnebunită de furie.

Ian se ridică brusc şi o privi cu ochi de foc, în timp ce ochii Isabelei străluceau cu furie. Femeia pe care o avea în faţa lui era,

într-un anume fel, prietena lui. Persoana care riscase totul pentru el. Dar nu, nu putea fi Ara, femeia căreia îi făcuse o promisiune de onoare. Şi de ce Sora Teresa nu-i spusese nimic despre moartea Aracenei? Chiar era moartă? Atunci, cu atât mai mult trebuia să-şi respecte cuvântul dat cu ani în urmă.

– Îmi vreau fiul imediat! spuse cu duritate.

Isabel înghiţi violent pentru că nu ştia cum să gestioneze situaţia.

– Îţi repet, fiul meu nu e treaba ta!

Ian îşi strânse pumnii pe lângă coapse.

Silueta aşezată pe sofaua largă îl debusola, atitudinea ei răbdătoare dar mândră se potrivea personalităţii Isabelei. La dans o confundase cu Ara, dar acum îşi dădea seama perfect că Isabel n-o să-i permită să-şi ţină făgăduiala.

– Tu nu ai niciun fiu, copilul este al surorii tale şi, în consecinţă, al meu. Credeai că mă vei putea înşela cu această afirmaţie absurdă?

Isabel îi arătă un zâmbet şiret.

– Nu poţi să demonstrezi că e al tău, se lăudă.

– Asta crezi? Voi demonstra că nu eşti mama lui Dorian.

Isabel îi râse în faţă şi el, văzând gestul de batjocură al femeii o împunse dur.

– Mă gândesc să pun să te examineze un medic, cu diagnosticul său vom merge direct la tatăl tău şi va descoperi că l-ai mințit. Cum crezi că se va simți?

Pupilele lui Isabel se înnegriră de frică, dar îi susţinu privirea, încercând să nu se vadă că se simţea speriată.

– Amândoi ştim cine eşti, adevărat?

Isabel tăcu în continuare, privindu-l cu prudenţă.

– Izmenita Isabel, întotdeauna departe de plăcerile mondene, puritana şi habotnica Isabel!

Jignirea fusese nemiloasă.

– N-ai nicio posibilitate, şi o ştii, îi aminti ea.

Ian, arogant, începu să se plimbe furios prin salon. Ultimele veşti fuseseră zdrobitoare.

– Unde este? întrebă din nou, dar ea ignoră întrebarea.

– Nu voi pleca de aici până nu-mi dai o explicație.

Isabel își mușcă limba pentru a se controla.

– Nu e aici, îl minți cu nerușinare.

– Știi că da.

Ea îl privi cu duritate.

– Este departe de tine, insistă.

Ian o privi cu trufie.

– O să răstorn cerul și pământul. Avertizarea fusese foarte limpede.

– Ce emoționant! – sarcasmul o făcea să se simtă mai bine. L-ai ignorat de când s-a născut și acum vrei să te porți ca un tată devotat.

Ian se ridică atât de repede încât ea simți o ușoară adiere pentru care mulțumi. Căldura o sufoca.

– Nu mi s-a dat ocazia să fiu tată. L-ai luat din Sevilla fără să-mi dai timp să clipesc.

Isabel avu un recul în fața vocii lui, dar își ținu mâinile liniștite în poală.

– Tatăl meu nu va accepta ca Dorian să iasă dintre acești pereți, îi spuse pentru a încerca să-l convingă.

Ian își aspri privirea albastră până o transformă în gheață.

– Când contele Ayllón va ști cine sunt, nu se va îndoi niciun moment să-mi dea tutela. I-am jurat surorii tale că-l voi proteja pe Dorian, dă-mi voie să-mi țin promisiunea.

Isabel își reținu un șir de insulte și-i susținu, mândră, privirea.

– Am știut întotdeauna că n-o iubești... – inspiră profund... că nu căutai decât să rămâi cu dota ei...

El o întrerupse.

– Ara avea încredere în mine. Eu o iubeam – Isabel strânse eșarfa în mâini – și mă voi ocupa de fiul nostru.

– Nu vei putea demonstra niciodată că e al tău, începu să devină nervoasă.

Ian îi râse în față și ea vru să-i șteargă zâmbetul cu o lovitură de pumn, blestemată să fie!

– Nici nu-ți imaginezi ceea ce pot demonstra, Isabel.

Ian o privi lung.

– Curând vei avea veşti de la mine şi de la medic. În locul tău, m-aş duce să mă pregătesc, domnişoară Velasco.

Isabel îl văzu plecând impetuos şi abia atunci putu să-şi înghită nodul ce i se formase în gât.

Rămase tremurând ca o frunză mult timp şi cu dinţii atât de strânşi încât credea că i se muiaseră mandibulele. Stomacul îi dădu o icnitură atât de puternică, încât a trebuit să se îndoaie ca s-o oprească. După ce a trecut spasmul, se ridică atât de repede cât îi permiteau picioarele şi deschise uşa cu mare repeziciune.

– Eulalia... Eulalia! Unde eşti?

Traversă culoarul atât de repede încât rochia i se încurcă printre picioare şi căzu cu o lovitură surdă. Se ridică ameţită şi cu senzaţia că nu-şi simte mâinile.

Închise o clipă ochii înainte de a relua alergarea pe scări în sus în căutarea ei.

Capitolul 10

– I-aş trage una în cap, să rămână prost toată viaţa, afirmă Eulalia.

Isabel neagă din cap.

– Atunci trebuie să vorbeşti cu tatăl tău.

O privi absolut terorizată.

– Asta e complet imposibil.

– O minciună duce la alta şi apoi devine atât de mare că nu ne mai putem opri şi termină prin a ne sufoca.

Isabel privi mica faţă brunetă a Eulaliei şi începu să plângă încet.

– Spune-mi ce-ai să mă ajuţi! imploră cu voce răguşită de emoţie.

– Ştii că o voi face, dar nu aşa cum speri.

Isabel nu înţelese enigmaticele cuvinte.

– Dar nu am timp!

În mintea lui Isabel fierbeau conspiraţii.

– Vorbeşte cu tatăl tău, o sfătui din nou Eulalia.

Ea gemu tulburată şi refuză.

– Am nevoie de *yohimbină*[1] , ştii unde pot găsi?

Eulalia, după ce se gândi o clipă, acceptă dând din cap.

Isabel continua să strângă în mâini batista albă de mătase, aşa cum se strângeau ideile în capul ei.

– O voi folosi cu Arthur.

Continua să-şi construiască puzzelul planului ei, piesă cu piesă.

---

[1] Scoarţa de yahimbe conţine o substanţă chimică, numită yohimbină, care se foloseşte pentru excitarea sexuală, în disfuncţii erectile (DE), în probleme sexuale cauzate de medicamente pentru depresie numite inhibitoare selective a recaptării de serotonină (ISRS) şi pentru probleme sexuale generale la bărbaţi şi femei. (n.trad.)

– Urăsc să-i fac aşa ceva, dar nu am de ales.

– E posibil să-i pierzi încrederea când va afla că te-ai folosit de el.

Isabel îşi acoperi faţa cu mâna.

– Dar nu pot să-l pierd pe Dorian! I-am jurat asta surorii mele pe patul de moarte.

Hohotul sfâşietor reuşi să înmoaie inima ţigăncii.

– Tatăl tău este un bărbat cu un bun autocontrol şi cu manifestări fine, va înţelege de ce l-ai mințit. Este posibil să reacţioneze diferit de cum te aştepţi.

Isabel o privi stupefiată.

– Nu vreau să-l văd în streang: între trei rele, îl aleg pe cel mai puţin rău. Dacă tatăl meu descoperă că Ian este tatăl lui Dorian, îl va provoca la duel şi mă tem pentru viaţa lui.

Eulalia, după ce se gândi un moment, sfârşi prin a accepta planul ei.

– Ştiu să prepar suc de hibiscum, dacă se întâmplă vreun accident.

Auzind-o, Eulalia îşi închise pe jumătate ochii negri, dar Isabel n-o privea, continua să caute alternative, fără să le găsească. Dacă va fi necesar, va folosi de asemenea iarbă de San Juan. Isabel se ridică şi-şi îmbrăţişă confidenta din toată inima.

– Ştii că nu procedezi bine, o certă Eulalia pe un ton sever.

– Ştii că nu voi da înapoi de la planurile mele, îi răspunse Isabel hotărâtă.

– Atunci, aşa să fie.

Jamie se simţea incapabil să-şi îndepărteze privirea de la Eulalia.

Ochii ei întunecaţi îl cercetau minuţios.

– Când mă priveşti aşa, îmi provoci fiori...

Jamie îi arătă cel mai frumos zâmbet pentru a nu se simţi jignită de cuvintele lui.

Eulalia continua să-l privească cu o intensitate care provoca teamă.

Jamie se aşeză pe jumătate pe biroul din cabinetul tatălui său,

cu ambele mâini băgate în buzunare. Vizita neașteptată a Eulaliei și graba de a-l vedea îl făcură foarte curios, dar țiganca continua să tacă, observându-l cu o privire scrutătoare pe care nu știu cum s-o interpreteze.

– Îți dau cuvântul meu că ultima oară m-am purtat frumos.

– Știi prea bine că nu!

Răspunsul țigăncii îl zăpăci pe moment, bănuia cumva interesul pe care-l trezea în el prezența Isabelei?

– Și acesta este motivul vizitei tale?

Eulalia tăcu mai departe, ca și cum s-ar fi gândit să-și aleagă cuvintele potrivite.

– Trebuie să ajuți pe cineva.

Jamie își relaxă mușchii bărbiei.

– Îmi place să ajut pe oricine are nevoie.

– Trebuie să știi mai întâi pe cine trebuie să ajuți.

Jamie zâmbi candid.

– Dacă vreuna dintre protejatele tale a intrat din nou în vreo încurcătură, nu conta pe mine.

Eulalia zâmbi la gluma lui.

– Fiica lui Rodrigo este cea care are nevoie de ajutorul tău.

Jamie se încordă ușor și privirea i se întunecă.

– Care e motivul pentru care nu vine ea să mi-o ceară?

Eulalia se încruntă bănuitoare la tonul aspru al vocii.

– Isabel s-a adresat altui bărbat.

Lui Jamie nu-i plăcu absolut deloc această observație, dar nu arătă. La ce bărbat s-o fi dus Isabel? Nu... nu voia să știe.

– Atunci, această conversație pe care o avem nu mai e necesară.

Eulalia oftă din nou înțelegând tonul de supărare. O spuse direct.

– Isabel va accepta cererea în căsătorie din partea lui Arthur.

Jamie deschise ochii stupefiat.

– Ești nebună!

Eulalia zâmbi pe jumătate și Jamie nu aprecie acest lucru.

– Va avea un motiv puternic ca să facă asta.

El nu înțelegea nimic.

– O iei pe alături.

Eulalia pufni disprețuitoare.

– Bărbații și valoroasele lor deducții!!

Jamie o privi nerăbdător, știind că Eulalia nu se va opri până ce nu-l va aduce acolo unde voia ea.

– Știu c-o să-mi pară rău c-am întrebat, dar de ce e nevoie de ajutorul meu?

Țiganca îl privi de parcă-i crescuse încă un cap.

– Pentru că am văzut asta în cărți, i se confesă în șoaptă.

Jamie trebuia să-și fi imaginat.

– Eulalia, de fiecare dată când ai văzut ceva în cărți ai sfârșit prin a încurca totul.

Eulalia nu se simți bine la această observație și Jamie suspină resemnat.

– De acord. Ce-ai văzut în cărți?

Ea îl privi prefăcându-se neîncrezătoare.

– Nu pot să-ți dezvălui înțelesul.

Jamie jură că nu-și va pierde răbdarea.

– Atunci, cum pot să ajut dacă nu știu la ce e necesar ajutorul meu?

– Isabel încearcă să protejeze tot ce are mai valoros în viața ei – Jamie știu că se referă la Dorian – și pentru asta trebuie să facă un sacrificiu nobil.

El continua să tacă, ascultând cu toată atenția.

– A ales persoana greșită și încerc să corectez acest detaliu.

– Și vei sfârși prin a încurca totul, ca de obicei.

Acuzația bărbatului o făcu să-l privească cu duritate.

– O vei ajuta?

Întrebarea nu admitea replică.

Jamie nu știu ce să-i răspundă.

– O să mă bag în vreo încurcătură cu unchiul Rodrigo?

Eulalia râse, glumeț.

– Cu Rodrigo... nu se știe niciodată.

Jamie gemu și Eulalia continuă.

– Nu, nu vei avea probleme cu contele Ayllón.

– Ce pot să fac?

Eulalia se așeză și-l invită cu o ușoară lovitură de mână să ia

loc lângă ea; Jamie, reținut, o ascultă și se apropie.

– În noaptea asta, Isabel va încerca să-l compromită pe Arthur.

Bine că se așezase, altfel ar fi căzut în fund la această ultimă veste.

– N-ai avut haz! o țintui cu un ton sumbru.

Eulalia îl lovi cu drag peste mână.

– Nu pot să-ți destăinui de ce trebuie să-l compromită – Jamie ar fi protestat, dar Eulalia îl împiedică, – deși am schimbat toate planurile ei – el nu se îndoi nicio clipă. Arthur nu va veni în fugă la chemarea ei pentru că el și cu Rodrigo nu vor fi la conac. Știi că María este cu tatăl tău la Londra și că a luat cu ea și copilul, la dorința ei expresă.

Jamie consimți.

– Isabel va fi surprinsă să te vadă, căci ești ultima persoană pe care se așteaptă s-o vadă.

Jamie nu știu cum să înțeleagă cuvintele Eulaliei, ca pe o insultă sau ca pe o laudă.

– Las-o să-ți vorbească, să-ți povestească tot ceea ce o întristează și amintește-ți – Jamie suspină – trebuie să te asiguri că nu va bea lichidul pe care-l va avea pregătit într-o sticluță albastră.

Jamie strânse gura uluit și închise ochii înțelegând. Voia să-și ia viața? Nu putea crede așa ceva, dar nu putea să riște.

– O să mă asigur că nu-l va bea.

Eulalia consimți vehement.

– Nu voi permite să-și riște viața.

– Acesta este motivul pentru care te-am chemat, am încredere în tine, mai multă decât în oricine ca să mă ajuți.

Jamie înțelese ceea ce voia să facă Eulalia și se neliniști imediat.

Țiganca oftă ușurată văzând concluzia la care ajunsese Jamie.

– Spune-mi ce motiv are să-l compromită pe Arthur.

Eulalia nu știa cum să-l convingă, fără a-i explica prea multe.

– Va încerca să-l compromită pentru că e disperată, astfel vrea să elimine pretențiile vărului tău asupra lui Dorian. Dacă nu reușește mai are o opțiune.

Jamie o privi cu ochi plini de curiozitate.

– Remuşcările sunt o otravă puternică şi care te împinge la acte teribile.

Conversaţia începu să ia o întorsătură foarte îngrijorătoare.

– Aş putea încerca să vorbesc cu ea în legătură cu intenţiile ei – Eulalia gândi rapid – s-o conving că nu e atât de grav. Vărul meu nu va fi de acord.

– Dacă reuşeşte să-l compromită pe Arthur, Rodrigo îi va obliga să se căsătorească înainte ca vărul tău să se întoarcă, desigur, nu ştiu unde se află.

Nici el nu cunoştea adăpostul lui Ian, dar gândul lui Jamie se întoarse la întrebarea de ce voia Isabel să-l compromită pe Arthur.

– Îl va compromite pentru a-l obliga.

Părea că Eulalia îi ghiceşte gândul.

– Lady Velasco nu e atât de calculată!

Apărarea pe care el i-o luă o surprinse pe Eulalia în mod plăcut şi ştiu că nu se înşelase în ceea ce-l privea.

Jamie nu i-ar fi înşelat niciodată aşteptările.

– Isabel e într-o situaţie imposibilă, vizita din această după-amiază a lordului Malcon a tulburat-o nebănuit de tare – Jamie se pregătea să protesteze, dar Eulalia nu-i permise –, vrea să i-l ia pe Dorian. Ştii că în Anglia o femeie nu are dreptul să ceară nimic şi Isabel e disperată. Nu-şi poate pierde fiul!

– E tatăl lui, Eulalia, are tot dreptul să-l ceară.

– Isabel disprețuieşte uitarea la care a supus-o lord Malcon. A transformat-o în amanta lui pentru a o lăsa apoi singură, cu un copil pe care l-a ignorat complet.

Faţa lui Jamie se contractă de furie. Ofensa care-i fusese adusă lui Isabel îl ustura ca şi cum fusese pus în saramură.

– Dar nu-l disprețuia când i-a căutat atingerea, îi aminti îndurerat.

Eulalia îl privi surprinsă pentru că cuvintele lui Jamie răneau.

– Ea nu e conştientă de ce am văzut în cărţi, Jamie. Ţi-am spus doar ţie. Pe Isabel o paşte un mare pericol.

Jamie plescăi, sceptic. Vărul său nu-i povestise nimic clar şi el îşi amintea sărutările pasionate pe care i le dăduse lacom lui Isabel; pe moment simţi ruşinea dorinţei pe care i-o inspira Isabel şi

ura legătura care o unea de vărul lui. Un fiu era ceva foarte serios. Dar el ar putea s-o liniştească şi astfel s-o mulţumească pe Eulalia cu ajutorul lui.

– Ian a fost întotdeauna cinstit, îi spuse. De ce îmi laşi impresia că încerci să mă manipulezi?

Eulalia se crispă. Jamie se arăta prea precaut.

– Ian nu ţi-a povestit că are nevoie de averea contelui Ayllón, nu-i aşa? Vărul tău are datorii de onoare care l-au dus la ruină absolută.

Jamie ridică ochii surprins, după această mărturisire; deşi încercase, Ian nu reuşise să-i spună nimic şi nici acum nu cunoştea locul în care se afla Ian şi nici intenţiile pe care le avea.

– Isabel nu e dispusă să-i permită lui Ian să-i fure averea lui Rodrigo. Şi-a tocat averea acum doi ani.

Faţa lui Jamie îşi pierduse o parte din culoare, nu ştia că vărul lui acceptase dota Isabelei fără să se căsătorească mai înainte cu ea şi mai ales că aveau un copil împreună.

– Dacă Rodrigo descoperă tertipurile lui Ian, va cere sângele vărului tău drept răzbunare. Unul din doi va muri, oricare ar fi acela. Micul Dorian va rămâne cu o moştenire suculentă care va acoperi datoriile lordului Malcon.

Jamie nu era în stare să-l vadă pe vărul lui atât de mercantil.

– Continuă, îi spuse grăbit.

– Va trebui să-i demonstrezi tot timpul că o sprijini – Jamie acceptă – este obligatoriu să n-o laşi singură în timpul nopţii. Fă-o să vorbească fără oprire, să nu aibă timp să se gândească la nimic. Când i se va face somn,– Jamie vru să spună ceva, dar ea îl întrerupse – am să pun un pic de valeriană şi seminţe de mac în ceaiul pe care obişnuieşte să-l bea seara, ca să poată adormi, atunci vei scăpa de ceea ce se află în sticluţa albastră.

Jamie crezu că o ia razna după explicaţia asta fără sens.

Nimic n-avea vreun sens! Dar... îndoiala era foarte puternică!

– Când se va trezi şi va vedea că o veghezi, se va înfuria, înţelegând că ai împiedicat-o în încercarea de a-l compromite pe Arthur. Eu voi fi cu tine pentru a încerca s-o fac să raţioneze şi, când se va calma, vom vorbi cu Rodrigo despre planurile ei.

Jamie nu acceptă pe deplin planul Eulaliei. Dacă el se prezenta

la conac, Isabel ştia că Arthur nu va apărea şi nu-l va putea compromite.

– Fă ca întâlnirea voastră să pară întâmplătoare, ca ea să nu bănuiască că Arthur nu va veni la chemarea ei. Eu voi sosi puţin după aceea.

Aşa că trebuia doar să converseze cu Isabel până la sosirea Eulaliei. Jamie ştia că nu va putea sta în faţa ei fără s-o atingă. Fără s-o devoreze cu sărutări.

– Mă îndoiesc că Isabel se va simţi foarte comod în compania mea, mai sigur ar fi să rămân pe stradă.

– Conacul e deschis întotdeauna pentru tine, îi aminti ea.

Jamie o ştia. Eulalia îl cunoştea suficient de bine ca să-i atingă punctul sensibil şi, de aceea , îşi goli armele complet.

– Am nevoie de ajutorul tău, lord Penword şi ştiu că eşti un om de onoare.

Jamie medită asupra cuvintelor Eulaliei. Cu siguranţă Isabel se arătase foarte nervoasă şi neliniştită în prezenţa lui Ian şi, în ultimele ore, nu ieşise din conac, în afara lungilor plimbări călare pe care le făcea de obicei, cu cea mai mare plăcere. O fi posibil ca Eulalia să aibă dreptate? Îl detesta într-adevăr pe vărul lui până acolo încât să-l compromită pe Arthur?

– Ar fi mult mai uşor să i se explice totul lui Rodrigo, sublinie cu convingere.

– Vrei să asişti la funeraliile contelui sau ale vărului tău?

Jamie negă categoric.

– Prin intervenţia mea, intenţionez să fac cel mai mic rău. Dacă Isabel descoperă că am vorbit cu Rodrigo, va profita de altă ocazie să-şi ducă planul la bun sfârşit. Arthur nu merită să fie folosit. Cuvintele Eulaliei i se înfipseră direct în inimă.

– Voi vorbi imediat cu vărul meu. Eu îi voi plăti datoriile de onoare.

Eulalia se temea exact de acest lucru. Noblețea lui Jamie o mişca profund, la fel ca altădată.

– Isabel nu ţi-o va ierta.

Jamie întoarse îndată privirea spre ea.

– Domnişoara Velasco nu-mi va ierta intervenția, oricare va fi aceea, replică supărat.

– Am încredere în tine, Jamie, întotdeauna am avut.

– Dar eu continui să am îndoielile mele, Eulalia. Dacă situația este atât de gravă, avem obligația morală să vorbim cu Rodrigo sau cu María. Tatăl şi bunica sunt cei mai indicați pentru a rezolva această situație familială. Chiar şi vărul meu Ian ar trebui să cunoască detaliile.

Eulalia nu se dădu învinsă atât de uşor. Vedea pulsând o venă la tâmpla lui Jamie şi ştiu că situația îl preocupa mai mult decât recunoştea.

– Te rog doar să n-o laşi singură vreo două ore, atât cât am nevoie să ajung la conac, trebuie să mă ocup de o problemă urgentă. Când se va întoarce Rodrigo, vom vorbi cu el şi împreună vom căuta o soluție.

Jamie refuză din nou, plin de îndoială.

– Prietenia este prețioasă, Jamie şi nu are importanță ce trebuie să facem pentru a o păstra.

– Lady Velasco ştie să înfrunte greutățile.

Eulalia se gândi înainte de a vorbi, avea un ultim cartuş.

– Sunt trei persoane care pot ieşi rănite dacă nu mă ajuți: cel mai bun prieten al tău, Arthur, vărul tău Ian şi verişoara cumnatei tale.

Situația i se păru cu adevărat haotică.

– Trebuie doar să vorbesc cu ea? întrebă plin de îndoială.

Eulalia nu dădu nicio importanță tonului lui puțin amar.

– Jamie Alexander Penword, mă vei ajuta, da sau nu?

Jamie acceptă dând din cap şi zâmbind pe jumătate, Eulalia îi folosea numele complet doar pentru a-l chema la ordin.

– De ce-mi dai impresia că mă manipulezi?

Eulalia tăcu.

– Îți dau cuvântul meu că voi încerca să vorbesc cu ea până la venirea ta. După aceea te vei ocupa tu.

Eulalia se abținu de la orice gest.

Capitolul 11

Isabel continua să se plimbe prin camera ei, tensionată ca o coardă de chitară.

Aşteptarea făcea să i se prelingă pe spate picături de sudoare. Se rugă ca totul să iasă conform planului. Tatăl ei nu era la conac ci la Dover. În sfârşit se hotărâse să aştepte venirea lui Christopher şi a lui Andrew. Eulalia vorbise cu Arthur cu o zi înainte pentru a-i transmite mesajul cum că-l aştepta în noaptea aceea pentru a trata o problemă urgentă cu el. Privi măsuţa de serviciu pe care era ceainicul şi tremură uşor, va pierde un prieten bun, dar nu putea să se întoarcă din drum, chiar dacă o voia. Din fericire, Dorian era la Londra cu bunica şi Devlin, care-i promisese un ponei şi pentru câteva zile vor fi plecaţi.

Un fior o trecu din cap până-n picioare şi se opri în faţa oglinzii ca să-şi privească imaginea şi să verifice dacă aspectul ei o va ajuta în planurile sale.

Eulalia alesese îmbrăcămintea cu multă grijă şi era îngrozită de îndrăzneala cu care se lăsase convinsă. Ciorapii de mătase albi îi împrumutase Eulalia, ca şi jartierele aurii, cele mai scandaloase pe care le văzuse în viaţa ei. Purta o cămaşă largă de dantelă transparentă, cu fustă albă de voal de crep extrem de fin de culoarea şampaniei. Nasturii de perle se încheiau în faţă până la mijlocul pieptului şi se terminau într-o fundă de satin de culoare aurie. Isabel se simţea practic goală, dar Eulalia insistase mult cu detaliile. Arthur nu putea să-i reziste şi ea avea nevoie de această certitudine. Privi halatul larg medieval din satin roşu care se unduia senzual ori de câte ori se mişca. Îşi strânsese pletele lungi cu două agrafe care se puteau desface uşor. Va fi capabilă să-l seducă pe

Arthur aşa cum pretindea? Pentru că una era să vrei şi alta să reuşeşti. Şi-l imagină pe Arthur şi un mănunchi de remuşcări o biciui. Simţea o adâncă afecţiune pentru el, văzuse în ochii lui albaştri şi limpezi mult interes pentru ea şi, deşi dorinţele ei de femeie alergau pe alte căi, Arthur era cel mai indicat s-o ajute, deşi nu ştia sub ce formă şi de ce. Scoase un oftat lung şi adânc. De ce întârzia atâta? Biletul pe care i-l scrisese conţinea cuvinte de ajutor şi urgenţă, Eulalia îi promisese că i-l va da negreşit şi de atunci trecuseră mai bine de trei ore. Continua să-şi mişte picioarele goale într-un nebun du-te vino prin încăpere. Bătaia abia perceptibilă în uşă o lăsă pironită locului timp îndelungat. În sfârşit ajungea ajutorul, se înarmă cu tot curajul pe care-l avea şi-şi îndreptă paşii spre uşă, o deschise cu un pocnet sec şi...

– Ce dracu' faci aici?

Jamie zâmbi în faţa tutuitului şi a surprizei nedisimulate a femeii.

– Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse brusc.

Ea rămase în prag, în timp ce el pătrundea în interiorul odăii cu o figură liniştită.

– Văd că bei un ceai. O să beau şi eu unul, mulţumesc.

Isabel îşi pierduse vocea. Tuşi ca să şi-o regăsească.

– Aştept o vizită, îl informă tăios.

Jamie se întoarse spre ea şi-i contemplă ţinuta cu duritate. Gura lui se reduse la o linie înainte de a o străpunge cu o critică.

– Şi înarmată până-n dinţi, după câte văd.

Ea se crispă din cauza tonului lui. De unde venea acest ton acuzator?

– Chiar nu pot vorbi cu tine în acest moment.

Ochii lui Jamie străluciră periculos şi o priviră aşteptând parcă ceva, ea continua să privească uşa cu nervozitate.

Neliniştea pe care o arătau ochii femeii i se înfipse în stomac ca şi cum ar fi fost un cuţit otrăvit. La dracu cu avertizarea Eulaliei, aceea de a nu-i spune că Arthur nu va veni!

– Lord Beresford nu va veni.

Isabel îi aruncă o privire încărcată de mâhnire.

– Cum? tăcu pentru că nu putu continua.

– Eulalia a vorbit cu mine la începutul după-amiezii.

Isabel întredeschise ochii cu groază, Jamie gândi că tocmai primise încă o lovitură dată autostimei sale.

– Sunt aici pentru a-ți oferi ajutorul meu.

Mandibula Isabelei se deschise atât de tare încât desenă cu gura un O perfect.

– Ce fel de ajutor? vocea îi ieşise ca un țipăt.

– Eulalia mi-a povestit că vărul meu vrea să ți-l ia pe Dorian – ochii Isabelei se întunecară un moment. Voi asculta motivele pentru care nu dorești ca vărul meu să-şi asume paternitatea şi te voi ajuta să elaborezi strategia pe care o vei aplica atunci când te vei hotărî să vorbeşti cu tatăl tău despre Ian. Voi interveni în favoarea ta dacă tu consideri necesar.

Isabel se relaxă pe dată înțelegând că Eulalia nu o trădase aşa cum presupusese, nici nu-i spusese planurile ei, dar la ce strategie se referea el? Ce-i povestise Eulalia cu adevărat?

Isabel ştia că are o ocazie de aur şi nu o dispreţui. Jamie era un bun înlocuitor al lui Arthur.

– Încă mai vrei ceaiul acela? Zâmbetul bărbatului era toată încurajarea de care avea nevoie Scuză-mi ținuta...

Jamie îi zâmbi afectuos ca să-i dea de înțeles că nu trebuie să-şi facă probleme din cauza asta, dar jena pe care o simțea era palpabilă.

– Îmi place cu zahăr.

Isabel privi ceaşca pe care i-o întindea şi-şi blestemă lipsa de prevedere. Jamie ştiu ce trecea prin mintea femeii.

– Nu-ți face griji, ştiu unde e bucătăria, mă voi duce după zah...

– Nu! – i-o tăie vehement – este mai bine să nu fii văzut plimbându-te prin conac la ora asta din noapte, tatăl meu s-ar putea supăra dacă află, servitorii sunt dintre cei cu limbă lungă.

Jamie ridică sprâncenele batjocoritor, mintea femeii era o enigmă întreagă. El era în cameră cu ea pe jumătate goală şi pe ea o preocupau comentariile despre plimbările lui până la bucătărie, n-au decât să creadă ce vor!

– Este doar un detaliu preocuparea ta pentru reputația mea, îi răspunse el şi ea îi zâmbi cu candoare. Ştiu că virtutea mea este în siguranță cu tine, aşa cum ai menționat odată.

Isabel ieşi pe furiş din dormitor şi se îndreptă cu paşi siguri spre partea inferioară a conacului, către bucătărie.

Jamie, când rămase singur, goli ceaşca ei şi o umplu din nou, din ceainicul pe care-l pregătise, se duse repede să găsească sticluţa albastră pe care o ţinea pe măsuţa de serviciu, Eulalia îi dăduse instrucţiuni precise, vărsă conţinutul în ghiveciul florilor, fără să-şi ia ochii de la trandafirii roşii, aşteptând parcă să se ofilească pe dată, astupă iar sticluţa şi o puse la loc. Isabel se întoarse destul de repede, îi făcu un gest cu capul ca să-i arate cât zahăr să-i pună şi el, cu un gest, îi indică, una. Isabel amestecă încet conţinutul ceştii înainte de a i-o oferi, o luă pe a sa şi începu să bea cu sorbituri mici şi lente. Niciunul dintre ei nu scotea vreun sunet, se mulţumeau să se cerceteze în tăcere. Minutele începură să treacă cu o încetineală înăbuşitoare şi liniştea lui Jamie reuşea s-o enerveze încă şi mai tare. Isabel nu ştia cum să procedeze şi simţea o căldură oribilă. Picăturile care-i căzeau pe spate urmau să se transforme într-o cascadă dintr-un moment într-altul şi inspiră profund ca să se calmeze.

– Acesta nu e ceai! exclamă Jamie.

Isabel tresări auzindu-l.

– Este o infuzie preparată de Eulalia. În Spania se bea deseori.

Jamie îşi încreţi fruntea pentru că în timpul anilor petrecuţi în Spania nu gustase aceste ierburi la care se referea ea.

– Din ce e făcut? Nu recunosc aroma.

Isabel îşi muşcă buza căci nu ştia ce să răspundă.

– Eulalia nu obişnuieşte să spună ingredientele preparatelor ei, încă încerc s-o determin să-mi spună secretul pateurilor cu cartofi.

Jamie nu mai spuse nimic, ambii rămaseră în tăcere câteva minute, sorbind din ceşti.

Ea îşi plimbă ochii pe faţa lui care era în continuare relaxată, dar pătrunzătoarea şi ascuţita privire lascivă a lui o enervară pe moment. Ochii lui Jamie o înghiţeau şi se simţea ca o cireaşă pe un tort de frişcă. El respira cu dificultate.

Isabel se plimba prin cameră, deşi se oprea la fiecare doi paşi, simţea cum pielea începe s-o furnice la atingerea îmbrăcămintei. Îşi imagină că era din cauza tensiunii, dar era ca şi cum fiecare nerv din corpul ei tremura de o energie reţinută, nu putea sta

liniştită! Deodată se simţi sufocată, sângele i se transformă în lavă incandescentă, întoarse capul într-o parte şi într-alta pentru a-şi limpezi mintea. Jamie rămăsese aşezat, privind-o atât de intens încât o irită. Ea se hotărî să vorbească şi se aşeză pe marginea patului, încercând să se calmeze. Îşi privi mâinile şi le văzu înroşite, îşi încrucişă braţele pe sâni şi-i simţi foarte sensibili, îl privi o clipă pe Jamie şi se întrebă dacă... nu, imposibil, el nu avea de unde să ştie ce se afla în ceainic, sau da? Era prea încălzită când observă cu satisfacţie că el îşi înmuia eşarfa de la gât şi se foia neliniştit în fotoliu. Isabel îşi frecă braţele şi scoase un geamăt involuntar, pielea ei era teribil de sensibilă pe tot corpul.

Jamie era absolut hipnotizat privind imaginea senzuală pe care ea o crea cu mişcările ei, simţi o căldură în măruntaie cum nu simţise niciodată. Îşi desfăcu haina, încercând să domolească focul care se aprindea în el fără să poată face nimic. Foc şi cârpă! Cuvintele lui Arthur îi smulseră un geamăt înduioşător, înţelegând că avea toată dreptatea şi, deşi el şi-o refuzase o dată şi încă o dată, terminase prin a cădea sub farmecul ei seducător. De câte ori o vedea, simţea că-i creşte dorinţa pentru ea, dar era o dorinţă iraţională. Nebunie. Jamie avea gâtul atât de uscat de căldură, că nu putea spune niciun cuvânt şi, deodată, îşi aminti o senzaţie apărută cu ani în urmă, conţinând aceeaşi dorinţă. Un geamăt răguşit ieşi din gâtul său. Percepu că inima sa începea să execute acelaşi salt neregulat căruia îi cădea pradă de câte ori o privea. Începu să simtă că viscerele se transformau într-un nod de nerăbdare. Isabel îşi slăbi cordonul halatului, simţindu-se incomod. Jamie, când văzu cămaşa transparentă de dantelă îşi simţi stomacul agitându-se violent, ca apoi să-i cadă brusc la picioare. Când halatul ei lăsă descoperită dulcea curbură a gâtului, ceva foarte din adâncul lui se sfărâmă, dorinţa izbucni în vintre cu o forţă devastatoare, făcând ca membrul lui să se umple de sânge, cerând uşurare imediată.

– Jur c-am s-o jupoi de vie pe acea vrăjitoare!

Isabel îl privi cu ochi înfierbântaţi de pasiune şi nu ştiu la ce se referea el.

Jamie făcu gestul de a se întoarce să plece, dar vocea rugătoare a Isabelei îl opri la câţiva centimetri de uşă.

– Te rog... nu pleca... am nevoie de ajutorul tău! – stătu în cumpănă pentru că știa că dacă rămâne, ea nu va mai avea scăpare. Jamie tocmai acceptase răscoala emoțională pe care o suferise creierul său – nu, eu... ce-i cu mine? – ea continua să-și plimbe mâinile pe corp ca și cum îl simțea pentru prima dată.

– Ai băut un afrodisiac.

Ea îl privi ametită.

– Cum ai îndrăznit să-mi dai infuzia ta? îl străpunse neîncrezătoare.

Jamie își scoase deja cămașa.

– Eu mă simt la fel de rău ca tine sau mai rău.

Isabel își trecu limba peste buzele întredeschise și Jamie scoase un geamăt de durere privind-o.

– Nu face asta! imploră cu un ton de voce ridicat.

– Eu nu fac nimic! se scuză ea.

Abia putea respira, făcu să-i alunece mâna pe la baza gâtului încercând să-și liniștească gâdilatul permanent, dar rezultatul fu mai rău.

– Faci exact asta.

Isabel avea obrajii în flăcări.

– La ce te referi cu asta? insistă.

– Mă exciți până la un punct intolerabil.

Ea își linse din nou buzele foarte uscate și Jamie făcu pașii care îl separau de ea.

Isabel încercă să scape de halat, nu mai suporta căldura pe care i-o provoca.

Jamie alunecă cu degetul arătător pe pielea satinată de pa gâtul femeii și Isabel scoase un geamăt de plăcere atât de intens încât își astupă gura, înspăimântată. Căldura care curgea prin venele sale și care tot creștea, o zăpăcea și, în același timp, o atrăgea către Jamie în mod incorigibil. Îl dorea cu o necesitate zdrobitoare, pentru prima oară putu să-i mângâie bărbia fermă.

– Există doar un leac pentru a termina cu agonia asta – ea nu-i înțelese cuvintele – voiai să-l compromiți pe Arthur și acesta e rezultatul. Isabel privi ochii strălucitori ai lui Jamie și căută contactul cu mâna lui răcoroasă.

– Te rog...! Am nevoie să mă ajuți.

Se mișca neliniștită, cu ochii închiși și Jamie nu știa dacă va putea să reziste fără s-o trântească pe pat și să intre în ea dintr-o singură mișcare.

Înnebunea. Mirosul ei îl extazia.

– Acesta este felul de ajutor pe care îl voiai? tonul lui sec o zăpăci.

– Sunt disperată!

Jamie miji ochii cu furie.

– Până acolo încât a trebuit să droghezi un bărbat?

Isabel nu putea să gândească, căldura din ea creștea și tot creștea. Timp de o secundă nebună crezu că Jamie o va abandona, această certitudine o făcu să-i înconjoare în grabă gâtul și să se lipească de el ca un al doilea rând de piele.

Jamie simți că o descărcare electrică îi străbătea tot corpul și nu putu să evite ca mâinile sale să acționeze independent de voința lui.

Se plimbă în profunzimea ochilor ei aurii și strălucitori și nu mai putu gândi coerent.

– Ești atât de viril că mă amețești.

Aceste cuvinte spuse cu o dorință infinită au avut efectul unei pânze roșii agitate în fața unui taur curajos.

Jamie simți cum pofta oarbă și irațională punea complet stăpânire pe el. O îmbrățișă cu putere și-i căută gura cu lăcomie. Cel puțin nu trebuia să aibă grijă s-o inițieze. Experiența pe care credea el că ea o are a fost explozibilul care-l făcu să se abandoneze dorinței. Atingerea de Isabel îl ardea. Cu toate că i se dezlănțuiseră toate simțurile, mai avea încă îndoieli, dar văzând aceeași neliniște reflectată în pupilele amândurora, renunță. Îi dezlegă nodul cămășii de noapte și, încet, îi desfăcu cei trei nasturi din perle care-o țineau ușor încheiată. Îi lăsă bretelele pe umeri până i se dezvelir sânii perfecți, copți. Jamie nu-și amintea să mai fi dorit vreodată vreo femeie atât de mult.

Isabel își ridică fața și privirea rugătoare până ce-o întâlni pe cea a lui Jamie, el văzu buzele ei atât de tentant desfăcute, părul în dezordine și carnea tremurând. Doamne! Era foarte frumoasă și incredibil de senzuală. Își lăsă veșmintele fără să-și îndepărteze privirea,

ea avea cămaşa pe jumătate lăsată, o mişcă uşor şi aceasta căzu la picioarele ei. Cu o mişcare rapidă o întinse pe pat lângă el şi o atrase spre sine. Să simtă fiecare contactul proaspăt cu pielea celuilalt fu un deliciu, ambii suspinară de plăcere în acelaşi timp, dar suspinul se transformă curând în geamăt liniştit. Jamie credea că nu va mai putea aştepta. Şoldurile Isabelei se mişcau senzual, atingându-l, aprinzându-i dorinţa până la limite alarmante. Se rostogoli peste ea, sprijinindu-se în coate, ţinându-şi braţele lungi deasupra capului ei, se aplecă pentru a mirosi dulceaţa buzelor. Erau suculente, îmbătătoare, dar mişcările circulare ale părţii inferioare a corpului ei nu-i permiteau să se desfete cu gura. Se îndepărtă uşor pentru a se aşeza în poziţia corectă, îi ţinu capul cu mâini experte. Voia s-o privească când îl va primi, dar văzând extazul reflectat în privirea ei nu se mai gândi la nimic. Îşi aşeză membrul în strâmta deschidere şi împinse adânc. Isabel abia scoase un geamăt înduioşător, dar era prea târziu pentru Jamie. Rămase paralizat de surpriză, ea continua să-şi ţină ochii închişi, încercând să se obişnuiască să-l simtă în ea. O nebunie extremă puse stăpânire pe el când înţelese.

– Dumnezeule Atotputernic! exclamă abia şoptit.

Ea nu putu să-i răspundă. Închise ochii încercând să-şi reţină gemetele de durere.

Jamie blestemă în linişte, dar orice raţiune pieri din mintea lui când ea începu să se onduleze provocator sub el, atrăgându-l încă şi mai mult sub ea. Jamie gemu strângând din dinţi, oscilă între a rămâne liniştit şi a ieşi din ea sau s-o aştepte să se acomodeze şi apoi să înceapă o mişcare uşoară. Dar nu trebui să se hotărască, Isabel se mişca instinctiv sub el, se ridica până la culmea plăcerii şi, deşi el voia s-o prelungească şi mai mult, vibrantele pulsaţii ale uterului au fost pentru el o adevărată ruină. Se alătură orgasmului ei, mişcându-şi şoldurile în acelaşi ritm şi auzind-o gemând seducător.

Jamie era total satisfăcut, dar Isabel începu o nouă mişcare care arăta că dorinţa ei nu scăzuse suficient.

– Mai vreau... - ceru şi Jamie o blestemă pe vrăjitoare pentru că-i adusese pe amândoi în această situaţie frenetică.

Avea capul plin de întrebări şi mâinile doritoare să continue să mângâie pielea ei mătăsoasă. Înnebunea.

– Nu mă vei mai suporta în interiorul tău.

Isabel torcea ca o pisicuță sperând ca el să înceapă să-i ușureze tortura.

– Mă simt la fel ca mai înainte – plânsetul era complet justificat – plină de dorință și nu pot aștepta.

– Dar eu am nevoie de puțin mai mult timp ca să mă recuperez.

Isabel gemu la cuvintele lui care o supuneau unei vâltori de insatisfacție.

– M-ai vrăjit și m-ai sedus, drăgălașa mea.

Jamie coborî din patul moale și dezordonat și umplu un lighenaș cu apă rece din cană. Căută o batistă în dulapul ei și o cufundă în lichidul transparent, se întoarse în patul care se înfundă sub greutatea lui când puse un genunchi pe salteaua de puf.

– Nimic nu mai contează, doar dorința pe care mi-o provoci.

Isabel avea gura uscată, încerca să-și potolească nemulțumirea trecând cu mâna peste sâni, dar senzația de îmbrățișare îi înrăutățea starea. Când Jamie îi trecu batista muiată în apă rece peste decolteu, inclusiv peste sâni, scoase un suspin de alinare imediată. Desenă un cerc fără să ajungă la mameloane și suflă pe măsură ce batista aluneca la vale până ce ajunse la buric. Isabel nu-și putea ține coapsele liniștite, se ridicau ca și cum încercau să-i atragă atenția cu mișcarea lor circulară.

Jamie înmuie din nou batista fără s-o stoarcă și o lăsă să picure în buricul ei, care se umplu de apă. Apa alunecă până se întâlni cu vălul pubisului ei pe unde se prelinse până muri.

– Mai mult...! Vreau mai mult!

Jamie ascultă rugămintea femeii, lăsă lighenașul jos, înmuie batista încă o dată și o urcă pe piciorul stâng până la pulpă. Suava atingere o înnebunea.

Se aplecă peste ea, își coborî gura și cu vârful limbii urcă până la buricul femeii, plin de picăturile de apă pe care Jamie le sorbi cu o lentă trecere a limbii sale fierbinți. Descărcarea a fost imediată, Isabel se convulsionă violent în timp ce suferea spasmele unui nou orgasm. El se aștepta la asta. Cu degetul arătător al mâinii drepte începu să traseze o linie imaginară de la gât până în valea generoșilor sâni, schiță curba lor mătăsoasă până la mamelon, care răspunse

chemării sale întărindu-se ca un buton. Jamie urmă traseul drept pe stomacul ei până ajunse din nou la buric, unde trasă un cerc până întâlni punctul în care se adâncea spre interior, în timp ce-şi cobora gura, într-o suavă mângâiere, pe sânul inflamat, sensibil, şi aşteptând să primească un tratament preferenţial. Isabel îşi arcui spatele pentru ca el să aibă un acces mai bun la pieptul ei, i-l oferi cu plăcere pentru ca el să se înfrupte. Jamie introduse sfârcul în gură până ce cuprinse areola cu totul, îl muşcă cu dinţii într-un mod delicat şi tentant, gemetele Isabelei îi întăreau încă o dată penisul, umplându-l de sângele care, palpitând, căuta o ieşire. În timp ce sugea sfârcul între limbă şi cerul gurii, îşi coborî degetul care se odihnea în adâncitura buricului până ce întâlni vortexul dintre picioare, se jucă cu creţurile pubisului feminin, înfăşurându-le pe degete pentru a le trage, apoi, cu grijă. Isabel scoase un strigăt neaşteptat de plăcerea provocată de mângâierile lui. Cu mâinile ei căută capul brunet pe care-l atrase spre gură pentru a-l săruta cu aceeaşi frenezie pe care o simţea. Jamie îşi introduse limba în gura ei în acelaşi moment în care-şi introducea un deget în vaginul ei, îşi scotea limba şi o introducea, la fel ca pe deget, Isabel era pe punctul de a exploda, dar Jamie fu încă şi mai îndrăzneţ, abandonă gura şi lăsă degetul liniştit. Mişcările Isabelei cerând mai mult îl duceau către un punct periculos, Jamie credea că se va vărsa între coapsele ei, dar se abţinu. Cu limba coborî pe gâtul fin, lingând, sugând, muşcând uşor. Când gura ajunse la buric, introduse din nou degetul, cu grijă şi retrăgându-l aproape în acelaşi timp. Isabel nu-şi dădu seama când degetul a fost substituit de limba lui, simţind-o în ea avu un spasm care aproape o doborî. Jamie ştiu că era momentul să intre din nou în ea. Cu o mişcare rapidă îi desfăcu picioarele şi o penetră dintr-o singură mişcare. Isabel se abandonă unui nou orgasm, încă şi mai violent, Jamie începu să împingă măsurând ritmul şi timpul, cu şoldurile făcu nişte cercuri care îi însoţeau membrul în acelaşi ritm, în interiorul ei. Isabel nu reuşea să-şi revină, o nouă spirală se înşuruba în ea, ca un şarpe.

– Încă o dată, Jamie! Vine iar!

Niciunul dintre ei nu vru să înăbuşe strigătul de descătuşare care le ieşi din gâtlejuri când orgasmul îi atinse pe amândoi, în acelaşi timp.

Capitolul 12

Luminile zorilor se infiltrau prin broderia perdelelor. Aerul dimineții mirosea a proaspăt și mângâia pielea creând o senzație revigorantă. Jamie privea absorbit cum ea dormea liniștită. Stătea așezat pe fotoliul cu urechi , situat la doi pași de pat. Făcuseră dragoste de trei ori, până ce căzură epuizați de efort. Isabel era goală sub cearșafurile de satin și Jamie simțea o supărare teribilă înțelegând cât de departe ajunsese ea în încercarea de a seduce. Virginitatea ei fusese o totală surpriză. Ce urmărea ascunzând-o? Dacă nu era mama lui Dorian, atunci...? De ce se hotărâse să se dăruiască așa, fără nimic altceva? Dintr-odată avu o bănuială. Ce conținea sticluța albastră? Nu trebuia să arunce conținutul înainte de a o întreba? Un fior îl trecu de la degetele picioarelor până la ultimul fir de păr de pe cap, știu că Eulalia îl înșelase din nou. Ce dracu' însemna Ian în viața Isabelei dacă era limpede ca apa că nu o posedase? Cine era mama lui Dorian? Jamie continua cu speculațiile care dădeau târcoale întrebărilor care-i umpleau capul.

Nu înțelegea nimic. Se simțea complet pierdut dar mai dispus ca niciodată să pună lucrurile cap la cap.

Isabel se mișcă neliniștită și el știu că asta se datora deflorării ei. Dumnezeule binecuvântat! De ce dracu' avea această satisfacție egoistă de a fi fost primul care a posedat-o? Acum Jamie simțea că este unicul cu drept carnal asupra ei, Isabel și-a semnat sentința atunci când a manipulat faptele pentru a-l seduce. Rodrigo îi va cere capul, dar nu-l interesa, și-ar da viața pentru a o mai putea savura încă o dată. De ce îl manipulase Eulalia din nou? Se gândea să-i scoată și ultima picătură de sânge.

Isabel se ridică din poziția orizontală complet dezorientată.

Când reuşi să-şi concentreze privirea şi-l văzu aşezat pe fotoliu, obrajii ei căpătară culoarea trandafirilor din vas. Îşi aminti clar dăruirea ei furioasă şi tot ceea ce împărtiseră de-a lungul acelor ore de unire carnală. Pipăi cu mâinile patul, fără să-l scape din vedere, căutându-şi inutil halatul pe care el, în joacă, îl pusese mai departe de mâna ei. Jamie nu s-a lăsat uşor şi ea îi aruncă o privire ciudată. Se înfăşură în cearşaf şi se îndreptă spre măsuţa de serviciu. Luă sticluţa de cristal şi încercă să pună mai multe picături într-un pahar pe jumătate plin cu apă, dar fără succes, nu cădea nimic.

– Am aruncat conţinutul – Isabel îşi întoarse capul într-o parte şi într-alta Trandafirii tăi trebuie să fie pe jumătate nebuni între afrodisiac şi acest... ce-o fi.

Acum înţelesese bine.

– Cu ce drept mi-ai aruncat tonicul? îl întrebă furioasă.

– Cu dreptul pe care mi-l dă faptul de a te fi mulţumit într-atât încât ai dormit ca un îngeraş atâtea ore, fără să fi luat niciun remediu relaxant.

Isabel lăsă să cadă paharul care se făcu bucăţi izbindu-se de pământ. Îşi astupă gura pentru a înăbuşi o înjurătură.

– Nu era niciun sedativ! exclamă furioasă.

– Presupuneam, îi răspunse calm.

– Doream să evit consecinţe neaşteptate ale... ale...

Nu putu termina fraza, dar cuvintele ei îl dură profund pe Jamie pentru că o arătau ca pe o manipulatoare fără scrupule. Aşa cum crezuse el că era la început.

– Nu mă surprinde domnişoară Velasco.

Isabel ştia că el aşteaptă o explicaţie, dar ea refuza să i-o dea.

– Poate că te surprind rezultatele acestei întâlniri – vru să-l lovească cu cuvintele sale, dar nu reuşi.

Jamie îi arătă un surâs calculat.

– Ca un creştin devotat, voi accepta ceea ce va veni, cu resemnare.

Cuvântul resemnare îi scârţâi în urechi.

– Uiţi că sunt o femeie cu mari resurse.

– Asta e clar, dar încă-ţi aştept cuvintele.

– Mulțumesc! îi răspunse simplu.

– Nu sunt tocmai acestea cele pe care sper să le aud.

Isabel își muşcă buzele nervoasă.

– Aveam nevoie de ajutor şi mi l-ai dat.

Jamie își crispă buzele, supărat.

– Ajutor? Pentru ce?

Ea amuți, Jamie înțelese că nu-i va spune nimic.

– Ți-a servit la ceva?

– Da, rosti ca unic răspuns.

Jamie se prinse cu forță de brațele fotoliului, abținându-se.

– Am fost înşelat sub forma cea mai scabroasă – Isabel strânse buzele într-o linie amară, cel puțin am un titlu să-ți ofer, deşi bărbatul care te însoțeşte nu e primul ales.

Isabel îl privi cu o surpriză reală. Unde voia să ajungă? Jamie înțelese perfect jocul emoțiilor de pe fața ei.

– Vărul meu, Ian, are un titlu mai vechi decât al meu, deşi nu are o avere care să-l susțină. Nu ştiai asta, domnişoară Velasco?

Ea negă printr-un unic gest.

– Îmi pare rău pentru tine, va trebui să te mulțumeşti cu a doua opțiune.

Isabel era complet năucită. El se afla întotdeauna pe primul loc în gândurile ei. Încercase să-l seducă pe Arthur şi providența... Isabel se certă, nu providența, Eulalia manipulase faptele ca cel sedus să fie Jamie. Isabel era înnebunită de plăcere şi îngrozită de regrete.

– Te-ai băgat atunci în încurcătură, mă simt măgulită.

Jamie era din ce în ce mai supărat pentru că ea nu se purta ca o domnişoară, ci doar ca o manipulatoare fără scrupule.

Credea sincer că fusese atras în cursă de o manieră cât se poate de mişelească.

– Ce-ai de spus acum despre pierderea virginității?

Ea zâmbi.

– Consider-o un bonus pentru neplăcerile pe care ți le-am provocat.

Jamie începea să tremure şi nu de emoție.

Nu cumva căuta repararea numelui său? Toată această încurcătură nu era pentru a-l compromite? De ce, blestemată fie!, îl

sedusese ca acum să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Şi dacă ai rămas însărcinată? încercă s-o sperie.

Isabel înălţă frumoasele ei sprâncene cu neîncredere.

– Doar după o singură dată?

Acum fu Jamie cel care îi dărui un zâmbet atotputernic.

– De trei ori, iubito şi crede-mă dacă-ţi spun că vei avea o dublă problemă.

Ea închise ochii pe jumătate, confuză, o clipă nu înţelese la ce se referea el cu dubla problemă, ea avea doar una, cu nume scoţian, Ian Malcon.

– În familia mea sunt obişnuite sarcinile multiple.

Isabel îl privi ruşinată, dar nu se lăsă intimidată.

– Cuvinte înfumurate şi inutile care nu vor reuşi să mă indispună.

Jamie sfârşi prin a da drumul unui hohot fără umor.

– Fiind o Velasco, ai toate atuurile - ea îşi ridică barba mândră. Crede-mă.

– Dacă se va întâmpla ceea ce m-am gândit – îi spuse ea – există posibilităţi de a înlătura problema.

Jamie sări din fotoliu ca şi cum cineva i-ar fi vărsat jăratec în sân şi, prinzând-o de braţ cu forţă, îi şopti cu o furie reţinută.

– Nici să nu îndrăzneşti să sugerezi asta!

Amândoi tăcură un moment. El îşi recăpătă controlul vocii.

– Voi vorbi cu tatăl tău în seara asta, când se va întoarce la conac.

Isabel îl privi cu groază.

– Nu! Nu va fi necesar!

Jamie o privi cu un soi de decepţie.

– Titlul meu nu e suficient de bun pentru tine?

Isabel îşi înăbuşi un geamăt. La ce naiba se referea cu titlul lui?

Se hotărî să-i răspundă cu toată mândria de care era în stare.

– E prea înalt pentru o morală atât de joasă.

Jamie o privi dur după acest răspuns îndrăzneţ.

– Evident, te-am judecat pripit.

"Dacă asta e o scuză", gândi Isabel.

– Tatăl meu nu încape în această discuție! spuse tăios.

– Tatăl tău trebuie să știe că ți-am compromis reputația. Sunt un bărbat de onoare, ai uitat? De ce nu eu?

Acum fu ea cea care râse aproape isteric. Un bărbat de onoare? Nu putea pretinde că...

– Jur că niciodată nu-i voi spune vreo vorbă tatălui meu despre... despre asta!

Jamie ridică sprâncenele fără s-o creadă, modul în care făcea referire la orele petrecute împreună îl deranja profund, încă se simțea foarte excitat și se mira că ea nu-și dădea seama.

Pantalonii erau pe punctul de a-i plesni.

– Nu obișnuiesc să profit de virgine. Mă jignești dacă sugerezi contrariul.

Ea scoase un oftat de nerăbdare. Luase o hotărâre și trebuia să fie consecventă.

– Virginitatea mea era un obstacol, a fost o adevărată ușurare să mă despart de ea cu ajutorul tău.

Jamie se simți și mai iritat.

Știind că, dacă n-ar fi intervenit Eulalia, acum Arthur ar fi fost cel care ar fi privit-o, stând în picioare, înfășurată într-un cearșaf pe post de scut... se înfurie și mai tare.

– Trebuia să fi presupus că nu totul îți va ieși așa cum ai planificat, sunt lucruri care ne scapă de sub control.

– Dar eu nu las niciodată lucrurile la voia întâmplării, îl străpunse iute.

Isabel respira greu, dar nu-și ținu limba.

– Ce e cu Dorian?

Ea se încordă cu oarecare remușcare.

– Fiul meu nu e subiect de discuție.

– E limpede că nu ești tu mama, o acuză blând.

Isabel își înghiți fierea pe care o simțea în cerul gurii.

– Mulțumită ție, acum sunt.

Dacă s-ar fi dat un premiu pentru descurajare, Jamie l-ar fi câștigat, fără nicio îndoială.

– Încă n-am terminat cu tine!

Ea își strânse și mai mult cearșaful în jurul ei, văzând privirea încărcată de dorință a bărbatului și neobișnuita lui supărare.

– Nu vei mai obține nimic de la mine!

Jamie căzu în cursa cuvintelor ei.

Se apropie atât de repede de gura ei, că nu-i dădu timp să clipească. Isabel nu era pregătită pentru sărutul pe care-l primi, Jamie o căută din nou cu limba sa lacomă.

Isabel, fără voia ei, se relaxă în brațele lui. Jamie începu un traseu de la ureche și-l termină pe gâtul ei, se extazie lingându-l. Isabelei i se înmuiară genunchii înțelegând cât de puțin control avea asupra propriilor emoții. Când el o atingea, se topea ca un castel de nisip pe plajă. Jamie își întrerupse sărutul tot atât de repede precum îl începuse. Isabel simțea palpitându-i o venă la gât, acolo unde el sfârșise sărutul.

– Tatăl tău îți va cere o explicație a semnului meu. Mor să știu răspunsul pe care i-l vei oferi.

Isabel clipi confuză. Ce dracu' voia să spună?

Jamie continuă s-o privească cu lăcomie în ochii lui violeți, destul de mult timp și, în final, își luă jacheta cu furie și, chiar înainte de a deschide ușa, o țintui cu o voință zdrobitoare.

– Ești a mea, nu mai poți schimba asta.

Isabel se ridică ținând cearșaful în jurul corpului său.

– Ceea ce voiam de la tine – tăcu un moment înainte de a continua – am obținut deja.

Jamie nu știu de ce cuvintele ei îl usturau ca și cum ar fi avut o rană deschisă și i-ar fi pus sare.

– Tatăl tău va dori să știe cine a avut îndrăzneala să te însemne. Până atunci, voi aștepta.

Isabel rămase în pragul odăii atât de surprinsă încât îi trebuiră mai multe minute ca să realizeze că rămăsese singură.

Jamie stătea rigid, privind grădina prin fereastră. Din când în când, respirația lui aburea sticla formând desene abstracte, dar nu conștientiza acest detaliu, așa pierdut cum era în profunzimea gândurilor sale. Se simțea incapabil să dea frâu raționamentului. Încercarea de a înțelege motivele pentru care Isabel l-a sedus, îi

provoca o migrenă teribilă. Trebuia să vorbească cu Rodrigo şi să-i explice totul. Să-i explice, ce? Că fiica lui îl sedusese? Că renunţase la virginitatea ei pentru că era o piedică? O piedică pentru ce? Până şi el se îndoia de aceste cuvinte. Ce se întâmpla cu micul Dorian? Cine era mama lui? Uşa bibliotecii se deschise şi Eulalia rămase în prag. Jamie nu se întoarse, deşi o simţise.

– M-ai dus acolo unde voiai, aşa e?

Tonul decepţionat al vocii lui îi smulse ei un suspin de resemnare.

– N-am avut niciodată intenţia să te înşel.

Jamie se întoarse repede, cu ochii reci, ca de granit.

– Intenţia ta a reuşit să mă păcălească complet, crede-mă.

Eulalia închise uşa în urma ei şi luă loc pe sofa. Cu un gest din cap îi indică să se apropie. Jamie acceptă invitaţia îndurerat.

– Isabel avea nevoie de ajutorul tău, îi spuse cu o voce confuză.

Jamie o privi cu ochi furioşi.

– Evident, avea nevoie de cooperarea mea pentru a se culca cu mine.

Eulalia făcu un gest de necaz cu gura.

– O consecinţă colaterală mai puţin importantă.

Jamie se aşeză tremurând de furie, dar mai departe de Eulalia pentru că era teribil de supărat pe ea.

– Ar fi prea mult să-ţi cer o explicaţie?

Eulalia îi admiră aplombul. Îl manipulase într-un mod discutabil, dar fusese necesar.

– Dorian nu este fiul Isabelei, este fiul surorii ei gemene, Ara.

Jamie rămase tăcut, cu faţa imperturbabilă, ca şi cum nu l-ar fi surprins această veste.

– Isabel a crezut întotdeauna că lord Malcon a profitat de sora ei. Că a înşelat-o, a folosit-o şi a abandonat-o fără scrupule. A plecat din nou în Scoţia când a aflat că o lăsase însărcinată şi până ieri n-a încercat niciodată să-şi vadă fiul. Isabel nu poate ierta atâta lipsă de loialitate.

Jamie inspiră profund pentru a-şi reveni după cuvintele rostite de Eulalia.

– Când a murit sora ei, într-un teribil incendiu, a făcut ca nepotul ei să treacă drept fiul ei. I-a promis asta pe patul de moarte.

– Rodrigo trebuie să ştie asta, afirmă tăios.

Eulalia consimți dând din cap.

– Dar Isabel ar trebui să recunoască că l-a mințit şi nu poate suporta să vadă decepția în ochii lui. Părerea tatălui ei este pilonul fundamental în viața ei, acum că l-a găsit.

– Dar este o situație atât de teribilă, argumentă enervat.

Eulalia îl privi supărată.

– Vărul tău vrea să-i ia fiul! exclamă Eulalia.

– Tu însăți ai spus că nu e fiul ei, o contrazise cu duritate.

Eulalia pufni auzindu-l.

– L-a crescut de când s-a născut, a fost şi mamă, şi tată în acelaşi timp. Legăturile care s-au creat nu pot fi rupte cu una cu două.

Jamie o întrerupse.

– Dacă vărul meu este tatăl lui Dorian, copilul trebuie să stea cu el. Nu se poate întoarce spatele unei răspunderi.

Jamie se tensionă.

– Minciuni şi iar minciuni! răcni cu furie.

Eulalia încercă să prindă mâna bărbatului.

– Ian vrea să dovedească că nu Isabel este mama şi acum, datorită ajutorului tău, nu mai poate face asta.

Jamie încreți buzele supărat.

– Şi cum se presupune că ar vrea să demonstreze că nu ea e mama?

– Ieri, Isabel era virgină.

Jamie înțelese totul. Lumina se aprinse în creierul său după ce ascultă confirmarea țigăncii.

– Şi acum, eu trebuie să-mi asum o responsabilitate pe care n-am dorit-o.

Eulalia ridică din umeri.

– Isabel nu aşteaptă o reparare, ştie care e prețul faptei ei.

– Dar, datorită ție, pot apărea consecințe nesperate.

Eulalia îl privi cumva între supărare şi vină.

– Sucul de hibiscum le face pe femei sterile, încerca să evite un rău ireparabil.

Jamie o privi cu furie.

– M-ai manipulat cum ți-a plăcut, ca altădată!

Eulalia știa că era îndurerat.

– Ești cel indicat! Nu se poate schimba destinul și mă îndoiesc mult că ai fi avut de ales.

Jamie o privi atât de decepționat de aranjamentele ei, încât Eulalia îi mângâie mâna cu drag.

– Arthur nu era cel potrivit pentru că nu se află la înălțimea așteptărilor; tu, da.

Jamie ridică ochii spre cer. Eulalia complica întotdeauna totul.

– Ai cuvântul meu că...

Jamie o întrerupse.

– Cuvintele tale îmi provoacă coșmaruri noaptea!

– Rodrigo va ști că Dorian nu este fiul Isabelei, dar trebuie s-o lași pe ea să-i povestească la momentul potrivit. Totul se va lămuri.

Jamie se îndoia profund.

– Vărul meu nu va accepta și pe mine m-ați pus într-o situație complicată. Am dezonorat o fată nevinovată și nu fiica vreunei precupețe, ci fiica celui mai bun prieten al tatălui meu.

Asta era una dintre consecințele colaterale, dar Eulalia se uitase în cărți și Jamie avea un rol important în viața Isabelei.

– Ian are o luptă în față, dar Isabel se va menține puternică, dacă o sprijinim.

– Trebuie să aleg între a fi onorabil sau fără conștiință, mulțumesc, Eulalia!

– Dar ai ales deja, lord Penword, ai ales deja, doar că încă nu ți-ai dat seama de asta.

Jamie o privi zăpăcit.

– Uneori va trebui să încetezi cu manipularea asta a oamenilor.

Eulalia râse veselă.

– Sunt țigancă! Asta e ceva cu totul imposibil.

– Domnișoara Velasco nici nu-și imaginează ce-a făcut având încredere în tine.

Eulalia îl strânse, afectuos, de mână.

– Sunt multe surprize înainte.

Jamie mijii ochii cu groază.

– Voi lua primul vapor spre Spania și o voi înștiința pe Aurora că ai revenit la vechile obiceiuri proaste.

Eulalia râse din toată inimă.

– Eram prea plictisită până la sosirea Isabelei, recunoscu fără pic de jenă.

– Presupun că te simți foarte satisfăcută de bagajele pe care le-a adus cu ea, sau mă înșel?

Eulalia clipi, cochetă.

– Ești un *bengoji*[1] , lord Penword, dar știi că te ador.

Jamie pufni neîncrezător. Eulalia exercitase întotdeauna asupra lui o putere pe care n-o înțelegea.

– Vreau să-mi promiți ceva.

Jamie se ridică să plece pe dată.

– Nu fac promisiuni vrăjitoarelor!

Eulalia îl ajunse din urmă, înainte ca el să ajungă la ușă.

– Promite-mi că nu-i vei spune nimic lui Rodrigo.

Jamie se întoarse și o privi cu o seriozitate excesivă. Își plimbă ochii violeți pe fața Eulaliei, care-l privea rugător.

– Asta nu pot să promit.

– Dacă-i povestești, sacrificiul Isabelei va fi fost zadarnic.

Jamie oftă.

– Și va fi doar vina ta!

– Nu permite ca orgoliul tău să strice planurile Isabelei.

Jamie strânse buzele cu duritate.

– Am compromis reputația unei domnișoare, îi aminti.

Eulalia strânse buzele.

– Ai ajutat o persoană bună.

Jamie mijii ochii furios.

– Rodrigo îți va tăia capul și-l va pune într-o țeapă alături de al meu dacă vom continua această farsă, știi asta.

– Până atunci, promite-mi că nu-i vei spune nimic.

Jamie părăsi biblioteca lăsând-o pe Eulalia cu răspunsul în gură și fără promisiunea pe care voia să i-o smulgă.

---

[1] Demon, în țigănește

Capitolul 13

Rodrigo continua să-şi privească fiica cu un oarecare licăr de apreciere în ochi. Se adaptase complet la rutina familială şi această cunoaştere îl umplea de bucurie. Trecuseră mai bine de trei luni de când venise în viaţa lui şi până atunci nu-şi dăduse seama de cât de singur se simţea. Îi plăcea mult postura de tată şi era încântat de norocul lui. Trecuse mult timp de când se simţise aşa, atât de plin de speranţe... Nepotul lui alerga încercând să prindă un fluture pe pajiştea verde şi i se păru scena cea mai frumoasă din lume. Îşi luă privirea de la fereastra prin care-i spiona cu plăcere şi, încă având un surâs pe buze, se aşeză din nou în fotoliu, mulţumit de norocul lui.

– Casa nu mai e aceeaşi.

Rodrigo îşi ridică privirea spre uşa prin care intra mama lui cu tava cu cafea. Era neobişnuit ca ea să facă munca unui servitor.

– Râsul lui Dorian este un sunet ceresc în urechile mele.

María închise uşa după ea şi-şi privi fiul cu plăcere.

– Trebuie să-ţi fac nişte propuneri.

Rodrigo o privi cu jumătate de zâmbet pe gura lui prevăzătoare.

– Nu, nu şi nu!

María îşi ridică sprâncenele, surprinsă.

– Încă nu ştii ce vreau să-ţi cer.

Rodrigo plescăi din limbă.

– Când arăţi atâta amabilitate, faci să-mi tremure picioarele.

María îl privi cu severitate.

– Trebuie să te gândeşti la viitorul fiicei tale.

– Ştiam eu c-ai să mă faci „să beau sânge"!

María îl privi invitându-l să se calmeze. Rodrigo îi susținu privirea fără să clipească. Mama lui era o femeie foarte voluntară, dar el știa cum să-i controleze hotărârea.

– Arthur este îndrăgostit de ea.

Rodrigo își ținu firea cu greu.

– Abia a intrat în viața mea, mamă.

– Este o mamă necăsătorită care trebuie să se gândească la fiul ei.

Aceste cuvinte reușiră să-l supere, să știe că fiica lui fusese înșelată era prea mult pentru el. Jurase să-l omoare pe nefericit.

– Arthur ți-a povestit ceva? – María negă dând din cap – Isabel va avea multe opțiuni, nu trebuie să ne grăbim.

– Un fiu din flori le reduce considerabil.

Rodrigo își înăspri privirea în fața cuvintelor crude.

Își adora nepotul și María călca pe un teren periculos.

– Niciodată nu mi-a păsat de ce zice lumea și presupun că nici ție.

María confirmă.

– Arthur nu are titlu, fiule.

Rodrigo strânse ochii cam obosit.

– Isabel nu are nevoie de un titlu ca să fie fericită.

– Orice femeie are nevoie de un spate bun pe care să se sprijine atunci când se gândește la o căsătorie.

Rodrigo o privi circumspect.

– Zi odată!

María oftă prelung.

– Lord Willson este o opțiune interesantă pe care ar trebui s-o iei în considerare.

Rodrigo crezu că mama lui delirează, dar ea continuă ferm în părerea sa.

– Este văduv și are un băiețel...

O întrerupse supărat.

– Credeam că preferi un nepot politician spaniol.

– Asta a fost o lovitură sub centură, spuse María îndurerată. Eu nu pot să mă întorc în Spania și s-o am pe nepoata mea alături, iar asta ar reduce singurătatea mea în mod considerabil. Știu că sunt un pic egoist, dar...

– Voi vorbi cu Isabel şi voi afla ce gândeşte despre toate acestea.

María acceptă, mulţumită.

– Să continuăm cu cel de-al doilea *nu* al tău – Rodrigo nu ştia dacă să râdă sau să blesteme - această duşmănie între Adam şi Eulalia trebuie să înceteze odată.

Rodrigo nu se deranjă să-i răspundă.

– Sfătuieşte-o să-l ducă în patul ei, să se mărite cu el, dar să termine cu acele priviri pline de nelinişte, pentru că mă înnebunesc.

Rodrigo răsuflă consternat.

– Nu bănuiam...

María îl privi cu indulgenţă.

– Mă simt fericită că, în sfârşit, un bărbat i-a trezit interesul Eulalici, dar trebuie să-i scadă aerele astea de aroganţă pe care le împrăştie constant, deşi îmi pare rău pentru Adam.

Rodrigo pufni la fel cum făcuse María, ascultându-i cuvintele.

– Eulalia n-a menţionat în prezenţa mea nimic în legătură cu asta.

María îl privi serioasă.

– Ceea ce se întâmplă este că vrei prea multe şi ţi se pare că totul rodeşte.

María îl scrută cu privirea până ce Rodrigo coborî ochii.

– E nemaiauzit să spui asta când fiecare din firele mele de păr se ridică de câte ori îi aud certându-se, peste tot, oricând, parcă te-ar distra – Rodrigo se înecă cu cafeaua – şi cred sincer că Adam este răspunsul pentru a o face pe această ţigancă să-şi înghită mândria ei ticăloasă.

Rodrigo nu credea foarte tare că majordomul de la Redtower pusese ochii pe Eulalia. Încotro privea el de nu afla nimic?

– Nu pot să mă amestec într-o relaţie care nu mă priveşte, ştii asta.

María luă o scamă de pe rochie după acest ultim comentariu.

– Ai patruzeci şi trei de ani, fiule, eşti capul acestei familii, protectorul şi cel mai indicat pentru a o sfătui – María tăcu un moment – este treaba ta să îndulceşti asperităţile, măcar să profiţi când îi auzi trăncănind în fiecare clipă.

De data asta chiar că privi sever chipul Maríei.

– Din fericire, sunt un om prea matur ca să mă supere cuvintele tale, îi răspunse acid.

– Păi atunci însoară-te tu cu ea, Dumnezeu ştie că eşti singurul care reuşeşte să-i controleze proastele obiceiuri.

Rodrigo începu să bată darabana cu degetele pe birou.

– De departe ştii, mamă, cum să pui sare pe rănile deschise. Eulalia are voinţă proprie şi se poartă după cum vrea, niciodată nu m-ar accepta de bărbat, are prea multe prejudecăţi.

Rodrigo ascunse un zâmbet. Mama lui trebuia să fie foarte disperată ca să-l sfătuiască ceva atât de lipsit de judecată. Să se însoare cu Eulalia? Cu siguranţă, cu ani în urmă, nu l-ar fi interesat.

– Încearcă cel puţin să faci să înceteze discuţiile cu Adam!

Rodrigo clătină capul, considerând vorbele Maríei ca fiind ultimele.

– Şi-acum ajungem la cel de-al treilea *nu*.

Rodrigo ridică mâna făcând-o să tacă.

– Eu nu mi-aş încerca norocul!

María reprimă o exclamaţie de ofensă.

– O să organizăm un bal la conac. Rodrigo gemu mâhnit, María zâmbi inteligent. Îşi făcuse fiul şah-mat în mai puţin timp decât se gândise. – Mă gândesc să-i invit pe toţi posibilii candidaţi. Devlin o să mă ajute, bineînţeles.

– Intenţionez să-l aduc îndată pe asociatul meu înapoi din Spania, o avertiză el.

– Ştii că nu poţi face asta până la întoarcerea Aurorei şi până atunci mai sunt câteva săptămâni.

– Prezic că vor fi cele mai lungi două luni din viaţa mea.

– Dacă ne jucăm bine cărţile, vom avea curând o nuntă la conac – îl străpunse ea răzbunătoare.

– Sper că va fi a ta.

María îl privi ofensată.

– Eu nu am o vârstă pentru prostii!

Rodrigo scoase un hohot.

– Vânătorul vânat!

María se ridică şi se îndreptă, supărată, spre uşă.

– Uneori, Rodrigo, eşti insuportabil.

María ieşi din bibliotecă atât de repede că nu-i dădu timp lui Rodrigo să-i mai adreseze un cuvânt.

Era nervoasă, balurile îi crispau nervii, o făceau să fie prea dependentă de ceilalţi. María insistase atâta încât nu-i rămăsese altă variantă decât să accepte strângând din dinţi. Era convinsă că nu era nevoie de o astfel de risipă, dar tăcea din respect pentru María, căci se presupunea că trebuie să găsească o partidă bună printre bărbaţii prezenţi la eveniment. Isabel oftă, ultimul lucru pe care-l dorea era un bărbat în viaţa ei, se corectă, un bărbat mai mare de doi ani, căci Dorian era o adevărată comoară. Trecu cu privirea prin sală căutându-l pe Devlin, îi promisese un vals şi dorea să-l întrebe despre Ian, pierduse orice contact cu el de mai bine de o lună şi tăcerea asta îi ţinea nervii în tensiune.

Din fericire, Jamie se afla la Londra cu Arthur şi era absolut imposibil să ajungă la petrecere. Tatăl ei obişnuia s-o scruteze în linişte pentru că María se încăpăţâna să-i pună în cârcă un văduv aproape la modul de a o trimite în altă parte, dându-i asigurarea că era cea mai bună partidă din Anglia. Ea cântărea serios propunerea bunicii sale, căci un soţ pe punctul de a face greşeli era pe gustul ei şi apoi, să trăiască şi să profite! Să râdă şi să fie liberă! Ha! Isabel se gândea să se facă pierdută prin grădini când Devlin, Arthur şi un necunoscut se apropiară de ea să-i prezinte onorurile, în calitate de sărbătorită. Privirea i se opri pe faţa lui Arthur cu un zâmbet deschis, cu o strălucire autentică în ochi, pe care o puteau aprecia toţi trei.

– Domnişoară Velasco, permiteţi-mi să vă prezint un prieten de familie, lord Wilson. Înainte de a pleca în Scoţia, era vecinul nostru, acum nu mai sunt atât de sigur.

Cel lăudat plescăi la cuvintele ducelui, Devlin se molipsise de spiritul glumeţ al spaniolilor.

Isabel se pregătea să-i facă o reverenţă, dar Roger îi prinse mâna şi i-o sărută înainte ca ea să obiecteze ceva şi, deşi voise, nu şi-o retrase, datorită educaţiei. Roger rămase paralizat când îi văzu ochii, îşi trecu privirea pe figura ei delicioasă şi inocenţa de pe

chipul ei îl fermecă imediat, zăpăcindu-l. Dumnezeule atotputernic! De ce erau spaniolele atât de frumoase?

– A trecut mult timp de când nu te-am mai văzut pe aici, Roger.

Arthur nu se simți bine cu expresia pe care o iradiau ochii bărbatului atunci când o privea.

Roger se purta ca si cum tocmai atunci descoperise o bijuterie și puțin îi păsa dacă restul lumii observa interesul lui.

– Arthur, permite-mi să-mi ofer respectul acestei frumoase femei, apoi îți voi oferi salutul pe care-l meriți.

Isabel îl privea pe Roger cu o oarecare acreală.

– E o plăcere lady Velasco.

Nobilul continua s-o privească și ea nu putu să-i refuze mâna așa cum voia.

Îl privi pe individ și fu surprinsă în mod plăcut de raționamentul judecății sale. Nu era deloc bătrân, avea în jur de treizeci și cinci sau patruzeci de ani. Privi părul lui blond și ochii de un albastru foarte deschis.

Privirea la care o supunea o neliniști. Se lipi instinctiv de Arthur, care lăsă mâna să se odihnească pe spatele ei, în semn de protecție, deși încălca protocolul.

– Nu mi-am putut imagina niciodată că Rodrigo are o fiică atât de frumoasă. Spaniolii ăștia reușesc să mă surprindă întotdeauna.

Devlin își drese glasul la această aluzie.

– Într-adevăr este foarte frumoasă – Arthur răspunse cam sec la observația lui și ducele îi corectă pe amândoi cu zeflemeaua care-l caracteriza.

– Este o floare spaniolă! întări Devlin ca să diminueze tensiunea momentului.

– Va trebui să-i prezint respectele mele lui Rodrigo și să-l felicit pentru că acest ținut aspru și râpos a produs ceva atât de atrăgător. Este, într-adevăr, extraordinar.

Isabel se supără pe moment, parcă ar fi admirat un fluture pe câmp.

– Este dansul nostru, Arthur?

Atât Roger cât și Arthur rămaseră paralizați în fața întrebării ei. Devlin întoarse capul într-o parte, ca să diminueze importanța

faptei. O doamnă nu solicită niciodată un dans.

– Arthur, ar trebui să-i explici doamnei că este absolut incorect să-i ceară un dans unui cavaler, chiar dacă e din familie. Poate că obiceiurile spaniole sunt complet diferite de ale noastre, dar...

Isabel ridică sprânceana şi nu-i permise să continue explicaţia.

– Domnişoara cunoaşte atât normele etichetei spaniole cât şi ale celei englezeşti, singurul lucru pe care-l ceream era să mă scape de un ţânţar, pentru că era destul de supărător şi bâzâitor.

Ducele tuşi la insultă, dar Roger o luă în glumă spre surprinderea tuturor.

– Acum, va trebui să dansaţi cu mine, ca să nu mă supăr pentru grosolănia dumneavoastră.

Lui Isabel i se puse un nod în gât.

– Eu am fost grosolană? Mai trebuia doar să-mi examinaţi dinţii, ca şi cum acest bal ar fi un târg de vite din Cordoba.

– Dinţii dumneavoastră sunt perfecţi, ca şi pielea dumneavoastră imaculată, continuă el mieros.

Isabel îşi strânse ochii într-o linie.

– Complimentele dumneavoastră ieftine nu-şi au locul, lord.

– Nu voiam să vă jignesc şi titlul meu, ca să ştiţi, este Excelenţa voastră.

Isabel începu să arunce scântei prin ochi.

– Ţinut aspru şi râpos? Excelenţă?

Roger abia putea să-şi controleze vocea din cauza râsului, adora înclinaţia ei războinică, atât de asemănătoare cu cea a Aurorei. Focul interior pe care-l aveau femeile spaniole îl uimea. Încă-şi mai amintea dragostea trecătoare pe care o simţise pentru nepoata contelui spaniol. Îl încânta s-o ataţe.

– Ţinutul nostru e verde şi mănos, asta n-o puteţi nega.

Isabel aproape că se înecă cu saliva pe care o înghiţi.

– Eu aş spune mai curând noroi, umezeală şi miros urât. Mirosul pestilenţial din Anglia ar întoarce pe dos stomacul pietrelor, dacă acestea ar avea.

Devlin îl prinse pe Arthur de cot şi-l conduse spre scări. Privirea lui era prea elocventă şi ameninţătoare, dar ultimul lucru pe care-l dorea era s-o lase pe Isabel singură cu Roger. Şi ultimul

lucru pe care-l dorea Devlin era o altercație în conac.

Când Roger o prinse de cot pentru a o împiedica să se retragă, Isabel strânse buzele, ofensată.

– Mă bucur foarte mult să scot la iveală talentul pasional al spaniolilor.

Isabel îl privi plină de furie din cauza îndrăznelii lui și ofensată până în măduva oaselor de plecarea laşă a lui Devlin și a lui Arthur, dar ea nu avea de unde să știe că Devlin urma întocmai instrucțiunile Mariei: să lase drum liber moștenitorului Wilson.

– Noi, englezii – sublinie Roger cu aceeași zeflemea pe care o folosea și Devlin – avem prea dezvoltat simțul ridicolului în a arăta o emoție atât de intensă pentru orice, ca dumneavoastră.

Isabel închise ochii pe jumătate, cu îndoială, Roger se simțea copleșit de frumusețea Isabelei.

– Aveți un temperament fascinant, ca verișoara contelui, Dawn. Îmi amintiți mult de ea, aproape identică, aș spune eu.

Isabel întoarse privirea, mai mult curioasă decât supărată.

– Identică? întrebarea ieși singură.

– Din punct de vedere fizic, ca două gemene. Onduleurile părului sunt un pic diferite, la fel și statura, dar caracterul este foarte asemănător, nu vi s-a spus? – Isabel negă din cap – aveți chiar și aceeași textură a pielii.

Din vreun ciudat motiv nu-i plăcu turnura pe care o lua conversația.

– Ce ciudat – îl privi cu atenție pe Roger în timp ce continua discuția – nu vi s-a spus că a sfârșit prin a cuceri aproape toți bărbații din țara mea?

Isabel râse de această exagerare, dar continuă să asculte cu lăcomie.

– Aveți niște ochi divini, ca cei ai lui lady Penword – ea se înecă în fața acestei laude dezgustătoare – îmi imaginez că Jamie trebuie să fie pe jumătate nebun.

Isabel rămase cu adevărat surprinsă la aceste cuvinte.

Menționarea lui Jamie o găsise nepregătită.

– Jamie? – din fericire nu o trădă tremurul vocii. Ce vrusese să spună lord Wilson cu aceste cuvinte?

– Eternul îndrăgostit de Dawn. Inclusiv doi dintre fiii lui Justin seamănă leit cu el, dar nu trebuie să se gândească de rău, sunt trăsături de familie sau aşa se spune.

Isabel nu mai respira după această explicaţie.

– Nu cunosc povestea.

Înghiţi salivă de mai multe ori ca să-şi revină, dar fără să-şi piardă zâmbetul.

– Aţi fi atât de amabil să mi-o povestiţi?

– La schimb cu o plimbare prin grădină. Noaptea trandafirii îşi arată splendoarea şi lasă întregul parfum.

Inima Isabelei începu să bată neregulat, privi ochii strălucitori ai lui Roger.

O împinse curiozitatea şi o părăsi înţelepciunea.

Isabel se simţea cam ameţită, binecuvântată lumină! Îşi ridică faţa spre stele şi făcu un jurământ în linişte. Din fericire, scăpase de Roger spunând că pleacă să se întâlnească cu tatăl ei în salon. Reuşise să-l lase singur când îi ceru puţină limonadă şi prostuţul plecă repede să o servească. Fusese pe punctul să facă cea mai mare greşeală din viaţa ei, dar destinul îi era favorabil printr-o avertizare la timp. Spuse o rugăciune din adâncul sufletului ei pentru ocazia care i se dăduse, ca să deschidă ochii la realitate. Jamie era îndrăgostit de alta! O uşoară linişte începu să pună stăpânire pe inima ei care navigase în derivă zile întregi. Plină de speranţă şi temându-se de deziluzie. Acum ştia ce are de făcut, va face paşii necesari pentru a-şi călăuzi viaţa în modul cel mai potrivit, de Arthur şi de afecţiunea lui avea nevoie cel mai mult în aceste momente.

Jamie... nu se putea! Era îndrăgostită de el, dar avea multe lucruri la care să se gândească şi multe decizii de luat.

Isabel se roti în loc pentru a se întoarce din grădină la bal, când o siluetă cunoscută se îndreptă spre ea cu paşi puternici şi hotărâţi. Luna, pe cer, proiecta doar umbre puţin luminate, dar ei nu-i trebuia nicio lumină pentru a recunoaşte umbra care mergea direct spre ea. Inspiră profund şi scoase un zâmbet din adâncul sufletului său în cinstea despărţirii pe care o merita.

Sosise ora despărțirii definitive! Putea s-o ducă până la capăt? Dacă învățase ceva de la mama ei, era aceea că o femeie putea să-și ia frâiele vieții, oricât de dureros ar fi fost și ea se gândea să facă ceea ce era necesar pentru a-și hotărî propriul destin.

– Întotdeauna te găsesc singură, în grădini.

Isabel reuși să-i zâmbească în ciuda neliniștii din inima sa. Fluturii din stomac începură să se zbenguie ca nebuni; și, deși încercă să-i stăpânească, nu reuși.

– Toți avem nevoie de ceva liniște din când în când.

Jamie își trecu privirea lacom pe fața ei.

– Ești cu adevărat frumoasă în seara asta, îmi imaginez că luna trebuie să fie furioasă contemplându-te, căci strălucirea ta o pune pe ea în umbră.

Isabel își privi rochia de culoare argintie.

– Eulalia știe cum să îmbrace o femeie ca să se simtă frumoasă.

– Rochia doar amplifică strălucirea frumuseții tale interioare. Ești o femeie foarte frumoasă.

Isabel își duse mâna la gât pentru a înăbuși un geamăt.

– Frumoasă în toate sensurile.

– Nu încape îndoială că știi să-ți alegi cuvintele pentru a face pe plac unei doamne.

Jamie parcurse deja distanța care-i despărțea.

Se opri la un singur pas de ea, privi mătăsosul gât al femeii și simți o furnicătură în buricele degetelor din cauza dorinței de a o mângâia. Își amintea perfect atingerea de satin.

– Azi nu te ascunzi de mine?

Ea negă liniștită. Niciodată nu se va mai ascunde de el, dar nu voia să i-o spună.

– Ești prietenul meu...

Jamie tăie cuvintele pe care nu voia să le audă.

– Prietenii nu fac dragoste.

Isabel simți cum îi ard obrajii de amintirile neașteptate. Avea ocazia să distrugă orice interes mai avea Jamie cu privire la ea. Și-o datora sieși în urma discuției avută cu lord Wilson, cu câteva minute înainte.

– N-a fost dragoste, ci disperare ceea ce ne-a dus în intimitate

ca regreta cuvintele, dar trebuia să le spună – un sentiment laș.

Strălucirea ochilor lui Jamie se stinse pe moment.

– Nu ai nimic să-mi spui?

Isabel nu înțelese întrebarea.

– Ajutorul meu nu a avut consecințe neașteptate?

Suspinul femeii trebuie să se fi auzit până la Gibraltar, Jamie crezu că era de ușurare.

– Ți-am spus că nu ai de ce să-ți faci griji.

Deziluzia se văzu limpede pe fața lui, dar Isabel era prea preocupată încercând să-și controleze emoțiile ca să-și mai dea seama și de asta.

– Încercam să-mi fac datoria – se justifică și Isabel încreți nasul căci i se păru că tonul lui avea o tentă de deziluzie – mai înainte de orice sunt un cavaler, domnișoară Velasco.

– Îți mulțumesc cu adevărat.

Ea își dădu seama că el se apropia încet. Refuză dând din cap de mai multe ori. Jamie opri înaintarea.

– Dacă vei mai avea o dată nevoie de ajutor – se corectă imediat – alt fel de ajutor, dă-mi de știre.

Isabel acceptă și i se alătură pentru a se întoarce în salon.

– Nu-mi dai un sărut de despărțire?

Genunchii începură să-i tremure. Cum putea să-i ceară așa ceva? Inima începu o bătaie necontrolată și în stomac începu să ia naștere un nod de neputință.

– Un ultim sărut de despărțire.

Isabel se înălță pe vârfuri și-i dădu un sărut cast pe obrazul aspru, dar Jamie, care era deja pregătit pentru sărutul ei simplu, îi înconjură mijlocul cu o mână în timp ce cu cealaltă îi ținea părul la înălțimea cefei ca să-i ridice fața ovală și cu gura lui să-i caute buzele. Isabel nu se aștepta la sărutul intens și pasional pe care-l primi, putu doar să se agațe de el și să i-l înapoieze, atât de înfometată încât fu surprinsă. Jamie îi lăsă gura și-și alunecă buzele pe gâtul ei lung și mătăsos. Simți zvâcnind o venă și-și puse buzele acolo unde pulsul lăsa viața să curgă. Ea se abandonă în brațele lui, savurând senzațiile care-i traversau corpul, acum plin de dorință. Simți ușoara apăsare la baza gâtului când dinții lui o

muşcară cu o plăcere absolută. O femeie putea să-şi piardă capul în faţa unor astfel de senzaţii, înţelepciunea rămase închisă în minte şi Isabel se lăsă pradă mângâierilor pentru a le păstra ca pe o comoară în inima ei. Se hotărâse să pună capăt relaţiei, dar în mâinile lui Jamie se simţea ca untul proaspăt bătut, avea nevoie urgent să descătuşeze dorinţa care o umplea şi pe care doar el o putea astâmpăra. Îşi ridică mâinile şi înconjură gâtul bărbatului în timp ce el continua festinul cu gura ei. Abia realiză că o trăsese în interiorul unui pâlc de arbori suficient de deşi ca să-i ascundă de privirile oricărui invitat care ar da târcoale prin grădină.

Senzaţiile o umpleau total. Anarhia domnea în inima ei. Într-o clipă Isabel se trezi izolată şi închisă între braţele puternice ale lui Jamie. Era înconjurată de el şi o săruta cu atâta pasiune încât abia de mai era stăpână pe faptele ei.

Ştia că Jamie nu se va mulţumi doar s-o sărute, umflătura pe care o observă în pantalonii lui era un martor fidel a ceea ce simţea pentru ea în acel moment: o dorinţă grabnică, egalată doar de a sa. Depindea de ea să-l oprească, dar o voce din interior voia să ştie din ce motiv dorea să-l oprească. Isabel era conştientă de reacţia corpului ei simţindu-se subjugată de emoţii pe care le lăsase s-o atingă. Mintea şi corpul ei conspirau ca nişte trădători pentru a o face să-şi calce promisiunea de a se îndepărta de Jamie pentru totdeauna. Voia mai multe sărutări, mai multe mângâieri şi se supuse inevitabilei îndatoriri de a-l face s-o ştie. Prin dăruirea ei, urma să-i ofere o despărţire pe care n-o va uita niciodată.

Jamie se aşeză cu ea pe genunchi, în partea cea mai ascunsă a grădinii, cu mâinile pline de emoţii. Gura lui caldă o chemă din nou cu o urgenţă posesivă. Îi susţinu spatele cu un braţ şi cu cealaltă mână îi mângâie gâtul până ce prinse unul dintre sâni, pentru a coborî în continuare pe o parte şi a ajunge la şold. Jamie îi ridică fusta rochiei până ce atinse pielea arzătoare a Isabelei, atunci stăpânirea de sine îi părăsi pe amândoi, uitară unde se aflau, Isabel încercă să-l atingă, dar Jamie refuză repetat cu capul lui brunet, complet aprins.

– Nu, sunt gata să explodez, o sărută iar, impetuos.

Jamie îşi pierduse autocontrolul. Continuă s-o mângâie pe ab-

domenul gol, coborî apoi spre coapsele care se desfăcură ca prin minune la cererea lui de a trăi extazul esenței lor. Isabel gemu când degetele lui Jamie se întâlniră cu sexul ei, îi căută gura nerăbdătoare când el îi introduse adânc un deget în interior. Spatele ei se contorsionă și sânii i se striviră de torsul lui dur.

– Te rog, Jamie, nu pot să aștept.

Dorința se încolăcea în interiorul pântecelor ei ca o spirală magică.

– Dar eu vreau să te mai savurez.

Cuvintele lui sunară precaut, deși își descheiase șlițul în timp ce le pronunța.

– Te rog... – aceste cuvinte îl făcură să se hotărască.

Jamie o culcă pe iarba răcoroasă. Frunzișul des îi ascundea aproape complet și, fără să se mai gândească, se așeză între coapsele ei pe care le lăsase dezvelite cu o clipă înainte. Dintr-o singură mișcare o penetră total. O auzi gemând când fierbințeala ei îl cuprinse. Îi prinse cu gura buzele pentru a se sătura de savoarea lor și atunci începu să împingă cu forță. O menținu într-un galop constant până ce o auzi respirând cu plăcere, relaxându-se în mâinile lui care continuau să o mângâie peste rochie.

– Jamie...!

Numele lui nu fusese pronunțat într-o manieră mai pasională.

Zâmbi cu plăcere, o prinse de fese pentru a o atrage încă și mai tare spre el. Isabel începu să accelereze ritmul, încleștată de umerii lui până ce explodă în mii de bucăți. Strigătul lui Jamie se uni cu țipătul Isabelei. Lumea se oprise pentru amândoi și ambii fură conștienți de cruda realitate. Jamie ridică capul și o privi căindu-se profund. Ochii ei plini de lacrimi îi produseră o profundă ne-mulțumire. Făcuse o prostie enormă de care-i va părea rău mult timp.

– Îmi pare atât de rău că... – Isabel îi puse un deget pe buze ca să-i oprească dezvinovățirea și Jamie continua să aibă o atitudine de dorință, iar ei îi venea să-l lovească. A fost o izbucnire, se justifică el.

Isabel îl privi complet ofensată, nu trebuia să se fi întâmplat.

– De ce ai permis, atunci, asta?

Isabel crezu că nu-i va răspunde la întrebare.

– Pentru că te doresc. Sunt incapabil să mă satur de tine.

Jamie voia s-o sărute din nou, dar ea nu-i permise. Ce sperase? O declarație de dragoste? Și dacă i-ar oferi-o, ea ar trebui s-o refuze.

– Vreau să mă ridic.

Jamie o strânse încă și mai mult lângă el, dar Isabel își aranja desuurile și de aceea nu văzu privirea îndurerată pe care el i-o aruncă văzând răceala ei.

– Voi vorbi cu tatăl tău, la sfârșitul balului.

Isabel își ridică ochii care sclipiră ca două geme fierbinți.

– Nu! Îți interzic categoric.

Jamie își întări bărbia ascultând-o. Exact când urma să protesteze auzi vocea lui Rodrigo care o chema de pe scările grădinii. Deși nu putea să-i vadă, Isabel își ținu respirația.

– Dacă faci asta, am să neg totul și n-o să ți-o iert niciodată.

Nu aşteptă un răspuns din partea lui.

Coborî poalele rochiei și-și trecu ambele mâini prin păr încercând să aşeze câteva bucle la locul lor. Începu să alerge spre conac, fără să întoarcă privirea spre locul în care se afla el.

Jamie continua să stea în umbră încercând să-și recupereze stăpânirea de sine. Doamne! O dorea încă, cu o intensitate pe care n-o putea controla, deși făcuse dragoste cu ea pe jos, în grădină. Se simțea complet paralizat. Oftă. Dacă ea credea că el o să-și țină gura închisă după ce o iubise ca un nebun... Își trecu dosul palmei peste barbă, cu emoție. Trebuia să adopte o poziție de negociator vis-à-vis de ea, să-i provoace o revoltă emoțională cu sărutările și mângâierile lui, ca să nu poată nega atracția pe care o simțea către el. Jamie știu că nu mai are leac, doar dacă o săruta rămânea fără voință. Își îndreptă părul încurcat de briza nocturnă... și zâmbi, era ciufulit pentru că ea își încurcase degetele în el, își înfipsese unghiile în pielea capului când atinse orgasmul. Cât de mult se înșela crezând că va fi așa cum voia ea. Jamie se întoarse și ieși din conac fără să-și ia rămas bun de la nimeni.

Avea urgent de discutat cu vărul său, apoi cu tatăl său.

Isabel urcă în fugă scările şi se lovi de privirea scrutătoare a lui Rodrigo, ochii lui aurii o examinară în amănunt. Isabel se opri la mai puţin de un metru de el. Pieptul îi urca şi-i cobora frenetic în timp ce se ruga în gând ca tatăl ei să nu bănuiască emoţiile care o copleşeau şi ceea ce făcuse în grădină, fără ruşine.

Rodrigo văzu ceea ce scăpa ochilor celorlalţi şi privi peste umărul ei, încercând să ghicească cine era depunătorul afecţiunii sale.

– Urcă în camera ta şi pune-ţi o panglică la gât pentru a ascunde acest semn – Isabel nu-l înţelese pe tatăl ei – prima dată am crezut că te-ai lovit, cu toate că instinctul îmi indica contrariul.

Ea se contractă, temătoare.

– Semn? Lovitură? – era confuză.

– Urcă în camera ta şi vei înţelege.

Isabel acceptă şi plecă în grabă.

Urcă scările din curtea interioară şi intră în camera ei cu inima în gât. Închise uşa în urma ei, aşteptând câteva minute să-şi revină. Odată ce reuşi să se liniştească se întoarse spre oglinda ce o reflecta în întregime şi care se afla într-un colţ, lângă şifonier. Văzându-se cu părul răvăşit şi cu buzele umflate, simţi o ruşine covârşitoare, dar asta nu fu nimic în comparaţie cu ceea ce simţi văzând semnul lăsat de Jamie pe gâtul ei. Acum înţelesese totul! Se lăsă să cadă complet învinsă, se simţi complet dezarmată de faptul că el făcuse asta în mod conştient. O făcuse înadins. Dumnezeule! Tatăl ei cunoştea acest semn şi, trecându-şi degetele peste el, simţi cum remuşcările se aprindeau în pieptul ei ca o iască arzând. Căută prin sertare o panglică suficient de lată pentru a acoperi o asemenea nerușinare. Găsi o panglică albă de catifea de la o pălărie pe care o stricase Dorian într-una dintre năzbâtiile lui. Căută un ac de la mama ei, sub formă de camee şi îl prinse exact la mijlocul panglicii. Şi-o legă la gât şi-şi refăcu ţinuta pentru ca nimeni să nu-şi dea seama de nimic. Coborî scările complet ruşinată, dar când se opri pe ultima treaptă, tatăl ei o aştepta sprijinit de bară, cu o faţă pe care nu se citea nicio acuzaţie. Îi oferi cel mai frumos zâmbet şi-i luă mâna pe care i-o întindea, jurând că nu-l va mai face de ruşine vreodată.

– Nu poți să mă eviți toată noaptea.

Isabel întoarse privirea veselă la auzul vocii cunoscute.

– Arthur!

– Am obosit să mă tot lași singur. Toată noaptea te-am urmărit și acum nu vei mai putea scăpa – Isabel nu înțelese – vreau să spun că azi nici nu mă gândesc să mă mai despart de tine, nu vei putea să mă mai refuzi.

Surâsul pe care i-l adresă îi dădu aripi inimii lui. Arthur o privi cu ceva mai mult decât afecțiune în profunzimea ochilor lui albaștri. Isabel inspiră adânc și-i întoarse privirea.

Viața putea să fie bună cu ea, în ciuda obstacolelor.

– Ești minunată!

Isabel își privi rochia de mătase și încercă să-și domolească inima care o luase razna. Era destul de șifonată după tăvăleala din grădină, dar Arthur era un cavaler din cap până-n picioare pentru a arăta că văzuse asta.

– Nu mă voi obișnui niciodată cu complimentele tale, mă fac să mă simt ciudat de bine.

Arthur îi ridică bărbia cu degetele și-i răspunse cu seninătate.

– Ți-aș oferi mai mult decât laude, dacă mi-ai permite.

Isabel se îmbujoră, își înălță ochii aurii și-i răspunse cu seninătate.

– Ceea ce-mi vei da, va fi întotdeauna bine primit.

Arthur o privi cu o adâncă surprindere, căci nu se aștepta la cuvintele ei de acceptare, închise ochii pe jumătate și o cercetă minuțios. Isabel îi susținu privirea liniștită. Într-adevăr, Arthur era un bărbat chipeș, dar seninătatea și răbdarea erau partea atractivă care se desprindea din persoana lui.

– Nu trebuie să iei cuvintele prea ușor, căci ai putea răni inima unui bărbat.

Isabel era pe punctul de a o lua pe drumul pe care se hotărâse, chiar și după ce se dăruise, din nou, lui Jamie. Își închise inima în fața acuzațiilor minții ei și oftă înainte de a pronunța cuvintele.

– Există doar o inimă pe care nu aș fi capabilă s-o rănesc și aceea este a ta, Arthur.

Ea era neobișnuit de serioasă și el îi luă cuvintele ca atare.

– Îmi permiți să-i vorbesc tatălui tău despre sentimentele mele?

Ea refuză, şi el îşi pierdu curajul, dar în acelaşi moment, Isabel îi luă mâna puternică şi-i zâmbi candid.

– Mai întâi ar trebui să vorbeşti cu mine.

Arthur respiră uşurat pe dată.

– Pe tine te voi săruta între trandafiri, tocmai m-ai făcut bărbatul cel mai fericit din lume.

Isabel îi răspunse cu un zâmbet. Arthur îi luă mâinile cu devoţiune, le apropie de buzele lui şi le sărută cu candoare.

– Îţi voi aminti că mi-ai promis un sărut.

– Jur!

Arthur o conduse în sala de dans unde începu un menuet şi Isabel se lăsă condusă, mulţumită şi fericită.

– Eşti prea previzibil.

Arthur îl privi pe duce surprins. Isabel dansa cu Rodrigo, şi el o privea cu ochi blânzi în timp ce sorbea o cupă plină de şampanie, stând în picioare lângă un vas plin de lalele galbene.

– În mod normal, previzibil obişnuieşte să fie Christopher.

Arthur îşi aminti destul de exact caracterul serios şi ceremonios al fratelui său mai mare, în legătură cu toate.

– Bineînţeles, unde este?

– Se află tot la Londra cu afacerea cu caii de prăsilă pe care i-a luat de la Dover pentru grajdurile de la Crimson Hill.

Ducele îşi drese glasul cu zeflemeaua care-l caracteriza.

– Arthur, permite-mi să-ţi dau un sfat.

Acesta îl privi direct.

– Un sfat?

Devlin oftă.

– Sentimentele tale te dau de gol, deşi te onorează.

– Sentimentele mele mă copleşesc şi de aceea nu le pot ascunde.

– Am pentru tine o mare afecţiune şi de aceea îţi voi spune clar – Arthur îl privi neliniştit – María se gândeşte la o alianţă cu casa Wilson, un viitor duce este o opţiune foarte interesantă s-o ai în vedere.

Arthur îl privi pe duce cu neîncredere în ochi. Ştia că Devlin

se referea la Isabel.

– Rodrigo este un bărbat integru şi sunt conştient că veghează asupra fericirii fiicei lui în ceea ce priveşte titlurile.

– Încerc doar să te avertizez, prietenia pe care o afişezi faţă de fiul meu este un motiv suficient pentru mine.

Arthur îi aruncă o privire între îndoială şi recunoştinţă.

– Cu ce mă confrunt?

Devlin îi oferi în cele din urmă un zâmbet împăciuitor.

– Trebuie să treci peste un duce, doi conţi şi un marchiz.

Arthur simţi că i se înmoaie picioarele.

– Dar eu am încredere în judecata ei.

Devlin ridică din umeri.

– María îşi ţese bine plasele, îţi va fi foarte greu, fiule.

– Presupun că sentimentele mele sunt împărtăşite.

Devlin zâmbi, vrând să-l încurajeze.

– Datoria mea este să-ţi povestesc ceva ce consider important şi care o priveşte pe domnişoara Velasco.

Arthur îl privi cu fruntea încreţită, cuvintele lui Devlin sunaseră ca o avertizare.

– Are legătură cu nepotul meu, Ian, şi fiul lui Isabel, Dorian.

Arthur acceptă imediat şi-l însoţi pe duce în bibliotecă.

Capitolul 14

Isabel privi spatele lat şi puternic al tatălui său şi ştiu că era supărat pe ea. Rodrigo avea mâinile încrucişate la spate şi umerii rigizi. Trecuse o lună de la bal şi ea credea că nu făcuse nimic care să-l supere, cel puţin nimic de care el să ştie. Rodrigo continua să privească peisajul prin ferestre, iar Isabel îşi schimbase poziţia în fotoliu de vreo zece ori. Era extrem de agitată.

Rodrigo stătea nemişcat şi ea continua să-şi macine creierii.

– Asta trebuie să se sfârşească odată.

Isabel nu se aştepta la asprimea cuvintelor lui.

– Asta... nu ştiu ce înseamnă.

Rodrigo se întoarse şi o privi cu o oarecare duritate în ochii lui aurii.

– A trebuit să refuz şase cereri în căsătorie într-o săptămână... o săptămână, Isabel.

Fata strânse buzele cu vinovăţia reflectată pe figură.

– Dar nu vreau să mă căsătoresc.

– Candidaţii nu erau potriviţi, îi răspunse Rodrigo cu oarecare nerăbdare.

– Erau cei aleşi de mine!

– Am crezut că aveai afecţiune faţă de Arthur.

Cuvintele tatălui său o loviră ca un bici.

De la bal, Arthur nu mai fusese acelaşi şi ea nu înţelegea cauza. Acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie de ajutorul lui şi, ştiind că nu-l va obţine niciodată, o umplea de amărăciune. Simţea o afecţiune sinceră pentru el. Îşi făcuse atâtea speranţe...

– Am douăzeci şi doi de ani şi sunt mamă necăsătorită, posibilităţile mele de a obţine o căsătorie avantajoasă sunt foarte reduse.

Rodrigo o privi intens.

– Par a fi cuvintele bunicii tale.

Isabel își mușcă buza, îngrijorată.

– Țin seama doar de fapte și realitatea este că sunt mama necăsătorită a unui copil și cu dorința înnăscută de a întemeia o familie.

Rodrigo se așeză în fotoliu, privind-o în continuare.

– Și candidații respinși erau cea mai bună opțiune?

Isabel se menținu fermă.

– Doar unul nu avea titlu.

Rodrigo oftă obosit.

– Fericirea ta este mai importantă pentru mine decât un titlu.

Isabel era pe punctul de a se îndoi din cauza durerii pe care i-o provocau cuvintele tatălui ei.

– Uneori am senzația că nu ești complet sinceră cu mine – aproape că trebui să ascundă un strigăt de durere la aceste cuvinte adevărate – că-mi ascunzi lucruri care-mi scapă.

Părea că pământul îi fuge de sub picioare.

– Isabel, privește-mă... – ea ținea ochii în jos, dar și-i ridică cu un mare efort – uneori facem greșeli care ne obligă să luăm decizii grăbite.

Isabel nu putea să respire în timp ce-l asculta.

– Să nu faci nimic de care să-ți pară rău, chiar dacă ți se pare că e ultima alternativă posibilă. Eu voi fi aici pentru a te proteja, a te ajuta în toate... în toate, înțelegi, fata mea?

Ea își oprise respirația. Dacă tatăl ei ar ști gravele erori pe care le săvârșise.

– Dacă dorința ta este să-ți formezi propria familie, o voi accepta. Dar sunt tatăl tău și doresc ce e mai bine pentru tine și pentru Dorian.

Isabel inspiră și închise din nou ochii.

– Mulțumesc, fu singurul răspuns.

– Roger Eden Wilson este pretendentul la mâna ta cel mai insistent dintre toți.

Isabel dădu drumul la aerul pe care-l reținuse.

– Este dorința mea să accepți în numele meu.

Rodrigo ascultă cuvintele ei şi continuă s-o privească serios.

– Roger este cel care te-a sărutat în grădină?

Isabel deschise ochii surprinsă şi fu pe punctul de a nega, dar bunul simţ veni în ajutorul ei. Trebuia să ţească altă minciună.

– Da.

Ura înşelătoria, dar trecuse deja, fără ruşine, de linia care separa adevărul de minciună.

– Înţeleg.

Rodrigo rămase gânditor şi tăcu un timp atât de îndelungat încât Isabel se întrebă dacă auzise sau nu răspunsul ei.

– L-am chemat vinerea viitoare la patru, dacă asta e ceea ce doreşti cu adevărat, îi voi acorda mâna ta.

Isabel nu putea să înghită.

Pământul putea să se oprească, dar ea, nu. Trebuia să meargă tot înainte, deşi inima ei murea lent datorită consecinţelor actelor sale.

– Este ceea ce doresc.

Isabel se ridică atât de brusc ca şi cum în loc de a fi confirmat o logodnă, ar fi confirmat condamnarea ei la moarte. Rodrigo era încă bănuitor, dar ea plecă fără să întoarcă capul.

Roger o urmărea pe Isabel cu o strălucire de mândrie în ochi pe care reuşi s-o ascundă la timp, ca ea să nu-şi dea seama. Se simţea profund atras de candoarea ei, inocenţa pe care o transmiteau ochii ei aurii îl subjuga nebănuit de mult. O vedea mergând alături de el fără supărătoarea pălăriuţă pe care o foloseau englezoaicele şi pe care o arborau ca armă folosită pentru a-şi ascunde chipul şi privirea atunci când vreun cavaler le contempla direct sau cu interes. La Isabel nu existau astfel de artificii, naturaleţea ei era acaparatoare, ca şi frumuseţea sa spirituală. Roger respiră profund, amintindu-şi de soţia lui moartă. Infidelitatea Elissei îl deranjase profund, căci niciun bărbat nu acceptă ca soţia lui să-l încornoreze cu cei mai buni prieteni ai săi. El fusese bufonul tuturor sub fustele soţiei sale infidele şi, deşi i-a plâns moartea, nu-i simţea lipsa. Nu ajunsese s-o iubească aşa cum trebuie iubită o soţie, dar cu Isabel ştia că totul putea fi diferit. Avea în interio-

rul său o blândețe înnăscută care-l atrăgea ca un magnet și făcea tot posibilul să-i merite afecțiunea.

Isabel își întoarse fața veselă spre el, oferindu-i invitația pe care o citise în timp ce se plimbau.

– În Spania nu se fac astfel de licitații.

Roger îi întoarse zâmbetul.

– Nobilii nu licitează? Nici pentru o cauză nobilă?

Isabel negă de mai multe ori.

– Presupun că le lipsește puțin inițiativa, spuse el.

Isabel râse vesel, fără cochetărie.

– În Spania obișnuim să facem lucrurile direct. Dacă un orfelinat are nevoie de fonduri, acestea sunt cerute și se dau direct, fără ocolișuri.

Expresia de supărare pe care o avea Roger o făcu să râdă din nou.

– Deduc din aceste cuvinte că spaniolii sunt destul de plictisitori – Isabel îi aruncă o privire de avertizare cu coada ochiului – și destul de previzibili.

– Acesta este motivul pentru care vă plimbați cu o spaniolă plictisitoare și previzibilă?

Acum fu Roger cel care râse la glumă.

– Domnișoară Velasco, nu-mi puneți în gură cuvinte pe care nu le-am spus.

Isabel nu se supără pentru această corectare, prinse brațul pe care i-l oferi Roger exact când ajunseră la faetonul pe care-l lăsaseră într-o zonă a parcului special amenajată în acest scop.

– Ca un contra-atac, pot încerca să obțin un preț, precum încă o plimbare, mai târziu.

Isabel deveni, brusc, serioasă.

În acele zile fusese foarte mulțumită de compania lordului Wilson, dar neîncetatele referiri la o relație între ei o enervau profund. Știa că ea nu-i era indiferentă, dar avea esența lui Jamie marcată în fiecare por al pielii.

– Domnul Beresford vine direct spre noi.

Isabel se opri brusc, tocmai se urcase pe a doua treaptă a faetonului, când o opriră cuvintele lui Roger. Privi peste umărul lui

şi se convinse că, efectiv, Arthur venea spre ei călare pe armăsarul lui maro. Ochii lui albaştri, în mod normal calzi, ofereau în dimineaţa aceea o privire rece şi un fior o străbătu prin tot corpul. Nu cunoştea motivul pentru care îi oferea acea căutătură încruntată şi dură.

– Lady Velasco!

Uşoara înclinare a capului fu abia perceptibilă.

Isabel, urcată pe a doua treaptă a faetonului, avea ochii la aceeaşi înălţime cu ai lui. Roger n-o scăpă din ochi în aceste clipe în care Arthur şi Isabel se priveau cu prudenţă.

– Lord Beresford!

Dacă el credea că ea îi va oferi o temă de conversaţie, se înşela total.

Liniştea care urmă încărcă mediul cu electricitate, dar Roger se menţinu în al doilea plan. Observând, deducând.

– Roger, sper să te văd la licitaţie.

Roger aprobă dând din cap.

– A fost o plăcere să vă salut, lady Velasco.

Arthur nu aşteptă ca ea să-i răspundă, întoarse calul pe jumătate şi începu un galop rapid, îndepărtându-se. Isabel oftă profund şi adânc mâhnită.

Jamie continua s-o privească pe Eulalia şi felul ei particular de a-şi trage sufletul. Îşi lărgi zâmbetul când o văzu atât de contrariată. Îi oferise un pahar de apă ca remediu pentru gâfâitul ei, recompunându-şi ţinuta. Încă i se părea imposibil s-o vadă în Crimson Hill răcnind ca o fiară pentru că majordomul o făcuse să aştepte în vestibul în timp ce-i anunţa prezenţa.

O sprijinea de spate şi-i ţinea paharul privind-o.

– Nu mă mai îneca cu apă, bengojí!

Jamie plescăi la grosolănia ei.

– Într-una din zilele astea mă gândesc să te sufoc chiar eu, fără să-mi pese dacă cumnata mea mă va condamna pentru asta, ulterior.

Eulalia tuşi şi merse prin bibliotecă până se aşeză.

– Trebuie să ajuţi pe cineva.

Jamie o privi sever.

– Nici măcar o dată, vrăjitoareo!

Eulalia nu se supără din cauza ofensei, îi plăcea când o numea astfel. Pentru acest bărbat avea o slăbiciune specială.

– Isabel tocmai a acceptat logodna cu Roger Eden Wilson.

Lui Jamie îi fugi culoarea din obraji. Eulalia nu-şi ascunse o sclipire de satisfacţie în pupilele ei văzând emoţia lui Jamie.

– Dar, mai înainte, trebuie să ştii un lucru pe care ea îl ascunde.

Jamie refuză dând din cap.

– Mai înainte am să-l omor. Isabel este a mea.

Vocea tunătoare a tatălui ei îi ridică părul, în ultima vreme se arăta distant şi tăcut faţă de ea. Isabel se grăbi, pe scări în jos şi intră în bibliotecă cu sufletul la gură. Văzând privirea furioasă a lui Rodrigo, se dădu un pas înapoi, alarmată.

Nu-l văzuse niciodată atât de scos din fire, stătea cu spatele la fereastră, plin de furie, ea ştia că încerca să-şi controleze furia.

Roger stătea pe scaun complet nemişcat, ca un perfect cavaler englez. Picioarele lui Isabel începură să se mişte, deşi le simţea de gelatină.

– Ia loc!

Roger se ridică în grabă când ea se apropie de scaunul rămas liber în faţa biroului, dar nu se aşeză, nu-i va da tatălui ei avantajul de a trebui s-o privească de sus. Nu era, oare, o Velasco? Isabel întoarse ochii spre Roger.

– Ce...?

Întrebarea adresată lordului Wilson îl făcu pe Rodrigo s-o privească şi mai furios, dar Isabel avea ochi doar pentru Roger .

În ultimele două săptămâni acceptase cu plăcere galanteriile lui. Indiferenţa lui Arthur o cufundase într-o tristeţe inexplicabilă. Încercase să vorbească cu el, dar grăbita sa plecare la Londra o împiedicase. Roger profitase de absenţa lui pentru a o însoţi zilnic în plimbările călare, câştigându-i încrederea puţin câte puţin. Îi acorda respect şi o admira, era suficient? Trebuia să fie. Când se gândi la Jamie, simţi un tremur în inimă dar, încercă să înlăture gândul din mintea ei. Vocea lui Rodrigo o aduse brusc înapoi în cameră.

– Am refuzat cererea în căsătorie a lordului Wilson.

Isabel deschise gura de surpriză şi-şi ridică faţa către tatăl ei.

– Dar mi-ai promis...

Rodrigo o făcu să tacă cu un gest.

– Onoarea mea de cavaler mă împiedică să accept – Isabel simţi un frison, vocea marţială a tatălui ei nu admitea proteste – şi ştii prea bine de ce.

– Nu... nu am nicio idee.

Rodrigo suspină violent.

– Mai multe minciuni?

Ea închise ochii ruşinată de întrebarea neaşteptată. La care dintre minciuni se referea? Spusese atâtea de-a lungul acestor luni.

– Nu v-am mințit niciodată.

În pupilele lui Rodrigo apăru un licăr de decepţie. Observându-l, Isabel regretă sincer ieşirea ei. De ce nu-şi controla limba?

– Propunerea mea rămâne în picioare, conte Ayllón.

Cuvintele lui Roger îi calmară ei temerile, temeri care spera să fie nefondate.

– Şi acordul meu, de asemenea, răspunse scurt.

Rodrigo o privi întrebător, cu ochii lui aurii.

– Eşti însărcinată?

Isabel deschise ochii cu o groază absolută. De unde-i venise ideea asta tatălui ei? Ea doar bănuia.

– Nu! Negaţia ieşi involuntar din gura ei.

– Cineva a afirmat contrariul, o străpunse tatăl său cu duritate.

Isabel întoarse privirea acuzatoare spre Roger cu o figură de dezgust.

– Şi-a călcat cuvântul...!

Isabel îşi înăbuşi cuvintele şi Rodrigo îşi înfipse mâinile în păr, obosit, înţelegând că ea singură s-a dat de gol.

– Nu mi-am călcat cuvântul, lady Velasco.

Isabel miji ochii, nu înţelegea nimic. Acceptase propunerea lui Roger după tăcerea lui Arthur.

– Nu a fost lord Wilson, ci eu.

Vocea din spatele ei o paraliză. Nu voia să se întoarcă, nu era adevărat. Toate temerile ei se confirmară când Jamie parcurse distanţa care-l despărţea de birou şi se opri doar la un pas de ea.

– A fost neînțelept din partea ta să încerci s-o ascunzi.

Ea refuza să răspundă, capul i se învârtea și i se formase un nod în stomac. Jamie privi confuzia ei, dar nu-l mișcă. Era teribil de supărat.

– Dacă n-ai fi intrat atât de repede în bibliotecă, ai fi remarcat prezența mea în fotoliu.

Isabel tăcea.

– Trebuia să-mi spui!

Ea strânse buzele și mai tare.

Tonul de reproș al lui Jamie nu scăpase urechilor lui Rodrigo și ale lui Roger.

– De ce presupuneți că aveți vreun drept asupra unei informații pe care n-am confirmat-o?

Jamie ridică ochii cu surpriză, observând tonul ei liniștit. Nu-l mai tutuia.

– Nu sunt însărcinată, afirmă.

Rodrigo își încrucișă mâinile la spate așteptând, nu știa că Jamie știuse că mințea, după felul nervos în care-și frământa mâinile.

– Ba da, ești și-mi asum responsabilitatea.

Ea își înghiți saliva violent și începu să nege.

– Ajunge cu minciunile, Isabel!

Jamie o privi amenințător, era încă foarte supărat pe ea pentru că-l acceptase pe Roger, știind ceea ce trăiseră împreună.

– Tată, mai vreți să-mi spuneți ceva?

Făcu gestul de a pleca, dar Jamie o împiedică, ținând-o de cot. Roger se ridică pentru a o ajuta, dar nici Jamie, nici Isabel nu conteneau să se privească provocator.

– Îi spunem de ce ...?

Isabel îi astupă gura îngrozită și îl privi cu o avertizare în ochii ei de chihlimbar.

– Destul, Jamie!

Tonul sec al lui Rodrigo opri pornirea lui năvalnică.

– Așează-te odată, Isabel!

Ea ascultă imediat.

Rodrigo întoarse privirea spre Roger, care asculta cu o nerușinare absolută, în picioare, într-un colț al biroului.

– După cum se pare, lord Wilson, a avut loc o neînțelegere. Vă rog să ne iertați pentru neplăcerile pe care vi le-am provocat.

Cel numit acceptă scuzele.

– Aveam cunoștință de starea fiicei dumneavoastră și de implicarea mea.

Jamie îl privi pe Roger cu o furie pe care n-o ascunse și îi dădu pe loc un pumn, prin surprindere, că-l aruncă la pământ.

O să-l omoare!

– Și chiar așa, voiai...?

Jamie nu putu să termine, făcu gestul de a-l ridica pentru a-l pocni din nou, dar Rodrigo îl împiedică.

Se așeză între Jamie și Roger în timp ce-l ajuta pe acesta să se ridice. El acceptă ajutorul cu o înclinare a capului, fără a-și pierde aplombul. Când se află din nou la înălțimea lui Jamie, își întoarse fața spre Rodrigo, în timp ce-și ștergea firicelul de sânge care-i cădea dintr-un colț al gurii.

– Cererea mea în căsătorie rămâne în picioare. Isabel ține la mine și sper să n-o prejudiciez.

Jamie își strânse pumnii în părți, ca să nu-l lovească din nou. Își depărtă picioarele până le lăsă bine sprijinite pe podea, părea că se pregătește de un nou atac imediat. De când era pentru el Isabel pur și simplu? Jamie întoarse ochii spre ea, care-și întoarse fața total ofensată.

Isabel era paralizată, cum îndrăznea să-l lovească pe Roger când el voia să-i ofere doar protecția lui. Ea îi ceruse ajutorul.

– Lord Wilson – vocea lui Rodrigo era calmă în ciuda circumstanțelor – trebuie să ne scuzați, dar trebuie să ajung la rădăcina acestei probleme. Veți înțelege că trebuie să declin propunerea dumneavoastră.

Roger ridică o sprânceană.

– Aveți cuvântul meu că vă voi considera oferta cu chibzuință și vă voi anunța cât mai curând.

Roger înțelese că prezența lui era înlăturată într-o manieră educată. O privi pe Isabel un timp îndelungat, dar ea își ținea privirea în pământ. Cu o ușoară înclinare a capului, părăsi biblioteca în liniște.

Rodrigo se aşeză în spatele biroului şi-l invită pe Jamie cu un gest al capului să facă acelaşi lucru, Isabel avea în continuare o paloare anormală în obraji. Rodrigo puse picior peste picior şi începu să se joace cu degetele în păr, gânditor. Isabel făcu gestul de a pleca, dar vocea tatălui ei o reţinu.

– Aştept explicaţiile tale.

Isabel îşi puse mâna dreaptă pe stomac, încercând să oprească spasmele care o scuturau, inspiră adânc şi se întoarse.

– Nişte cuvinte care vreau să rămână între noi.

Rodrigo refuză, anticipându-i rugămintea.

– Lord Penword este cealaltă parte afectată, fiica mea – contele tăcu un moment – ştiu că te înfurie prezenţa lui, dar acesta este rezultatul actelor tale şi trebuie să ţi le asumi. De acord?

Isabel alese să se aşeze pe singurul scaun care rămase liber în faţa biroului. Jamie făcu un gest să se apropie, dar gestul ei, involuntar, de neplăcere, îl împiedică.

– Pot să-ţi înţeleg disperarea cu care ai acţionat atât de grăbit.

Rodrigo o încurajă cu cuvintele lui, dar ea rămase liniştită timp de un minut. Îşi muşca buzele încercând să caute cuvintele cele mai potrivite ca să nu-l supere, inutil, pe tatăl ei.

– Faptele mele au fost rodul disperării care m-a copleşit.

Rodrigo o privi cu adevărat surprins.

– Te-ai lăsat sedusă?

Isabel neagă din cap.

– L-am sedus eu. L-am obligat să-mi accepte cerinţele amoroase.

Rodrigo nu putea să articuleze niciun cuvânt, putea fi obligat un bărbat...?

– Dar n-a fost ceva premeditat, jur!

Rodrigo respiră adânc la cuvintele crude ale fiicei sale, trebuia să încerce să ajungă la rădăcina problemei şi trebuia s-o facă cu multă grijă.

– Nimic din ceea ce fac cei din familia Velasco nu este premeditat, am încredere în asta.

Ea îl privi cu ochi încărcaţi de neîncredere.

– Mă văd obligată să refuz propunerea dumneavoastră, tată.

Jamie își îndreptă spatele în scaun și o avertiză din priviri.

– Nu ți-am făcut nicio propunere.

Obrajii Isabelei ardeau din cauza a ceea ce implicau cuvintele lui, o pusese la locul ei, așa cum merita.

– Atunci această conversație nu-și mai are rostul.

Rodrigo își ridică sprâncenele într-o întrebare mută.

– Încă ai o explicație de dat și mă tem că lord Penword trebuie să asculte motivele care te-au împins să-l seduci.

Isabel tăcea, confuză.

– Această situație trebuie rezolvată.

– Sunt singura vinovată de această situație.

– Atunci ai o problemă, fata mea.

Vocea lui Rodrigo sună nerăbdătoare.

– Dacă lord Penword nu mi-ar fi schimbat planurile – tăcu un moment ca să respire înainte de a continua – n-aș avea o problemă.

– Jamie dorește să-și îndeplinească îndatoririle cu onoarea pe care o cer circumstanțele.

Isabel gâfâi furioasă.

– Răspunsul meu e același!

Rodrigo o privi neîncrezător.

– Atunci explică-mi motivele tale și eu îți voi spune părea mea cu privire la acest lucru – o constrânse. Ea acceptă, dar cu figura răzvrătită.

Capitolul 15

– Dorian este fiul surorii mele gemene şi nu al meu.

Ascultând-o, Rodrigo strânse ochii tulburat.

– Lord Malcon, nepotul ducelui de Arun este tatăl.

Contele îşi lipi spatele de spătarul scaunului, complet uluit.

– Lord Malcon m-a amenințat că mi-l ia pe Dorian şi eu nu-i pot permite să-şi ducă la capăt amenințarea – Rodrigo tăcea în continuare –. A înşelat-o şi a manipulat-o pe sora mea mişeleşte.

Chipul lui Rodrigo începu să ardă de furie.

– Acea canalie, când a descoperit că a lăsat-o însărcinată, s-a îmbarcat pe prima navă spre Anglia, n-am mai ştiut nimic despre el până acum câteva săptămâni. Isabel se opri din relatare un moment.

Rodrigo îşi strânse pumnii deasupra mesei, înțelegând. Acum înțelegea de ce fiica lui se arătase distantă şi rece la bal, când lord Malcon încercase să se apropie de ea. El nu ştia motivul, dar acum totul se potrivea. Fusese întotdeauna sceptic cu privire la destin, dar acum nu era atât de sigur. Ce posibilități existau ca fiica lui să cunoască în Sevilla pe unul dintre fiii asociatului său? Rodrigo începu să creadă.

– Trebuia să fiu informat despre fapte, îi spuse consternat.

Sarcasmul o ustură în stomac pe Isabel căci ştia cu certitudine profunda decepție pe care o simțea tatăl ei vis-à-vis de ea.

– Sora mea a vrut să-l protejeze pe Dorian pe viitor, privitor la lord Malcon, m-a pus să-i promit că voi avea grijă de el ca şi cum ar fi al meu, mi-am ținut promisiunea până azi. Nu sunt dispusă să-l cedez unui barbar fără scrupule. Dragostea mea pentru el mă împiedică.

Jamie se mişcă în scaun cu o oarecare neplăcere. Cu toată părerea proastă pe care o avea Isabel despre Ian, îl credea pe vărul lui incapabil de o astfel de josnicie.

– Continuă, o obligă tatăl ei cu asprime.

– Lord Malcon voia să dovedească că nu sunt eu mama lui Dorian şi dacă ar reuşi, eu aş rămâne fără micuţul meu. Cu toţii cunoaştem legile engleze în acest sens, nu-i aşa? În faţa ameninţării care se aşternea asupra noastră, m-am hotărât să renunţ la singurul lucru care se interpunea între mine şi fiul meu – Rodrigo vru s-o întrerupă, dar se gândi mai bine – virginitatea mea. Afecţiunea pe care o aveam pentru Arthur l-a făcut candidatul ideal pentru a-mi duce planurile la capăt: trebuia să-l seduc – Rodrigo răsuflă uluit de dimensiunile faptelor povestite de Isabel – dar interveni în planurile mele lord Penword.

Ambii bărbaţi tăceau, ascultând-o.

– Eulalia mi-a promis că mă ajută cu lord Beresford şi am crezut-o orbeşte. Când am avut totul pregătit, cel care s-a grăbit să mă ajute n-a fost Arthur ci lord Penword şi, în disperarea mea de a-l ţine lângă mine pe Dorian, am luat-o pe drumul cel mai scurt. N-am avut timp de gândire.

– Trebuia să apelezi la mine!

Tonul de reproş al lui Rodrigo era justificat.

– Acum ştiu, dar m-a învins teama. Ar fi trebuit să admit că v-am mințit şi nu puteam suporta să vă văd decepţionat.

Isabel era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Eşti într-o adevărată strâmtoare! concluzionă tatăl ei. Ea negă vehement, o durea foarte tare să-l vadă deziluzionat.

– Lord Wilson este răspunsul la problema mea.

Jamie rămase rigid în scaun.

– Dar eu am ceva de spus.

Isabel îl privi dezamăgită şi cu profundă furie.

– Spuneţi că aveţi ceva de spus? Cum îndrăzniţi? Cu ce drept?

Jamie o opri dur.

– Îţi amintesc că eşti însărcinată din cauza mea, acest detaliu îmi dă tot dreptul să am o părere despre asta.

Isabel negă din nou.

Trebuia să iasă din încurcătura în care se găsea, își aminti la timp conversația dintre Jamie și Devlin, cu câteva luni în urmă.

– Ți-ai pierdut orice drept în biblioteca de la Crimson Hill.

Rodrigo ridică o sprânceană, curios din cauza întorsăturii pe care o luă conversația.

– Te înșeli foarte tare, am tot dreptul din lume să cer asta.

– Atunci, te informez că Roger are același drept.

Jamie își mișcă ochii până la o linie periculoasă. Ca ea să fi admis așa ceva, asta îl supăra din cale-afară.

– Roger nu e atât de prost să se atingă de tine, nu, știind că ești a mea.

Isabel îl privi profund consternată. Această afirmație despre ea o scotea din minți.

– Vorbim despre altceva.

Ambii întoarseră privirile spre Rodrigo care-și păstrase chipul excesiv de serios. Isabel oftă lung.

Trebuia să reușească să-l facă pe Rodrigo să vadă cealaltă față a monedei, avea nevoie să-l atragă de partea ei și pentru aceasta trebuia să-l blameze pe Jamie, dar cum să facă asta?

– Ducele de Arun ne-a prins, pe mine și pe lord Penword, într-o situație compromițătoare.

De ce nu-l surprindea o astfel de mărturisire! Rodrigo își frecă bărbia fără să piardă niciun detaliu din povestirea fiicei lui.

– Încă mă ustură insultele lui.

Jamie regretă cuvintele pe care i le spusese tatălui lui acum multă vreme, Rodrigo încerca să înțeleagă ce se întâmpla în jurul lui și în ce moment pierduse șirul.

– Cuvinte spuse în grabă, pot să vă asigur, îi aminti el.

Isabel îl privi pe Jamie în față, fără să clipească.

– Această morală joasă pe care o am vă informează că...

Jamie n-o lăsă să termine.

– Fără minciuni.

Isabel se întoarse spre tatăl ei cu buzele strânse de furie. Trebuia să continue tirul.

– Nu poate exista o înțelegere între mine și lord Penword, afecțiunea mea este pentru altă persoană.

Rodrigo tăcea, privindu-şi fiica. Jamie sări ca un arc auzind-o.

– Cum mi-ai permis să fac dragoste cu tine atunci?

Isabel îl privi răzbunătoare şi stăpânită de o mare ruşine. Nu-i va ierta niciodată faptul de a fi vorbit cu atâta franchețe în fața tatălui ei.

Va ajunge la capătul cruciadei pe care o începuse, oricât ar costa-o.

– Oricine ar fi fost bun.

Lui Jamie i se puse un nod în gât la primirea acestei lovituri. Tonul de resemnare îi răsunase ascuțit şi strident în urechi.

– Cine este beneficiarul afecțiunii tale?

Rodrigo ghici înainte de a formula întrebarea, dar voia să îndulcească tensiunea care se respira în interiorul bibliotecii. Isabel întârzie multă vreme până ce răspunse la întrebarea tatălui ei, o făcu cu încăpățânare, neîncetând să-l privească.

– Arthur, dar îndepărtarea lui face imposibil...

Isabel tăcu, nodul din gât o împiedica să vorbească normal.

– Ți-a dat vreun semn că simte acelaşi lucru pentru tine?

Isabel negă.

– De la bal nu mi-a arătat altceva decât indiferență şi ignor motivul care l-a adus în această stare de înstrăinare față de sentimentele mele, continuă imperturbabilă.

Jamie stătea tensionat pe scaun privind-o. Cuvintele se înfigeau în el ca nişte săgeți otrăvite. Faptul că ea acceptase atât de uşor sentimentele pentru Arthur îi lăsa în suflet o urmă adâncă şi amară. Poate nu înțelegea că era a lui? Că deja nu mai avea scăpare?

– Lord Wilson a câştigat respectul meu cu insistența lui – începu Isabel. Are talent în a fi afectuos şi-mi este foarte simpatic. Bunica spune că este cea mai bună partidă din Anglia – Jamie scrâşni din dinți – am cedat cerințelor lui de bună voie. Sunt convinsă că fac o alegere excelentă. A fi soția lui înseamnă a fi ducesă.

Jamie simțea dorința de a o strânge de gât şi se pregătea s-o facă dintr-un moment într-altul.

– Nu te credeam atât de materialistă.

Rodrigo inspiră din nou cu putere, dar Jamie nu se opri.

– Nu voi permite ca Roger şi nici altcineva să pretindă a fi tatăl copilului meu.

Atât tatăl cât şi fiica îl priviră în acelaşi timp şi Isabel îi aruncă cu amărăciune.

– A face speculaţii nu schimbă realitatea şi realitatea mea este... – tăcu un moment – refuz să mă scufund într-o groapă atât de adâncă chiar dacă mi-am săpat-o singură.

Jamie nu-i înţelese cuvintele. Se simţea la limita frustrării.

– Poţi să-mi refuzi propunerea, dar nu-ţi voi permite să optezi pentru alta.

Rodrigo închise ochii pe jumătate la această ameninţare voalată.

– Atât cât ştiu eu, nu mi-ai făcut nicio propunere.

Jamie era pe punctul de a o scutura zdravăn, deşi realiză că ea îl tutuia din nou.

Rodrigo îi privea pe amândoi fără a se decide să-şi exprime vreo părere.

– Am tot dreptul din lume să fiu jignit din cauza ta, domnişoară Velasco – Rodrigo nu putu să-şi ascundă o sclipire de curiozitate –; m-ai folosit ca pe un armăsar în călduri – Isabel gâfâi oripilată – şi pe urmă îmi refuzi dreptul de a-mi respecta cuvântul ca un bărbat de onoare.

– Oricare alt bărbat – Jamie o privi avertizând-o şi ea nu ţinu seamă de asta – ar fi respectat tăcerea mea.

– Am încercat să te împiedic să comiţi o greşeală ireparabilă.

Isabel îl contrazise, plină de ciudă.

– Greşeala mea a fost că te-am acceptat în seara aceea în loc să-l aştept pe Arthur.

Jamie îşi înăbuşi un blestem, dacă-l mai menţiona pe Arthur îşi va pierde controlul total.

– Da, îmi imaginez că oricare alt bărbat ar fi fost bun, după cum bine m-ai făcut să înţeleg, oricare, inclusiv eu.

Rodrigo realiză puternica lovitură emoţională pe care o primise Jamie şi-i păru rău pentru el. Niciun bărbat nu merita să fie tratat într-o astfel de manieră. Folosit de prăsilă... la ce dracu' se gândea fiica lui!

Tăcut, îi privea pe fiecare în parte. Simțea temperatura pe care atât Jamie cât și Isabel o ridicau în bibliotecă, ajungea la un nivel periculos pentru sănătate.

– Toată vina o porți tu!

Isabel îl privi conspirativ și Jamie înțelese că se referă la golirea sticluței albastre, închise ochii un moment pentru a se liniști, își întoarse fața spre Rodrigo înainte de a-i răspunde pedant, știind că o va supăra.

– Ți-am spus că aveai toate atuurile și tu te-ai arătat atotputernică și visătoare.

Isabel înghiți violent și izbucni.

– Acest comentariu nu-și are rostul când eu însămi aș fi putut rezolva problema, într-adevăr, nu aveam nevoie de intervenția ta.

Jamie nu mai putea.

– Am procedat corect când am scăpat de soluția ta!

Rodrigo începu să aibă o bănuială văzând această altercație chiar sub nasul lui.

– Soluție? întrebă cu un fir de voce.

– O substanță otrăvitoare care să împiedice o eventuală sarcină.

Isabel bolborosi foarte ofuscată.

– Vai! Era un secret, domnișoară Velasco? întrebă Jamie, iar Rodrigo își încordă umerii.

Isabel știu că Jamie o făcuse înadins, o pârâse, ca Rodrigo să treacă de partea lui. Privirea pe care i-o aruncă fu ucigătoare.

– Îmi e greu să cred că vei ajunge atât de departe încât să-mi ții nepotul departe de tatăl lui.

Isabel își întoarse chipul spre tatăl ei și-i susținu privirea, cu durere.

– Lord Malcon este ceva mai mult decât un băiat fără apărare, credeți-mă.

– Nimic din toate astea nu are sens, Isabel... ai trecut peste o linie și trebuie să-ți asumi consecințele.

– Dacă tatăl ei continua s-o privească astfel, va izbucni în plâns.

– Din acest motiv am acceptat propunerea lordului Wilson.

Jamie răsuflă furios.

Rodrigo interveni între cei doi cu cuvinte înțelepte.

– Dacă decizia ta este să nu ții cont de Jamie, o voi accepta, deși nu te înțeleg – ambii îl priviră așezați la locul lor, fără să se miște – dar orice alt pretendent este în afara discuției până când ne vom calma suficient ca să luăm decizia cea mai potrivită.

Jamie începu să respire liniștit.

– Voi avea o convorbire cu lord Malcon, când se va întoarce de la Edinburg, dar nu-ți garantez nimic altceva.

– Dar nu vreau să fie așa! protestă ea energic.

Rodrigo o făcu să tacă din priviri.

– O decepție mi-a fost mai mult decât suficientă, fiica mea, vrei să adaugi tu încă una?

Isabel coborî ochii îndurerată.

– Pentru prima dată în viața ta mă vei asculta cu atenție, fără să mă întrerupi, apoi voi avea câteva vorbe pentru lord Penword.

Rodrigo obținu imediat tăcerea ei.

Isabel știu că nu putea face ce voia ea.

Își plimba mâna, cu o suavă mângâiere, pe tomurile de piele luxos lucrate, încercând să caute metode pentru ca acea seară eternă să treacă cât mai repede. Trecuse mai bine de o săptămână de când deschise cutia Pandorei și haosul se instalase printre locuitorii domeniului. Bunica ei, María, era foarte supărată pe ea. Mâhnirea din ochii ei ca măslinele era clară. Eulalia o privea cu ochi reprobatori și ofta lung când se întâlnea cu ea, făcând-o să se simtă foarte jenată. Isabel își opri plimbarea liniștită, ajungând la geamul care dădea direct spre grădină și ochii i se umplură de lacrimi. Luase decizia corectă, o știa, dar gustul amar al decepției o zăpăcea. Tatăl ei... gândul la tatăl ei îi provoca o durere surdă, tăioasă. Era conștientă că uneori era necesar să ia decizii, chiar dacă ar fi distrugătoare. Rodrigo dădea semne de răbdare și empatie. Isabel credea că tatăl ei va fi furios și neînțelegător în fața acestei situații atât de delicate în care se pusese singură, prostește. În ochii lui însă se ivea licărul consolării și al speranței, iar ea bombănea neputința de a-i da răspunsul pe care-l aștepta și tăcea.

Nu-l putea accepta pe Jamie! Nu putea să se îngroape de vie de bunăvoie! Simțea ceva foarte profund pentru el și știa că trebuie să-l scoată din inima ei, dar cum putea să reușească când se pierdea în vise cu el, în fiecare noapte? Să se mărite cu el era corect, dar ar muri dacă ar accepta. Ocolise intențiile lui de a o convinge, ignora vizitele lui repetate la conac, se simțea prea supărată pentru că-i dăduse planurile peste cap, planuri pe care le trasase cu meticulozitate și durere. Își trecu mâinile peste catifeaua verde a rochiei, încercând să-și ordoneze gândurile. Mâna dreaptă se opri la nivelul abdomenului și un zâmbet secret apăru la comisura buzelor ei cărnoase. Măcar făcuse ceva bine și se simțea cu adevărat norocoasă pentru darul pe care-l primise. Ce mulțumită ar fi mama ei dacă ar vedea-o. Bucurie și reproșuri, fericire și plânset. Două fețe ale aceleiași monede, dar se simțea foarte fericită pentru ceea ce păstra în ea.

– Înfloreşti ca un mac.

Isabel se întoarse brusc și-l văzu pe Arthur oprit în pragul ușii observând-o, cu o privire care lăsa să se vadă prea multe lucruri.

Inima ei se opri, făcând o pauză dureroasă.

– Arthur! – îi oferi un zâmbet plin de afecțiune. Ce bucurie să te văd!

El o privi cu multă reținere și în același timp cu căldură în ochii lui albaștri.

– Mi-am închipuit că vom putea conversa puțin.

Isabel acceptă cu bucurie.

– Aveam așa un chef...! – tăcu și Arthur îi întinse mâna pentru a o conduce spre fotoliile din bibliotecă.

Isabel se așeză lângă el uitând orice normă de etichetă. Arthur era prietenul ei.

– Mi-a fost atât de dor de tine!

Auzind-o, puse imediat distanță între ei.

– Iartă-mi lașitatea cu care m-am îndepărtat, dar aveam multe lucruri la care să mă gândesc, decizii de luat.

Ea îl scuză cu un zâmbet decepționat.

– Am fost o egoistă când am crezut că pot să te manipulez fără să te rănesc.

– Situațiile disperate cer soluții îndrăznețe, asta înțeleg.

Aceste cuvinte îi luară curajul pe care-l simțise văzându-l.

– Te alesesem pe tine! exclamă.

Arthur negă, fără să-și ia privirea de la ea.

– După ce am meditat mult, am înțeles că nu eram eu cel potrivit. Eulalia mi-a expus motivele ei și acum văd clar că avea dreptate.

Isabelei îi pieri curajul.

Din vina țigăncii se afla într-o mare încurcătură.

– Eulalia! Eulalia! Când o s-o opriți? Este incredibil cum vă manipulează pe toți!

Tăcu văzând privirea lui Arthur și reveni la cuvintele ei, arătându-se tăcută. Și pe ea o manipulase.

– M-a făcut să văd că ceea ce simțeam pentru tine friza sentimente fraterne.

Isabel nu voia să înțeleagă cuvintele lui, erau prea dureroase.

– Îmi aminteşti atât de mult de sora mea, încât îmi imaginez că am simțit dorința să te protejez și am greșit în comportamentul meu.

Dacă voia s-o rănească, reușise cu vârf și-ndesat.

– Semăn atât de mult cu ea? – întrebă total deziluzionată.

Nimeni nu-și putea imagina ce simțea de fiecare dată când cineva îi amintea de asemănarea ei cu verișoara necunoscută. Mai exact, dragostea bărbatului vieții ei, Jamie.

– Nu despre sora mea am venit să vorbesc, îi spuse.

Isabel adoptă o atitudine rigidă și-i răspunse mușcător.

– Mi-am pus toată încrederea în tine și nu vreau să discut despre nimeni altcineva.

Arthur o privi mâhnit.

– Jamie este prietenul meu, sper că înțelegi.

Era foarte limpede că e prietenul lui. Era conștientă de respectul și admirația pe care cei doi și le acordau reciproc. Dar ea trebuia să facă o alegere pentru viitorul ei și aici nu era inclus și lordul Penword, oricât de mult cântărea în inima ei.

– Înțeleg atât de multe lucruri încât aș vrea să strig, dar lord Penword... este imposibil!

Nu putea să continue, nodul din gâtul ei ajunsese de mărimea unei nuci.

– Eu nu l-aş putea trăda, îl stimez prea mult!

Isabel nu înţelese loialitatea. Dacă el simţea ceva pentru ea... recapitulă, îi amintea de sora lui, blestemată asemănare!

– Ce te face să presupui că voiam să-l trădezi? Sunt o femeie liberă şi pot să-mi aleg bărbatul vieţii mele. Cel care va fi tatăl copiilor mei...

– Nu eşti sinceră cu mine, o ţintui Arthur sec.

– Îţi amintesc că mi-ai promis un sărut chiar înainte de a şti că eşti interesat de mine şi ai uitat, îţi aduci aminte?

Arthur o privi sever. Multe nopţi promisiunea acestui sărut îl ţinuse treaz, dar făcea ceea ce era corect. Era un cavaler şi ştia când prezenţa lui devenea inoportună.

– Dacă e o glumă, e una foarte proastă.

Isabel îl privi chinuită, dar Arthur continuă.

– Jamie este un bărbat incredibil. Iubitor şi răbdător ca nimeni altul. Refuzul tău constant de a-i accepta propunerea este irresponsabil şi imatur.

Isabel deschise gura să protesteze, dar Arthur o făcu să tacă.

– Ştii că am dreptate.

Ea protestă energic.

– Nu pot să accept propunerea lui!

Arthur îi observă privirea furioasă.

– O femeie care permite unui bărbat s-o atingă face asta pentru că simte pentru el mai mult decât afecţiune.

Isabel respiră puternic consternată.

– Tatăl meu...?

Arthur negă.

– Am văzut cum vă sărutaţi în tufele de trandafiri, Isabel, din noaptea aceea am ştiut că niciodată nu mă vei săruta aşa cum îl sărutai pe el. Isabel îşi astupă gura cu adevărat înspăimântată. Dar eram atât de supărat că mi-am spus mie însumi că nu puteai fi tu până ce Devlin mi-a confirmat-o.

Îi văzuse doar sărutându-se? După privirea lui Arthur ştiu că văzuse mai mult. Acum înţelegea indiferenţa pe care i-o arătase după bal. Îndepărtarea lui voită.

– Tatăl tău te-a avertizat şi ţi-ai pus o panglică în jurul gâtului,

trebuia să-i fi văzut fața lui Rodrigo prima dată când a văzut la tine urma unui sărut, asta a fost...

Isabel nu-l lăsă să termine.

– Când l-am lovit pe Jamie cu mingea, pe pajiște.

Arthur aprobă.

– Simți ceva pentru el și clar nu e indiferență. Trebuie să admiți că ești contradictorie.

Isabel ascunse o explozie de durere în pupilele ei după ce ascultă cuvintele lui care exprimau adevărul, dar ar muri mai întâi decât să admită că Jamie o emoționa profund.

– Motivele pentru care îl resping sunt puternice și nu doresc să dau explicații.

– Jamie nu va fi de acord, prezise el.

– Acum ești valetul lui? îl acuză ofensată.

Arthur se crispă. Nu înțelegea atitudinea ei ursuză.

– Refuzurile tale continue ar scăpa inclusiv înțelegerii divine – Isabel își mușcă buza gânditoare –. Ai putea să-mi povestești despre temerile tale, poate reușesc să te ajut să te liniștești.

Isabel râse uimită.

Nimeni nu-și putea imagina că temerile ei frizau irealul. Iubea un bărbat care, la rândul lui, iubea altă femeie. Ea nu se putea mulțumi cu a fi numai o consolare deoarece, dacă accepta, voia totul. Până și sufletul lui. Cum să se mulțumească cu firimituri?

– Viitorul meu mă preocupă prea mult, Arthur. Fericirea o căutăm neobosit, dacă o găsim sau nu depinde de multe lucruri, dar cel mai important este să nu iei o hotărâre greșită și toți vreți ca eu s-o iau.

– Nu-ți înțeleg cuvintele.

Isabel îl privi intens.

– Aș putea să-l accept pe Jamie. Mai mult, rațiunea și logica îmi indică să fac exact acest lucru. Dar aș plăti un preț prea mare pe care nu sunt dispusă să-l iau în considerație.

Arthur vru s-o întrerupă, dar ea nu-i permise. Îți promit că într-o zi o să-ți explic rezervele mele. Până atunci, dacă nu poți fi prietenul meu din cauza loialității tale împărțite, voi înțelege.

Arthur inspiră profund.

– Acum... nu pot să-ți fiu nici măcar vecin, mă zăpăcești prea tare.

Isabel îl făcu să tacă din priviri.

– În alte împrejurări te-aș fi făcut foarte fericită.

Isabel își ascunse o privire dureroasă.

Cuvintele lui se înfipseră ca niște săgeți, căci o separau de el, fără ca acesta să-și dea seama, îi închidea poarta inimii cu o răceală absolută. Ea înțelegea că prin atitudinea ei se despărțea de toți, dar era necesar.

– Fericirea mea depinde de mine însămi și de aceea aleg această cale, deși acum nu înțelegi.

Arthur coborî privirea în pământ.

– Când vei fi dispusă să-mi povestești despre temerile tale, voi fi aici ca să te ascult și până atunci nu te voi mai vedea singură.

Isabel vru să protesteze, dar Arthur nu-i permise, părăsi încăperea la fel cum intrase: în liniște.

Capitolul 16

Vizita lui Arthur o întristase. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina cât de dureros era să susţină o conversaţie cu el. Bău din ceaşca de ceai cu privirea concentrată. Luase o hotărâre şi urma să fie consecventă. Nu auzi anunţul vizitei lui Roger. Stătea cu spatele la uşa salonului dar, după câteva clipe îi simţi prezenţa şi se întoarse parţial mirată.

– A mai rămas puţin ceai, îl invită politicos.

Roger Eden Wilson parcurse paşii care îl separau de ea şi de sofaua comodă. Isabel înclină uşor capul. Roger privi lacom farfuria cu pateuri umplute pe care obişnuia să le facă Eulalia.

– Nu voi servi ceai, dar un pateu, da.

Isabel îi servi două pateuri într-o farfurie de porţelan pictat cu motive florale într-o culoare arsă. Îi dădu, de asemenea, un şervetel brodat cu emblema casei Velasco.

– Nu ţi-a scăzut pofta de mâncare în pofida circumstanţelor, comentă el în trecere.

Isabel se îmbujoră la această observaţie. Ultimele circumstanţe o înnebuniseră şi să mănânce era singurul lucru care o liniştea.

– Eulalia pregăteşte nişte dulciuri delicioase, sunt irezistibile.

Roger aprobă în timp ce o privea.

– Cred că vrăjitoarea le prepară cu descântece, ca să ne amăgească, fără să ne dăm seama.

Isabel deschise ochii surprinsă.

– Eu însămi ador aceste dulciuri.

Ambii rămaseră tăcuţi câteva clipe.

– Tatăl tău continuă să-mi refuze propunerile de căsătorie şi-mi imaginez că speră să te hotărăşti pentru lord Penword.

– Dar eu am motive puternice pentru a nu face asta, îi replică ea şi Roger o privi un minut care i se păru o eternitate.

– Dar aceste motive nu te-au împiedicat să te bucuri de apropierea lui.

Isabel se înroşi până la rădăcina părului; nu se aştepta la acuzaţia lui Roger.

– Am explicat la momentul potrivit motivele pentru care l-am sedus.

– Dar te-ai înşelat dacă ţi-ai închipuit că poţi să-l manipulezi.

Isabel se simţea obosită. Zilele treceau monotone.

– Îţi ofer soluţia pentru ca fiul tău să nu fie bastard.

Isabel încercă să-i răspundă cu tot calmul de care era în stare, cu toate că o deranjau cuvintele lui.

– Nelegitimitatea este un pur formalism care nu mă preocupă absolut deloc, eu însămi sunt bastardă.

Lui Roger nu-i plăcură cuvintele ei.

– Este un stigmat care te va însoţi toată viaţa.

Isabel îşi muşcă buza cu amărăciune.

– Pe tatăl meu nu-l interesează.

– Dar pe tine, da, şi este singura părere care ar trebui să te intereseze.

Isabel ridică din umeri îndurerată. Cuvintele lui Roger erau adevărate. Ea îşi urâse întotdeauna nelegitimitatea şi faptul că tatăl ei nu ştia de existenţa ei, iar acum îl va condamna şi pe fiul ei să împărtăşească acest stigmat.

– Nu doresc să mai continuăm această conversaţie.

Roger ştia că ea se simte incomodă, dar era o problemă de rezolvat şi el nu voia să se dea bătut.

– Măcar ai putea să-mi explici acele motive care te împiedică să mă respingi total. Mă laşi cu speranţă, dar fără să te hotărăşti.

Isabel îl privi şi ştiu că niciodată nu-i va putea destăinui motivele pe care le păstra în inima ei.

– Tatăl meu este cel care se arată refractar, îi spuse.

Roger îşi trase sufletul încet.

– Ai putea încerca să-l convingi, sunt cea mai bună alternativă pe care o ai.

Isabel întoarse capul la această declarație. Credea într-adevăr că este cea mai bună alternativă care-i rămânea?

– Cunoşti sentimentele mele pentru tine, nu te-aş înşela niciodată fără să gândesc.

Insistența lui Roger îi făcea bine.

– O căsătorie se bazează pe respect, Isabel, pe încredere şi atracție reciprocă.

Isabel îl privi pe Roger cu durere în ochii ei aurii.

– Eu aspiram la dragostea vieții mele, mărturisi, iar Roger o cercetă cu îndoială.

– Nu încerca să mă păcăleşti cu cuvinte. Mi-ai dat toate semnalele ca să mă îndrăgostesc de tine. Sunt englez, dar nu prost.

– Şi am reuşit?

Roger nu-i răspunse imediat, stătu un timp să analizeze întrebarea, Isabel nu aştepta răspunsul lui.

– Decizia mea e luată deja.

Roger o privi cu tristețe.

– Atunci voi continua să sper o schimbare de opinie din partea ta.

Isabel îşi înălță capul curioasă.

– Ultimul cuvânt îl are contele Ayllón.

– Lasă-mă să-ți explic motivele pe care cred că le ai tu ca să mă refuzi şi motivele mele pentru a insista.

Isabel deschise gura pentru a protesta, dar o închise imediat.

Jamie contemplă pereții plini de cărți de diferite dimensiuni. Biblioteca de la Crimson Hill era partea casei care-i plăcea cel mai mult. Tapetul fin de culoarea cireşei se armoniza perfect cu fotoliile din piele maro, pernuțele înflorate cu tonuri țipătoare îi dădeau un aer relaxat şi vesel. Fiecare colț al enormei case avea urmele cumnatei lui, Aurora, şi Devlin terminase prin a accepta bucuros fiecare modificare pe care o făcuse. Continuă să se gândească, concentrat. Îi era dor de cei patru nepoți mai mult ca niciodată şi de fruntea încruntată a fratelui lui mai mare în fața poznelor soției lui, de asemenea de vocea melodioasă a cumnatei lui care obişnuia să-i trezească, la ocazii, cu cântecele ei prea îndrăznețe. Gândul lui continuă să țeasă

raționamente pe care putea să le fluture în fața fiicei contelui și a atitudinii îndărătnice cu care îl trata. Scăpa înțelegerii lui tăiosul refuz de a accepta numele lui, de a-l accepta pe el în viața ei. Jamie nu putea înțelege până la ce punct era îndrăgostită de Arthur ca să nu poată cântări avantajele unirii vieții ei de a lui. Refuzul ei îl aruncase într-o vâltoare de sentimente pe care nu le controla. Dorea să mai intre o dată în ea cu o necesitate furioasă care-l sfâșia. O avea în sânge! Îl otrăvise cu sărutările ei, vrăjit de ochii ei aurii.

Ce naiba vedea la Arthur pentru a-l respinge mereu pe el? Încercă să îndepărteze aceste gânduri care nu duceau nicăieri. Știa cât de incomod se simțise la comentariile răutăcioase pe care le făcuse la început, atunci când o cunoscuse. Nu avea scuză enorma mitocănie pe care o demonstrase, dar nu credea să fie un motiv atât de serios ca să nu accepte cererile lui, mai ales că se potriveau atât de bine în intimitate.

Dacă mai continua să-și macine creierii, înnebunea.

Tatăl lui profită de acest moment pentru a-și face apariția în bibliotecă, însoțit de Eulalia. Frumoasa țigancă părea stăpână atât la Redtower, cât și la Crimson Hill, conducea ambele conace după placul ei.

– Dacă-mi aduci pateuri umplute, este pentru că tu crezi că-mi faci o plăcere înainte de a mă tortura.

Eulalia îl privi cu ochii ei negri.

– Te gândești la rele, bengojí, știi că țiganca asta ar face orice pentru tine.

Jamie plescăi neîncrezător.

– Pateuri și ciocolată, picioarele încep să-mi tremure.

Dar acceptă cu plăcere farfuria pe care i-o oferea Eulalia și se așeză lângă ei, pe sofaua comodă.

– Ne-am hotărât să trecem la atac.

Jamie îl privi pe tatăl său iritat. Nu se supără păstrând formalitățile. Eticheta se putea duce la gunoi în acest moment.

– Acest „am hotărât", îmi imaginez că se referă la voi doi.

Eulalia îl privi pe duce cu un surâs.

– Isabel are nevoie doar de un imbold... din partea noastră. Jamie le aruncă în trecere o privire cu avertisment.

– Am încredere că nu vă veți amesteca.

Vocea de gheață a lui Jamie îi făcu, pe Devlin și pe țigancă, să se privească conspirativ.

– Problemele tale cer măsuri disperate.

Jamie strânse gura cu duritate după ce-l ascultă pe tatăl său.

– O vom rezolva, lady Velasco și cu mine.

– Ne-am gândit...

– Nu!

Refuzul tăios al lui Jamie închise gura Eulaliei.

– Dorința mea cea mai arzătoare este să lăsați totul așa cum este.

Devlin vru să protesteze, dar Jamie îl împiedică.

– Tată, ultima dumneavoastră faptă aproape că mi-a produs un infarct, vă rog să rămâneți în afară.

Jamie își amintea perfect manipulările Mariei ca Isabel să-l accepte pe lord Wilson.

– Încercam doar s-o ajut pe María!

Tonul înduioșător nu-l convinse.

– Cu greu ai putea să mă ajuți astfel: înlăturându-mă în favoarea lordului Wilson.

Critica din vocea lui era energică.

– Isabel este confuză și are nevoie doar de un imbold în direcția corectă.

– Eulalia... Nu! Țiganca nu se neliniști de protestul lui. Sunt perfect capabil s-o fac să gândească rațional, nu am nevoie de băgăcioși și de litigii.

Ducele se supără și Eulalia puse ceașca pe farfurie mai tare decât ar fi trebuit.

– Dacă insiști să nu faci nimic, bengojí, Isabel va sfârși căsătorindu-se cu lord Wilson.

Jamie puse picior peste picior cu un calm pe care era departe de a-l simți.

– Dacă de asta are nevoie să fie fericită, așa să fie, spuse.

– Nu așa trebuie să se petreacă lucrurile! protestă ea.

Jamie o privi pe Eulalia cu ochi reci și cu o atitudine precaută.

– N-o voi lega de mine împotriva voinței ei.

– Ea nu știe ce vrea, încercă să se justifice Eulalia.

– Ajunge! Destul! Lady Velasco va lua o hotărâre când va crede potrivit, eu mă voi limita la a-i aştepta răspunsul, aşa cum am promis.

Atât ducele, cât şi Eulalia îl priviră fără să clipească.

– Rodrigo aşteaptă şi el, şi în felul acesta n-o ajutaţi.

Jamie închise ochii un moment, cuvintele Eulaliei îl deranjaseră.

– Rodrigo nu va permite ca fiica lui să fie manipulată la fel ca nepoata lui, Aurora.

Devlin oftă contrariat.

– Dawn este extraordinar de fericită, asociatului meu îi este greu să se plângă de asta.

– Cumnata mea n-a putut să aleagă, tată.

Jamie o privi pe Eulalia, avertizând-o să nu-l întrerupă.

– Isabel nu va avea aceeaşi soartă.

Eulalia înălţă, interogativ, o sprânceană.

– Atunci te gândeşti să-i întorci spatele fiului tău?

Jamie îşi reţinu proasta dispoziţie în spatele unei măşti de nepăsare, dar întoarse capul cu sălbăticie spre Eulalia şi o privi excesiv de dur.

– Mă cunoşti suficient ca să nu mă mai întrebi aşa ceva.

Eulalia îi susţinu privirea cu încă şi mai multă hotărâre.

– „Mai mult valorează un laş viu decât un erou mort."

Jamie îşi menţinu figura imperturbabilă.

– Jignirile tale nu mă vor face să-mi schimb părerea.

– Pot să te facă să afli că Isabel vrea să se întoarcă la Sevilla purtând numele Wilson.

Pupilele lui Jamie se întunecară de surpriză.

– Acolo nu e nimeni care să-i simtă lipsa.

Eulalia zâmbi enigmatic.

– Ce mult te înşeli, bengojí.

Jamie plescăi din nou la porecla pe care i-o dăduse cu ani în urmă.

– Şi pentru care binecuvântat motiv ar trebui să mă amestec?

Eulalia îşi permise să se tolănească pe sofa înainte de a răspunde.

– Deoarece contele Ayllón ar putea muri în duel.

Atât Jamie cât şi Devlin o priviră complet stupefiaţi. Dintre toate premoniţiile Eulaliei, aceasta era, fără îndoială, cea mai surprinzătoare.

– Sunt interese care scapă înţelegerii noastre, dar, dacă Isabel este bine protejată de numele Penword, se va putea evita dezastrul.

– Tot timpul umbli cu mistere care nu duc nicăieri.

Plângerea lui Jamie era justificată.

– Nu vă pot dezvălui mai mult decât v-am spus.

Devlin îi răspunse cu duritate.

– Cine-l va provoca pe Rodrigo la duel? Care este motivul? întrebă ducele foarte interesat.

Eulalia cântări cuvintele pe care urma să le spună în continuare.

– Isabel nu a fost complet sinceră cu tatăl ei. Ascunde un secret important şi care-l va înfuria pe Rodrigo. Dacă soţul Isabelei va fi un Penword, atunci contele Ayllón îşi va putea salva viaţa, căci nu vor mai fi motive ca duelul să aibă loc.

– De ce trebuie să fie un Penword şi nu un Wilson? întrebă Jamie pedant.

Eulalia îl privi ca pe o foaie cu un desen de neînţeles.

– Pentru că astfel va rămâne departe de aceia care ar putea să-i facă mult rău.

Nici Jamie, nici ducele nu înţelegeau nimic din cuvintele Eulaliei.

– Dar e limpede că doamna nu vrea să aibă de-a face cu mine, explică cu ton ridicat.

Eulalia îl privi direct, fără ocolişuri, era pe punctul de a face ca balanţa să se încline, dar nu se va căi pentru asta, era absolut necesar.

– Isabel se gândeşte să fugă în această noapte la Gretna Green cu moştenitorul Wilson.

Jamie îşi strânse din nou gura cu o figură amară. Dacă Isabel credea că va ieşi aşa cum voia ea, ce tare se înşela!

Roger era un om mort!

Capitolul 17

Rodrigo o privea pe fiica lui cu mai multă supărare în sine decât lăsau ochii lui să transpară. Nu-i putea înțelege atitudinea vizavi de situația ei neclară. María îl tot ațâța, până aproape la a-l înnebuni, pentru a-l accepta pe Roger Eden Wilson, dar el putea doar să privească umil și neputincios întâmplările care se desfășurau în jurul lui. Nu era obișnuit cu rolul lui de tată, i se părea mai greu decât își imaginase la început, dar își iubea fiica din tot sufletul. Faptul de a o avea alături umplea un gol adânc și alina lovitura de moarte pe care i-o dăduse Isabelle când îl respinsese. Își vedea fiica nefericită și nu putea face nimic, doar să aștepte.

Jamie stătea la o distanță prudentă, dar era atent. Rodrigo știa de cuvintele dure pe care le schimbase cu moștenitorul Wilson pentru a-l ține departe de fiica lui, dar Roger avea voința lui și acționa după propriile ambiții. Încerca să descifreze motivele ascunse pentru continua respingere și îndepărtare pe care Isabel le arăta față de toți , mai ales față de Jamie. Știa că refuzul ei față de orice relație cu el se datora unui lucru pe care-l ținea ascuns în adâncul sufletului ei și, deși era hotărât să aștepte decizia ei, în curând va trebui să ia frâele în mână. Înțelegea aversiunea ei față de Ian, vărul lui Jamie și, cu toate că băiatul nu se afla în Anglia, ci în Scoția, spera să aibă cu el mai mult decât o vorbă. Îi va cere multe explicații înainte de a-i rupe gâtul!

Urmări cu privirea plimbarea pe care ea o făcea prin grădinile conacului. Din când în când, se oprea să privească vreun fluture și singurătatea care o însoțea îl umplea de o tristețe de neînțeles, dar palpabilă. O bătaie ușoară în ușa bibliotecii îl făcu să-și concentreze atenția asupra majordomului care-i aducea o scrisoare

urgentă. Rupse plicul care-i fusese trimis din Spania şi care purta sigiliul regal şi începu să citească misiva cu fruntea încreţită. Pe măsură ce devora rândurile, strălucirea ochilor lui devenea întunecată, feroce. Strigătul tunător cu care-şi chemă mama făcu să se scuture pereţii conacului.

Isabel tocmai îşi bău infuzia pentru nervi pe care i-o preparase Eulalia, căci în ultima vreme nu prea se simţea în apele sale. Lungile plimbări cu ducele nu reuşeau s-o calmeze suficient şi obişnuia să se zvârcolească noaptea în pat, neputând să doarmă. Lipsa de odihnă începea să-şi ceară preţul şi se puteau vedea deja nişte pungi întunecate sub ochi, dar mai erau câteva ore şi totul se va termina, în sfârşit. După ce a meditat pro şi contra, se hotărâse să acţioneze cât mai curând. Pregătise totul. Scuzele faţă de tatăl ei înainte de a pleca şi răspunsurile ce avea să i le dea la întoarcere. Gândul la Jamie îi provocă o durere surdă în inimă. O să condamne pentru totdeauna sentimentele pe care el le nutrea pen-tru ea, dar era necesar. Nu mai putea să-l ţină la o parte. Jamie nu-i permitea şi, în faţa eşecului lui în încercarea de a o face să-şi schimbe părerea, se hotărâse să acţioneze şi să înlăture complet piedicile. Peste câteva ore avea să înceteze de a fi domnişoara Ve-lasco pentru a deveni lady Wilson. De ce o muşcau, sălbatic, în-doielile? De ce simţea acel nod în gât pentru ceea ce urma să facă?Trebuia să-l scoată din viaţa ei pentru totdeauna şi trebuia să facă paşi în această direcţie.

Isabel simţea o uşoară ameţeală şi crezu că se datora stării ei. Se sprijini de pernele moi de pe sofa, încercând să oprească acel du-te-vino din salon, dar nu reuşi. Avea un gust amar în gură şi o senzaţie de greutate în cap. Începu să râdă fără motiv şi pentru moment se gândi că era ca o femeie care băuse mai mult vin decât era necesar. Încercă să se ridice şi ameţi din nou, ochii începură să i se închidă după voinţa lor. Văzu o faţă cunoscută şi nedesluşită aplecându-se asupra ei. Începu din nou să râdă.

– Aşa deci, te gândeai să fugi pe la spatele meu, ca o vrăjitoare şireată. Isabel încercă să vorbească, dar bolborosea ceva fără înţeles, apoi clipi confuză. Îmi imaginez că-ţi va trebui mult să

uiți intervenția mea în viața ta, dar, crede-mă, o fac pentru tine și pentru tatăl tău.

În continuare stătea fără să articuleze vreun cuvânt, deși observă niște mâini puternice care o ridicau și o scoteau din conac, cu destinație necunoscută, dar nu-i păsă. Senzația plăcută pe care o simțea în interior, era singurul lucru important pentru ea în acele momente. Continua să plutească pe un nor, abia fu conștientă de trăsura în care o puseră și de orele care trecură repede. Făcură o oprire la mijlocul drumului pentru a schimba caii, dar ea continua să fie străină de tot. Când o întrebam ceva, zâmbea și răspundea afirmativ, nu avea importanță ce o întrebam, spunea da la orice. Încercă să privească prin geamurile trăsurii, dar capul îi cântărea o tonă. Văzu peisajul care devenea neprimitor și sălbatic, dar nu știa unde se afla. Nu era conștientă de faptul că tocmai trecuseră frontiera în Scoția, iar cel care o ducea acolo, într-un anume fel, era lord Wilson.

Isabel simți sub spate salteaua fină și moale. Își trecu instinctiv o mână pe abdomen când simți o icnitură, dar îi trecu la fel de repede cum venise. I se părea că are capul plin de paie, îi era imposibil să deschidă ochii. Inspiră profund, și nasul i se umplu de arome cunoscute, zâmbi. Era în conac, în patul ei, protejată. Mulțumesc, Doamne! Avusese visul cel mai ciudat din viața ei. Se deschise ușa, deși ea încă nu putea deschide ochii, zâmbi crezând că Eulalia îi aducea o tavă cu pateuri și ciocolată, își dădu seama că-i era foame, nu mâncase de ore bune, sau de zile? Simți o prezență apropiindu-se de pat și cumva, mirosul pe care-l simțea îi aparținea țigăncii, deschise ochii cu curiozitate și, când reuși să-și concentreze privirea, văzu că Jamie ducea o tavă cu ceea ce crezu ea că era micul dejun și care-i zâmbea pervers. Nu era în conacul tatălui ei, ci la Crimson Hill și coșmarul se întoarse cu o putere devastatoare. Îl privi pe Jamie cu usturime în ochi și încercă să pătrundă atitudinea împăciuitoare pe care i-o arăta el. Începu să se neliniștească. De ce se afla la Crimson Hill? De ce-și simțea capul ca umplut cu nisip? Unde erau toți?

– Dormi de două zile, erai complet terminată.

Isabel îl privi bănuitoare, dar nu-i răspunse.

– Îmi închipui că eşti flămândă.

Jamie luă tava care stătea pe măsuța de serviciu şi i-o puse în poală. Isabel nu scoase niciun sunet.

– Avem de vorbit - spuse el şi ea refuză mândră. Dădu din cap şi făcând asta se simți de parcă i-ar fi sfărâmat cineva capul.

La gestul de durere, Jamie îi zâmbi cu înțelegere.

– Un efect secundar al oxidului de nitriu.

Isabel deschise ochii cu groază.

– Oxid de nitriu? În starea mea? Era absolut consternată.

– Popular, se numeşte gazul râsului, se foloseşte mult în chirurgie.

Slabă consolare! gândi ea.

Isabel sorbi o înghițitură de ceai... crezuse, greşit, că era ciocolată.

– Am avut un coşmar oribil, îi răspunse.

Jamie arcui sprâncenele cu curiozitate.

– Coşmar? întrebă cu grijă.

– Cred că trebuie să fie ceva normal, căci n-am dormit de aproape o săptămână, lipsa somnului începea să-mi afecteze raționamentul, râse ea puțin mai liniştită.

Ceaiul făcea minuni.

– Dar de ce mă aflu la Crimson Hill?

Jamie inspiră adânc.

– Chiar nu-ți aminteşti nimic?

El se crispă automat la această întrebare.

– Ce se presupune că trebuie să-mi amintesc?

Jamie o privi atent.

– Nunta noastră.

Isabel îl privi cu o surpriză absolută, înainte de a izbucni în hohote sonore. Gluma avusese farmecul ei, se gândi. Seriozitatea lui Jamie dădu alarma în capul ei. Nu vorbeşte serios? Sau da?

– N-ai haz! încerca să nu se înece cu cuvintele.

– Crede-mă că e adevărat. Nu înțelegea nimic, dar el continuă cu îndrăzneală. Ne-am căsătorit acum două zile în Gretna Green, la frontiera cu Scoția.

Isabel închise ochii o clipă.

El nu putea fi soțul, unde era Wilson?

Imposibil! exclamă neîncrezătoare.

Vrei să vezi certificatul nostru de căsătorie? – se oferi el.

Minți! vociferă supărată.

– Eulalia mi-a spus că o să dureze ceva până ai să accepți...

– Eulalia...? nu-l lăsă să termine.

– Îl cunoaște pe doctorul care ți-a administrat gazul de râs care te a transformat în soția mea, strălucitoarea contesă de Redmond.

Isabel își simțea capul atât de greu ca plumbul.

– Se poate anula, șopti cu o urmă de convingere care era comică.

– Ești însărcinată, niciun judecător nu va anula căsătoria noastră.

Isabel deschise gura, surprinsă.

– Nu e posibil! Nu e adevărat!

Părea că va leșina dintr-un moment într-altul.

– Tatăl meu te va ucide! exclamă plină de furie.

– Este cel mai probabil, admise el.

Isabel îl privi complet uluită. El arăta o pasivitate surprinzătoare.

– Sau te voi ucide eu!

Jamie făcu un gest de resemnare.

– Ce-ai făcut cu Roger?

Jamie strânse buzele cu furie auzind întrebarea cu ton acuzator.

– Este oaspete neașteptat la Redtower. Isabel nu înțelegea, dar Jamie continuă: A suferit o căzătură la conac – fără importanță, o piedică neașteptată în grădină, cu câinii Aurorei, știi ce răi sunt cu musafirii.

Isabel închise ochii cuprinsă fiind de bănuială.

– Tatăl tău a fost atât de îngrijorat, încât nu i-a permis să plece, iar tatăl meu l-a întreținut pe al tău ca să nu bănuiască absența ta până ce va fi fost prea târziu.

– Nici nu mă gândesc să accept! îl avertiză.

Jamie îi oferi un zâmbet.

– Pentru a doua oară, draga mea, o vei face, curaj!. Sunt premiul tău de consolare.

Jamie spusese cuvintele complet enervat.

Isabel credea că n-o să mai respire. Nu putea fi căsătorită cu el!

Jamie o lăsă aşezată lângă pat, atât de scoasă din minţi, ca o pisică unsă cu catran.

Dădea ocol camerei înnebunită. Treceau orele şi ea era în continuare absolut singură, decepţionată. Într-adevăr se căsătorise în Scoţia şi regreta o dată şi încă o dată că o manipulaseră după bunul lor plac. Nu ţinuseră cont de sentimentele ei şi ştia că nu-i va putea ierta lui Jamie participarea la această poveste. Ea trebuia să se mărite cu altul şi acum nu mai avea scăpare. Îi stricaseră planurile. Tatăl ei se va înfuria când va afla ce vicleşug ţesuseră în jurul ei. Se trânti din nou pe pat, dezorientată, incapabilă de a analiza coerent această situaţie, dar nişte strigăte furioase o scoaseră din reflecţiile ei. Se ridică din pat năvalnic şi ajunse la uşa odăii sale. Vocea tatălui ei se auzea perfect de acolo de unde se afla ea. Auzea că i se vorbeşte Eulaliei, pe care Rodrigo o incrimina violent, iar Jamie îi lua apărarea. Isabel simţea că trebuie să ia repede o decizie, situaţia devenea periculoasă, iar înţelegerea care domnea între cele două familii se putea sparge ca un vas de cristal zdrobit de pământ dacă ea nu acţiona în consecinţă. Inspiră profund şi-şi scoase o agrafă din păr, o introduse în broască şi se luptă câteva minute până o deschise. Mecanismul cedă într-un final şi ea o luă la fugă pe culoar până ajunse la scări.

Rodrigo îl prinsese pe Jamie de jachetă şi-l împingea spre perete ameninţător, dar el nu se apăra, încercând să-l liniştească cu cuvinte blânde. Totuşi, Rodrigo era furios şi nu gândea rezonabil. Eulalia îl prinsese pe conte de braţ în încercarea de a-l elibera pe Jamie, dar nu obţinu niciun rezultat. Începu să-l dojenească cu asprime pe ţigăneşte, fără ca Rodrigo să-i acorde vreo atenţie.

– Nu pot să cred că ai făcut ceva atât de murdar şi de lipsit de bun simţ!

– Jamie nu e vinovat.

Rodrigo întoarse privirea spre Eulalia, fără să dea drumul reverelor jachetei lui Jamie.

– Pe tine am să te ard pe rug!

Eulalia nu se supără din cauza cuvintelor ameninţătoare.

– Mai întâi lasă-ne să-ți explicăm motivele.

Rodrigo nu-i permise.

– Ajunge!

Vocea Isabelei îl făcu pe Rodrigo să dea drumul jachetei lui Jamie şi să-şi ridice bărbia spre etajul superior. Isabel începu să coboare cu prudență scara foarte înaltă spre vestibul.

Rodrigo merse spre ea până la piciorul scării, nescăpând-o din priviri.

Amândoi, tată şi fiică, se priviră în liniște, dar Rodrigo nu făcu gestul de a urca, rămase în picioare complet nemişcat. Isabel, clătinându-se, începu să coboare ultimele trepte, când ajunse la înălțimea ochilor tatălui său se opri şi-l îmbrățişă cu putere. Rodrigo nu scoase niciun cuvânt. Isabel îi zâmbi împăciuitoare, îl prinse de mână şi-l conduse în camera alăturată vestibulului. Cu o privire dură le indică, lui Jamie şi Eulaliei, să nu-i urmeze, mai ales dacă voiau să-şi mai păstreze capul pe umeri. Rodrigo îşi privi fiica şi liniştea pe care i-o transmitea fața ei îl uluia. Ceva se schimbase la ea şi nu îndrăznea să determine ce anume. Aşteptă răbdător ca ea să înceapă să vorbească, iar Isabel îi făcu imediat pe plac.

– Aveai dreptate, tată, regret că nu te-am ascultat şi nu am aşteptat, dar a fost decizia mea – el ar fi protestat, dar ea îl împiedică – am înțeles că sunt irațională şi încăpățânată, că eram influențată de dispreț şi furie, dar, din fericire, mi-am revenit la timp ca să nu comit o nebunie.

Rodrigo privi ochii femeii atât de intens, încât Isabel se înecă.

– Îmi pare nespus de rău că am fugit, dar nu mă căiesc.

Tată şi fiică se priviră fix, fără să clipească, cu precauție, în liniște.

– Cum ai aflat?

Rodrigo strânse buzele auzind întrebarea.

– Devlin mi-a făcut onoarea de a-mi explica planurile celor doi – degetul lui Rodrigo arăta acuzator uşa închisă în spatele căreia se aflau Jamie şi Eulalia – când vă aflați la Gretna Green. A fost imposibil să plec în căutarea ta, căci era prea târziu.

– Când m-am hotărât să fug cu Jamie, nu mai era cale de în-

toarcere.

Rodrigo ascultă cu atenție, acceptase c-a fugit cu Jamie, nu știa dacă să ofteze ușurat sau s-o dojenească.

– Este posibil ca nicio femeie din familia Velasco să nu-mi permită s-o însoțesc la altar, la brațul meu?

Isabel înțelese că tatăl ei era îndurerat. Trebuia să-l liniștească în dezamăgirea lui.

– Mai rămâne bunica María.

Rodrigo pufni încet.

– M-ar durea mult să știu că acest pas nu a fost făcut cu voia ta, că ai fost obligată...

Tăcu un moment, și Isabel îi susținu lung privirea, cu atâta fermitate încât tatăl ei expiră aerul pe care-l reținuse în piept.

– Ești pe deplin convinsă?

– Absolut.

– Nu te vei căi?

Isabel știa că Rodrigo nu e ușor de păcălit, așa că se hotărî să-i povestească adevărul pe jumătate.

– Sunt îndrăgostită de Jamie, tată. Rodrigo miji ochii cu viclenie. Sincer am crezut că nu va fi niciodată bărbatul potrivit pentru mine și am încercat să mă consolez, dar mi-a fost imposibil. Inima e o corabie care nu admite alt căpitan care să-i schimbe drumul odată stabilit.

– Atunci?

Rodrigo se referea la continuul său refuz și la sentimentele ei.

– Mă simțeam nefericită alături de el, credeam sincer că prezența mea îi amintea de altă persoană.

Rodrigo înțelese perfect temerile ei. Mintea i se luminase.

Tot acest refuz absurd din cauza asemănării cu verișoara sa?

– Asta s-a întâmplat demult.

Isabel acceptă cu o mișcare a capului.

– Acum știu, dar mi-a fost foarte greu să accept.

Umerii lui Rodrigo se relaxară pe jumătate, și Isabel își continuă declarația.

– Nicio femeie nu s-ar lega de un bărbat care a fost profund îndrăgostit de alta. Înțelegi reticența mea în a-l accepta pe Jamie?

În ochii lui Rodrigo apăru o fărâmă de compasiune care-i îndepărtă îndoiala.

– Când, în sfârşit, am înţeles încăpăţânarea poziţiei mele, am acceptat propunerea lui fără îndoială şi te pot asigura că sunt foarte fericită.

– Erai obligată să-mi arăţi îndoielile tale. Eu ţi-aş fi explicat totul.

Isabel zâmbi candid, şi Rodrigo îşi încreţi fruntea.

– Îmi petrec viaţa spunând aceste cuvinte! se lamentă contele.

– Acum înţeleg că am procedat greşit.

Rodrigo îşi reţinu un blestem.

– De ce pe la spatele meu, Isabel?

Avea ochii întredeschişi.

– A fost o hotărâre pripită. Niciunul dintre noi n-a putut gândi mai departe de nevoia noastră.

– Bunicii tale nu-i va plăcea defel – Isabel deja presupunea asta – şi va trebui să-i oferi o explicaţie convingătoare.

– Dar nu e nimic de explicat. Îl iubesc pe Jamie şi am acceptat că mă poate face extrem de fericită. Sunt convinsă că va reuşi.

Rodrigo o privi timp de un minut. Isabel îi susţinu privirea cu hotărâre.

– Ce e cu lord Wilson?

– Cunoaşte sentimentele mele, ştie că-l iubesc pe Jamie mai presus de orice.

– Ce e cu lord Malcon?

Isabel strânse buzele ofensată. Tatăl ei îi pusese aceeaşi întrebare, dar schimbând numele.

– De lord Malcon mă voi ocupa eu când se va întoarce.

Rodrigo încerca să examineze chipul fiicei sale, să găsească vreun semn că ar fi fost manipulată şi, dacă era aşa, Jamie avea zilele numărate.

– Îl iubesc, tată, spuse pe un ton care nu admitea replici.

Rodrigo oftă la final.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! Am fost pe punctul de a-i suci gâtul.

Isabel înghiţi, în sfârşit, nodul de neputinţă care i se pusese în gât.

– Voiam să-ți dau vestea și-mi pare rău cu adevărat că ai aflat așa.

Rodrigo o liniști.

– Dacă asta e ceea ce dorești cu adevărat...

Isabel se aruncă în brațele tatălui ei, îl îmbrățișă repede, cu drag.

– Sunt confuză și zăpăcită, dar am procedat bine.

Rodrigo o îmbrățișă cu o neobișnuită căldură.

– Eram convins că vei proceda cu înțelepciune, dar nu pot să nu mă simt supărat din cauza acestei fugi precipitate – Isabel își ascunse capul în scobitura gâtului tatălui ei –, am fost pe punctul de a face ceva regretabil cu Jamie.

Jamie nu știa ce poziție să adopte vizavi de noua atitudine a Isabelei. Îl calmase pe tatăl ei și o dădu brusc afară pe Eulalia, Țiganca, mai mult ofensată decât cu căință, îi lăsase în bibliotecă supărați, nu înainte de a exclama că pleacă de bunăvoie, nu pentru că o dă cineva afară. Jamie o privi pe Isabel cu o foame sălbatică. Privi maniera nervoasă în care-și mângâia pletele încâlcite și-și dori să fie el cel care să-și îngroape degetele în părul ei fermecat. Scoase un oftat care părea de ușurare, dar care era încărcat de frustrare. Rodrigo plecase de la Crimson Hill cu un avertisment pe care el îl înțelesese la perfecție, dar nu se plângea. În comparație cu fratele lui, Justin, o scosese bine la capăt, avusese un noroc chior.

– Mulțumesc pentru că ai evitat ca tatăl tău să-mi smulgă măruntaiele și să le arunce la câini.

Isabel îl privi cu surpriză. Îl vedea clătinându-se în postura lui, dar nu-i păsă.

– N-a fost niciodată asta intenția mea.

Jamie nu știa dacă să-i zâmbească sau nu.

– Mulțumirile mele sunt și pentru faptul că m-ai acceptat în viața ta.

Isabel sări ca un arc la acest răspuns încrezător.

– Vom fi un cuplu exemplar, dar numai în ochii lumii – Jamie dădu capul pe spate în timp ce-i examina chipul abătut –, n-a fost niciodată intenția mea să-mi împart viața cu tine, Jamie.

Deziluzia bărbatului era vizibilă. Tocmai lăsase să-i cadă în cap satârul.

– Am evitat o înfruntare între familiile noastre. Tatăl meu te-ar fi provocat la duel şi te-ar fi ucis!

Jamie deschise gura, surprins.

– Cât de puţin crezi tu că valorez? bombăni ofensat.

Ea înţelese altceva.

– I-ai fi făcut rău tatălui meu?

Lui Jamie nu-i plăcu deloc ce auzi.

– Sunt un bărbat de onoare! Loialitatea mea faţă de Rodrigo a rămas manifestă într-o mulţime de ocazii. Nu i-aş pune niciodată viaţa în pericol în mod conştient sau voit.

Isabel suspină, Jamie continuă: Don Rodrigo de Velasco este asociatul tatălui meu, unchiul cumnatei mele şi străMoşul persoanei de care îmi pasă cel mai mult în aceste momente.

Isabel, descurajată, se aşeză pe fotoliu, în faţa mesei.

– Încercam să-ţi explic motivele care m-au obligat să te răpesc şi să te oblig să mă accepţi ca soţ, dar cuvintele tale au făcut să nu mai fie necesar.

– Trebuie să stabilim nişte reguli.

El întredeschise ochii suspicios.

– Nu voi accepta reguli de la soţia mea, îi răspunse.

Figura lui era prea serioasă.

– Cineva mi-a povestit, nu demult, avatarurile pe care le-a avut de suportat verişoara mea într-o căsătorie nedorită.

Jamie îşi încrucişă braţele la piept, aşteptând o lovitură.

– Nu mă pune în aceeaşi poziţie.

Tocmai primise acea lovitură temută.

Jamie simţi ca şi cum Isabel îi înfipsese un cuţit până la prăsele şi apoi îl răsucise cu perfidie.

– Eu nu sunt fratele meu Justin! bombăni furios.

Isabel îşi muşcă buza inferioară până la sânge.

– Eu nu sunt verişoara mea Aurora!

Isabel îi răspunse cu cuvintele lui, dar cu un ton mai blând, aproape imperceptibil.

Jamie inspiră profund şi complet uluit. Nu înţelegea acea pri-

vire rănită pe care i-o oferise odată cu răspunsul.

– Cu asta suntem complet de acord, acceptă.

Isabel își încrucișă mâinile în poală, era foarte palidă.

– Ce vrei?

Isabel nu se sperie, în ciuda durității cuvintelor sale.

– Nu doresc intimitate cu tine.

Jamie răsuflă de parcă l-ar fi lovit cineva în plămâni. Închise ochii un moment înainte de a-i răspunde, acru.

– Nici cu Arthur nu vei avea.

Isabel întoarse privirea, deranjată de acreala lui.

– Nu vreau să ne certăm pentru Arthur.

Jamie explodă, merse spre ea și o prinse de brațe cu o forță neobișnuită.

– Nu voi fi dușmanul tău, Isabel, n-ai să obții asta!

Ea strânse buzele cu putere și rămase fermă.

– Este decizia ta definitivă?

Întrebarea lui sugrumată făcu să i se clatine hotărârea, dar nu renunță.

– Da.

Jamie îi dădu drumul ca și cum contactul cu ea l-ar fi ars.

Câteva secunde rămase ca paralizat, dar în final putu să reacționeze. Își înghiți furia care-l sufoca.

– Bine... mai dorește ceva lady Penword? răceala lui Jamie era ceva neașteptat.

Vocea lui înghețată fu o surpriză care o țintui ca și cum i-ar fi turnat o găleată cu apă rece în cap. Numele ei de femeie măritată îi sunase neplăcut în urechi.

– Nu am intenția să te rănesc, Jamie.

Neîncrederea se reflectă complet pe chipul bărbatului, și corpul lui deveni rigid.

– Intenția ta a rămas foarte clar stabilită.

Isabel îl privi cu mâhnire.

– Am destule motive ca să iau o astfel de hotărâre.

– Nu mi-ai oferit nici cea mai mică șansă. Nu știu de ce m-ai judecat, m-ai condamnat pentru ceva ce-mi scapă, ce nu pot înțelege.

Plângerea era pe deplin justificată.

– Am motive puternice.

În ochii violeți ai lui Jamie străluci o scânteie incandescentă de furie.

– Niște jigniri nu sunt motive suficiente pentru eșecul pe care vrei să-l aduci vieții noastre în comun.

Ea voia să protesteze, Jamie o făcu să tacă cu o privire dură, dar Isabel nu-și stăpâni limba.

– Nu vorbim de insulte, ci de sentimente.

El lăsă să-i scape o înjurătură.

Imaginea lui Arthur se impregnă în porii din pielea lui provocându-i un frison dureros. Nu mai voia să audă nimic! Simțea că moare de deziluzie.

– Iartă-mă dacă par ingrat, dar nu înțeleg unde vrei să ajungi cu insinuările astea.

Isabel îl privi pe moment cu ochi tulburi.

– Eu voiam să mă căsătoresc cu altul! Ai și uitat?

Ascultând-o, o violentă decepție începu să ia locul sentimentelor pe care le avea Jamie în acel moment.

Cuvintele Isabelei îi provocaseră o lentă agonie și încercă să persiste cu încăpățânare în orgoliul lui, sperând că ea nu-și dea seama de rana enormă pe care i-o făcuse cu aceste cuvinte.

– Într-o zi, soția mea, vei regreta această afirmație.

Isabel simți o cutremurare auzindu-l.

– Jamie...!

El refuză sălbatic, ridicând palma.

– Nu, îmi ajunge o lovitură!

Nu-i permise să răspundă, se întoarse și o lăsă singură.

Capitolul 18

Totul o luase la vale, fără remediu. Eulalia încerca prin toate mijloacele să vorbească cu ea, dar Isabel ar fi murit înainte de a i-o permite. Ştia, foarte adânc în sufletul ei, că nu era dreaptă cu Jamie. Ah! Dar avea motive serioase. Vizitele la conacul tatălui ei îi transmiteau o oarecare pace şi, deşi tatăl ei o privea uneori cu o intensitate devastatoare, ea lăsa să se vadă un zâmbet liniştit şi liber. Ducele se proclamase paznicul ei şi María o ajuta enorm cu Dorian. Jamie se ocupa cu problemele ducatului în absenţa fratelui său, Justin, ceea ce-i permitea să petreacă ore bune departe de ea, situaţie care o mulţumea, deşi o regreta. Uneori simţea nevoia să se revolte şi dorinţa de a striga din toate puterile o zdruncina, dar trebuia să aştepte, doar aşa va zări o lumină pe drumul pe care apucase. Oare apatia care o copleşea se va risipi cu timpul? Ambiţiosul ei sânge Velasco o împiedica să se mulţumească cu jumătăţi de măsură... Voia totul!

Intrarea violentă a Eulaliei în bibliotecă o făcu să încreţească fruntea cu mânie.

– M-am săturat să mă tot eviţi!

Isabel nu-i răspunse, rămase tăcută.

– Vorbeşte-mi de Alonso de Lara!

Ceaşca de cafea pe care şi-o apropie de buze căzu cu zgomot. Isabel privea bucăţile de porţelan de pe podea. Ridică bărbia şi o fixă pe Eulalia.

– Afară!

Eulalia nu-i dădu nici cea mai mică atenţie, începu să adune bucăţile sparte şi le puse pe o măsuţă de serviciu, fără să-şi ia privirea de la ea.

– Vei înțelege în curând implicarea mea în viața ta.

Isabel își strânse gura într-o linie dură, rece.

– Suntem titireze în mâinile tale, nu-i așa?... Ne manipulezi pe toți cum vrei. Eulalia îi susținu privirea fără să replice. Soțul meu a fost o jucărie în mașinațiunile tale, acum sunt eu! Cui mai vrei să-i distrugi viața ca să te oprești? Nu te poți juca cu sentimentele oamenilor!

Eulalia se simți atinsă de aceste cuvinte.

– Datorită intervenției mele oportune, Rodrigo nu va muri într-un duel.

Isabel își duse mâna la piept cu groază, dar pe dată o coborî și o lăsă moale, într-o parte.

– Ce spui tu nu are sens!

Eulalia întredeschise ochii cu furie.

– Tatăl tău nu știe nici jumătate din ceea ce-i ascunzi, în ziua în care va descoperi totul, roagă-te să fie suficient de furios ca să nu-l mai intereseze restul de nimicuri pe care le-ai țesut în jurul lui.

Isabel o privi plină de furie.

– Vei vorbi cu mine?

Isabel refuză din nou.

– De Lara are ceva în puterea lui cu care poate să-l distrugă pe tatăl tău, am nevoie să știu despre ce e vorba.

Eulalia o privi fix, fără să spună nimic.

– Ce crezi că va gândi tatăl tău când va înțelege înșelăciunea căreia i-a fost obiect?

Isabel continua să-i susțină privirea cu ochi încărcați de mânie.

– Niciodată nu mi-am înșelat tatăl premeditat!

Eulalia o prinse de mână, dar Isabel o trase pentru a se elibera.

– Vorbește-mi despre Alonso!

Isabel refuză și-i întoarse spatele.

– Cum am putut să mă înșel atât de mult în privința ta, a sentimentelor pentru Jamie?!

Isabel deschise, în sfârșit, gura.

– Sentimentele mele continuă să fie aceleași din ziua în care l-am cunoscut – tăcu un moment, agitată –, dar există ceva între el și fericirea mea și nu sunt dispusă să cobor garda.

– Trebuie să-mi povesteşti totul!

Isabel refuză în continuare, dar cedă în cele din urmă, înțelegând că Eulalia nu se va da bătută.

– Aştept momentul în care să văd cu propriii mei ochi că Jamie este cu adevărat al meu, că voi fi singura femeie din viața lui... Tăcu, şi Eulalia închise pe jumătate ochii ei negri. Până atunci, până ce acel moment revelator se va întâmpla, nu poate fi nimic între mine şi Jamie.

– Explică-te!

Isabel refuză din nou.

– Atunci fie, Dumnezeu să te aibă-n pază!

Eulalia o lăsă singură şi cu o senzație de completă înfrângere.

Jamie ştia că se întâmplă ceva, răceala lui Isabel scăpa înțelegerii sale. Atitudinea ei rezervată îl zăpăcea. Încerca să ajungă până la inima ei, dar ea o închisese ermetic. În relația cu ea se simțea complet pierdut, nu ştia ce paşi să facă, nici încotro să-i dirijeze. Înțelegea neliniştea care o sechestra până la punctul în care trebuia să fugă la conacul tatălui ei, credea că ştie motivele care o făceau să se îndepărteze de el.

Niciodată nu-şi va mai nega sentimentele, i se pusese la inimă şi neputința de a ajunge până la ea îi producea un rău infinit. De câte ori îl vedea pe prietenul său, Arthur, gelozia îl devora cu înverşunare. Ştia că Isabel nu-i va fi infidelă, dar inima i se usca când vedea expresia îndurerată şi resemnată. Trebuia să facă imediat ceva, da nu ştia ce. Se apropie cu hotărâre de ferestrele deschise. Dacă Mahomed nu merge la munte, muntele va merge la Mahomed. Ieşi din biblioteca largă şi se îndreptă spre biroul tatălui său. Avea treburi de rezolvat şi o va face imediat, înainte de a se confrunta din nou cu ea.

Jamie se strecură în cameră în linişte, trecuse mai mult de o săptămână de când nu mai avusese plăcerea s-o privească. Afacerile care-l reținuseră la Londra erau rezolvate, ştia că, atunci când el nu se afla în Crimson Hill, Isabel pleca la Redtower pentru a sta la tatăl ei, dar în noaptea aceea se gândea, la modul concret, să schimbe unul dintre obiceiurile Isabelei. Mângâie cu

privirea silueta ei adormită, își aminti cât era de frumoasă, căci plapuma fină nu ascundea micul, dar perfectul ei trup.

Isabel se trezi leneșă și încercă să alunge insecta nesuferită care o gâdila pe obraz, nu reuși, musca supărătoare continua să meargă pe fața ei. Mișcă capul și-și pălmui obrazul, deschise ochii și-i închise apoi pe jumătate înțelegând că era Jamie și nu o insectă cel care o supăra. O mângâia delicat, abia perceptibil, cu vârful degetelor.

– Muntele a venit la Mahomed.

Ce voia să spună cu asta?

– Ce faci aici?

Jamie își arătă dinții albi într-un zâmbet care o dezarmă.

– Mi-a fost dor de tine, floarea mea spaniolă.

Isabel se ghemui în pat și pufni când observă uluită că Jamie se așeză pe marginea patului, cu un surâs diabolic. Ca un prădător pe punctul de a se repezi la prada lui.

– Îmi pare rău că te-am trezit. Isabelei i se păru că e scuza cea mai stupidă pe care o auzise în viața ei. Vedea pe fața lui că nu regretă absolut deloc.

– Se dărâmă conacul? întrebă supărată.

– Trebuie să vorbim.

Tonul lui Jamie era împăciuitor. Să vorbească la acea oră din noapte? Jamie glumea.

– O vom face în alt loc, nu în camera mea.

Răspunsul ieși ca o ploaie de gheață.

– Ai dreptate, sunt probleme mai potrivite pentru a fi tratate în dormitor, dar îmi imaginez că nu ești dispusă să-mi faci concesii.

Isabel începu să respire greu când mâna lui Jamie începu să urce de la gleznă până spre șold, într-o mângâiere lentă, care-i trezi complet simțurile. Își aplecă corpul atletic spre ea, continuând s-o privească Isabel avea buzele întredeschise, oferindu-i o promisiune.

Dacă o săruta, era pierdută!

Aurora îl privea încruntată pe Justin în timp ce el o mușca de gât cu o plăcere absolută pe care n-o ascundea. Nu-și ținea mâinile liniștite și, deși ea i le îndepărta în repetate rânduri, acestea reveneau pe corpul ei cu prea mare iuțeală.

– Fă-mi hatârul şi opreşte-te sau voi avea rochia distrusă înainte de a ajunge la conac. Justin murmură doar un hmmm... sărutând-o în continuare. Încă nu înţeleg de ce am lăsat copiii la Crimson Hill până mâine, ştii că nu-mi place să stau departe de ei.

Justin îşi dezlipi buzele de gâtul tentant.

– În noaptea asta vreau să te am în conac doar pentru mine.

Aurora îl împinse, dar nu reuşi să-l îndepărteze.

– O să fie unchiul Rodrigo.

– Dar Rodrigo este un bărbat foarte discret şi eu mor de poftă să te privesc goală în cada din camera noastră.

– Cineva m-a învinuit sever pentru o astfel de risipă de bani.

Justin râse pentru a o provoca.

– Dar acum văd clar că a fost o risipă excesivă, deşi necesară pentru plăcerea care mi-o face.

Aurora medită asupra cuvintelor lui.

– Nu te vei schimba niciodată, eşti la fel de indecent ca întotdeauna.

Justin continua să-i lingă seducătorul gât.

– Întotdeauna mi-e foame de tine.

Aurora îi dădu un cot exact când trăsura se opri la scările conacului Redtower.

– Eşti un bărbat în toată firea!

Justin râse la izbucnirile ei, dar continua să-i mângâie sânii cu o reală plăcere.

Aurora cedă cuvintelor lui, ca întotdeauna.

– Copt ca un măr.

Aurora râse melodios.

– Mă voi opri dacă-mi promiţi că vei dansa din nou goală pentru mine.

Aurora îşi înăbuşi o exclamaţie şi-l lovi peste gleznă cu piciorul. Justin nu avea leac.

– Eşti un neobrăzat să-mi aminteşti aşa ceva.

– Eşti delicioasă când scoţi scântei.

– Eu nu scot scântei, îl corectă, mă bucur.

– Am o surpriză specială pentru tine.

Ea înălţă sprâncenele când o prinse de mijloc ca s-o coboare

în trăsura pe care o închiriaseră la Londra.

– Vino!

Aurora îl urmă în grabă.

Justin descuie broasca uşii grele de la intrare şi-i făcu semn în cap vizitiului să ajute la descărcarea lăzii pe care n-o lăsase la Crimson Hill. Justin nu voia să-i trezească pe servitorii de la conac, căci era destul de târziu. Duse pachetul cu mare grijă până la bucătărie, iar Aurora îl urmă fără să se mai burzuluiască. Odată pus pe enorma masă de lemn, care servea adesea ca masă şi instrument de lucru, îl deschise. Aurora putu să zărească un serviciu călugăresc de ceai, era minunat. Admiră delicatele piese făcute în Sevilla şi pictate într-o manieră dintre cele mai rafinate. Justin scoase două cupe de cristal călit toledan. Cristalul atât de fin şi frumos gravat îi smulse o exclamaţie de adevărată plăcere.

– Nu te privezi de nimic, bărbate. Cu ce le vom umple?

Aurora refuza să lase frumoasa cupă pe masă.

– Am adus un vin negru de Valladolid, hangiul m-a asigurat că savoarea lui îi plăcea însuşi generalului Castaños. De fapt, este aceeaşi licoare pe care o bea regele vostru.

Scoase urciorul mare de lut şi-l deschise cu îndemânare.

– Îl bem aici?

Justin negă.

– Pregăteşte tava asta de argint, o să luăm vinul şi cele două cupe în camera noastră. Odată goi, eu îţi voi da ţie să bei, şi tu îmi vei da mie.

Aurora zâmbi încântată.

Justin umplu o sticlă cu parfumatul vin spaniol, iar Aurora luă sticla şi o duse la nas. Observă nuanţa închisă de cireaşă, plină de culoare, cu o aromă elegantă de abur fin şi parfumat.

Aromele bogate îl făcură să închidă ochii cu o plăcere reală şi, fără să se poată abţine, bău o gură mică direct din sticlă. Gustul persistent, caracteristic acestei varietăţi de strugure, o umplu de plăcere. Justin o certă cu privirea.

– Marchiză, presupun că vinul este pe gustul dumneavoastră.

Ea îi făcu cu ochiul, complice. Această nerăbdare poate avea rezultate nedorite.

făcuse gestul pentru a-l provoca.

– Promit să mă port frumos şi voi permite ca biciul tău să mă biciuiască fără milă.

Justin mormăi obscen. Ambii urcau scările până la culoarul dormitoarelor. Justin ducea tava cu sticla şi cupele fine de cristal. Aurora puse şi câţiva ciorchini de struguri în nişte castroane de porţelan pictate cu albastru-deschis.

Se opreau din când în când pentru a se săruta, în timp ce Aurora mușca boabele de strugure pe care, ulterior, i le dădea lui Justin, care lingea picăturile de suc ce cădeau pe bărbia ei, cu o plăcere pură. Tava se clătină în mâna lui Justin, în timp ce o avertiza din ochi cu o continuă provocare. Aurora nu se sfii, când ajunseră pe culoarul de la etaj, se opri în faţa lui, luă un bob de strugure pe care-l mușcă şi, trecându-şi mâna pe după ceafa bărbatului, îi înclină capul până-i întâlni gura. Justin mușcă bobul pe care ea i-l oferea cu buzele. Aurora coborî mâna până ce i-o introduse în şliţ şi apucă membrul care se întări şi palpită în mâna ei. Aurora îl aplecă încă şi mai mult spre spate pentru a-şi cufunda limba în gura soţului ei. Tava tremură în mâna lui Justin care n-o putu susţine la timp, având cealaltă mână ocupată, prinzându-i ei mijlocul.

Amândoi fură conştienţi de dezastrul care se apropia.

Tava căzu pe scările goale. Ambii observară cu durere cum cupele toledane se spărgeau în mii de bucăţi şi cioburile rămaseră împrăştiate de-a lungul treptelor. Vinul închis la culoare începu să facă pete zmeurii pe marmura italiană, albă ca neaua. Aurora regretă pierderea lichidului preţios şi-şi ridică privirea spre Justin cu o scuză. Tava se tot rostogolea pe scări, producând un zgomot asurzitor în liniştea nopţii.

Mai multe uşi de pe culoar se deschiseră în acelaşi timp.

Nimeni nu ştiu cine rămase mai surprins de zgomotul cristalului spart. Aurora îşi aţinti privirea la uşa deschisă prin care apăru ducele în pijama, bunica ei cerceta, din spatele lui, ceea ce se întâmpla pe culoar, Justin îl privi stupefiat pe Jamie, care abia îmbrăcat în pantaloni, o ţinea pe după umeri pe o fată care încerca să se acopere cu o plapumă şi era complet năucă. Rodrigo îşi

scoase capul pe altă uşă şi Aurora îşi dădu seama că purta doar nişte pantaloni strâmţi de călărie. Exclamaţia Eulaliei însoţită de cea a majordomului îi lăsă pe toţi debusolaţi.

– Bunico! exclamă Aurora.

– Tată! exclamă Justin.

– Mamă! exclamă Rodrigo.

– Doică!

– Jamie!

Liniştea căzu asupra tuturor ca o aversă neaşteptată. María încercă să se ascundă în spatele lui Devlin, dar nu fu destul de rapidă. Rodrigo privea cu neîncredere scena pe care o avea înaintea ochilor. Fiica lui, Isabel, strângea plapuma între degete, Jamie purta doar pantalonii şi avea primii doi nasturi descheiaţi. Eulalia era pe jumătate ascunsă de Adam, majordomul fusese văzut de toţi ochii holbaţi de pe coridor, dar nimic nu era mai important pentru Rodrigo decât să-şi vadă mama în odaia ducelui: camera privată a lui Devlin când se instala la Redtower. Ambii erau în ţinută intimă.

– *Sorceress*[1], tocmai am intrat în Sodoma şi Gomora!

Aurora fu incapabilă să-i explice soţului ei, era mută de surpriză. Rodrigo îşi încreţi atât de mult fruntea încât ochii abia i se mai vedeau pe chip. Aproape toate uşile culoarului superior erau deschise desfrâului.

– Vă aştept într-un sfert de oră în bibliotecă!

Atât ducele, cât şi Jamie ştiură la ce se referea contele. Adam o privi pe Eulalia care-i făcu, complice, cu ochiul. Când Rodrigo văzu aprobarea la unison, fu satisfăcut.

Toate uşile se închiseră în acelaşi timp.

---

[1] Vrăjitoare, în engleză (n.tr.)

Capitolul 19

Aurora o privea pe bunica ei care se simțea destul de jenată după ultimele întâmplări. Eulalia era cea care se simțea cel mai puțin rușinată, Isabel o privea pe ascuns pe verișoara ei, fără ca roșeața să i se fi șters de pe față. Cei trei libertini, cum îi numise Justin, erau închiși în bibliotecă, mai puțin contele care, în acel moment, cobora scările ca și cum era îmbrăcat pentru o înmormântare și trebuia să țină discursul funerar.

Înainte de a trece pragul încăperii, o privi o clipă pe mama sa, atât de intens, încât María coborî capul cu o oarecare tulburare.

– Însoțiți-mă, fără niciun comentariu, sau veți încerca aciditatea limbii mele.

Cuvintele lui Rodrigo nu acceptau nicio discuție.

Toate îl urmară într-o procesiune tăcută. Restul bărbaților se ridicară în picioare când au intrat ele în bibliotecă. Rodrigo se așeză în spatele biroului și privi fața fiecăruia care aștepta. Justin avea un pahar cu brandy și privea toate fețele vinovate cu un zâmbet pe buze, nu-l văzuse niciodată pe tatăl lui atât de rușinat, nici atât de timid, se va distra mult cu explicația lor. Aurora se așeză pe sofa lângă el, în timp ce Eulalia și necunoscuta făcură același lucru pe divan. María nu căută o poziție comodă, rămase în picioare, iar lui Devlin îi aminti de Aurora, cu mulți ani înainte.

– Ca persoană adultă, înțeleg că fiecare are dreptul să iubească pe cine vrea – spuse Rodrigo, și în salon se făcu o liniște absolută. Mă aștept doar la un pic de discreție.

Devlin tuși și Adam se arătă complet mâhnit.

– Rodrigo – tuși ducele –, afecțiunea mea pentru María este complet sinceră.

Rodrigo o privi pe mama sa, care-şi ţinea capul plecat într-o susceptibilă aparenţă de supunere. María refuza să-l privească pe Devlin.

– Explicaţiile mele nu sunt necesare, eram cu soţia mea, lămuri Jamie.

Aurora şi Justin se priviră uimiţi la declaraţia lui Jamie.

– Soţie! exclamă Aurora.

– Imposibil! spuse Justin.

Jamie îi privi pe fratele şi pe cumnata lui cu o oarecare resemnare în ochii care se îmbrăcaseră într-un umor contagios.

– Permiteţi-mi să vi-o prezint pe lady Penword, contesă de Redmond – atât Justin cât şi Aurora erau perplecşi –, soţia mea şi fiica lui Rodrigo, întări el.

Aurora deschise gura fără să creadă.

Fiica lui Rodrigo! Ce-a vrut să spună Jamie cu cuvintele acestea?

– Este o plăcere, verişoară şi... cumnată.

Cuvintele lui Justin o făcură să-şi mişte ochii, stupefiată, de la faţa Isabelei la cea a lui Rodrigo.

– Unchiule...!

Rodrigo nu-i permise să continue, cu o mână ridicată îi arătă să păstreze tăcerea.

– Eulalia? o sili Rodrigo cu ochi de oţel.

– N-o să mă faci să mă simt incomodă, *aracatano*[1] .

Rodrigo ridică sprâncenele, surprins.

– Bine zici, eu sunt cel care se simte jenat.

Eulalia nu-şi pierdu curajul, dar Adam îşi drese glasul cu destulă tulburare. Rodrigo îşi întoarse privirea spre majordom cu umărăciune.

– Adam nu merită vicleşugurile tale.

Eulalia bombăni deranjată. Adam era un bărbat foarte frumos şi tăcut, calităţi care o atrăgeau şi de care nu se ruşina. Rodrigo nu-şi dezlipea ochii de Eulalia, dar ea continua să tacă.

– Sunt aici câteva detalii care trebuie schimbate imediat. Dacă

[1] Paznic, gardian, în ţigăneşte (n.tr.)

vreunul se simți cu musca pe căciulă, o ascunse foarte bine. Nu voi mai admite manifestări de dezmăț într-o casă în care locuiesc copii.

Justin tuşi. Acolo, în fața tuturor, Rodrigo părea un judecător pe punctul de a da sentința.

– Fiecare e liber să-şi ducă viața amoroasă cu discreție, numai cu condiția să nu permită ca indiscreția să iasă pe uşa camerei sale.

Justin îşi îndreptă ochii spre Devlin.

– Intențiile mele sunt onorabile. Intenția mea este să mă căsătoresc cu María.

Cea numită îl privi pe duce ca şi cum i-ar fi ieşit un corn în frunte.

– Nu am vârsta la care să mă căsătoresc!

Rodrigo ridică o sprânceană, ironic.

– Dar pentru ce ai vârsta, mamă?

Obrajii Mariei căpătară culoarea trandafirilor vara auzind cuvintele fiului său.

Devlin sări ca un arc în apărarea Mariei.

– Nu fii obraznic cu mama ta, tinere.

Aurora fu pe punctul de a izbucni în hohote, dar se abținu la timp. Să-l audă numit pe unchiul ei „tinere" de către socrul ei şi asociatul lui, cu acea zeflemea englezească, era foarte amuzant. Se distra foarte bine, dar nu-şi lua ochii de la presupusa fiică a lui Rodrigo, încercând să găsească vreo legătură fizică între ei.

– Tată, voi fi încântat să-ți fiu naş.

Cuvintele lui Justin îl bulversară pe Devlin şi o făcură să roşească pe María.

– Sunt o femeie în vârstă, nu suport atâtea surprize – Isabel admiră curajul bunicii sale – şi vă înşelați foarte tare dacă credeți că mă puteți manipula. Eu hotărăsc paşii pe care-i fac.

Deveni atât de dură ca o regină şi-şi purtă paşii spre culoar. Devlin o urmă ca un cățeluş credincios.

Şi Eulalia părăsi biblioteca, o urmă Adam în linişte.

– Ce-ai făcut, unchiule?

Întrebarea glumeață a Aurorei reuşi să smulgă privirile lui Rodrigo de la uşa prin care ieşiseră ducele şi mama sa.

– Am încercat să pun un pic de bun simț în familia asta și privește rezultatul!

Justin își răsuci gura într-o figură glumeață. El nu era inclus. Sau era?

– Ne prezinți acestei tinere atât de frumoase?

Jamie îl privi pe fratele său și i-o luă înainte.

– Soția mea, Isabel de Velasco y Denise, acum lady Penword.

Aurora făcu ceva ce era absolut normal la ea, se ridică de la locul ei și se îndreptă cu o reală bucurie spre cumnatul ei, îl îmbrățișă cu afecțiune și-l sărută pe obraji, într-o stare de frenetică fericire. Jamie însurat! I se părea absolut minunat deși, fata era o necunoscută. Isabel își îndreptă umerii, întredeschise ochii grijulie, Justin nu pierdu acest detaliu al stânjenelii cumnatei lui în fața desfășurării de afecțiune a soției lui. Rodrigo continuă.

– E o poveste lungă.

– Avem toată noaptea.

Rodrigo o privi pe nepoata lui după acest comentariu, continua să-l îmbrățișeze pe Jamie complet tulburat.

Isabel o privea pe ascuns pe verișoara ei Aurora, asculta cam rușinată explicația ușoară pe care o dădea tatăl ei cu privire la descoperirea paternității. Justin avea un rictus sardonic la gură în timp ce-și incita nevasta să se întoarcă pe sofa, cu el. Aurora ridică sprâncenele, dar îi făcu pe plac. Justin o luă de mijloc și o înconjură posesiv. Jamie își trecea privirea de la Rodrigo la ea și se menținea într-o atitudine senină, dar Isabel nu voia să se lase intimidată nici de el, nici de dorința pe care o arătau ochii lui. Fusese pe punctul de a ceda cu câteva minute înainte, binecuvântarea cupelor sfărâmate pe scară îi permisese să-și revină din nou. Aproape fusese pe punctul de a se lăsa învinsă de niște ochi încărcați de promisiuni și de niște buze pline de mândrie. Binecuvântată înțelepciune.

– Nu-mi vine să cred!

Aurora era într-adevăr surprinsă.

– Nu mi-am imaginat niciodată rezultatul pe care-l va avea instruirea mea militară în La Espanola.

Isabel își privi tatăl cu afecțiunea zugrăvită pe chip. Rodrigo își îmblânzise atitudinea privind-o.

– Tatăl meu n-a fost vinovat.

Toți ochii se îndreptară spre ea, care coborî imediat privirea, tulburată.

– Dar, verișoară, a fost minunat că te-a găsit!

Rodrigo o întrerupse.

– Mai curând ea m-a găsit pe mine.

Jamie se apropie în liniște de Isabel, și lui Justin nu-i scăpă acest amănunt. Isabel îl privi pe Jamie cu un oarecare reproș și-l avertiză să rămână la locul lui. Jamie refuză ușor cu capul și continuă să se apropie de ea, Isabel se retrase până ce ajunse cu spatele în cadrul ușii. Zâmbetul lui diabolic o zăpăcea.

– Bine că n-ați apucat încă să plecați în luna de miere.

Comentariul lui Justin o făcu pe Isabel să-și arcuiască sprâncenele.

– Astfel, putem să sărbătorim împreună.

– Puteți să mergeți la Granada, moșia noastră, Carmen, este absolut minunată.

Rodrigo rămăsese într-o tăcere suspicioasă.

– Poate mai încolo...

Isabel nu îndrăzni să continue fraza.

– Să-i lăsăm pe Justin și pe Jamie să aibă o conversație între patru ochi.

Aurora acceptă repede propunerea unchiului ei.

– Vreau să ascult toate detaliile.

Rodrigo îi făcu un gest să-l urmeze. Ea păru că nu și-a dat seama.

– Încăpățânată spaniolă!

Aurora se hotărî să bată în retragere căci bărbații prezenți acolo nu-i vor permite să-și satisfacă curiozitatea.

– Vino, Isabel, să bem o cafea, mă depășește curiozitatea de a te cunoaște.

– Nu beau cafea, îi răspunse.

– Aurora vrea să-i povestești lucruri despre tine – interveni Jamie – și-mi imaginez că trebuie să-i explic fratelui meu mai mare de ce nu am așteptat întoarcerea lor pentru căsătoria noastră.

Rodrigo o luă pe fiica sa de după umeri și o îndreptă spre ușă

Aurora se ridică grăbită din fotoliul în care Justin continua s-o țină ferm și-i urmă pe unchiul și pe verișoara ei până la bucătărie. Odată ce se treziră singuri, Jamie tuși de mai multe ori înainte de a vorbi, dar nu a fost necesar, căci vorbi Justin.

– Te-a vânat!

Jamie deveni rigid la această exclamație.

– Nu e ce-ți imaginezi.

Justin ridică sprâncenele, batjocoritor.

– Și ce crezi că-mi imaginez, englez încăpățânat?

Jamie râse, pentru că imitase perfect modul de a vorbi al lui Rodrigo.

– Meritul este doar al meu – Justin tot nu înțelegea –, am sedus-o, am lăsat-o însărcinată și am dus-o la Gretna Green fără consimțământul ei.

Justin deschise gura și o închise, o deschise și o închise din nou, Jamie avu decența să roșească la privirea stupefiată a fratelui mai mare.

– Și eu care credeam că sunt unicul smintit din familie! exclamă Justin.

– Frate, mă aflu într-o mare încurcătură.

Justin înțelese imediat văzând fața mâhnită a lui Jamie.

– Știe ce simți?

– E atât de evident?

– Pentru mine, da, și deduc că și pentru conte... – tăcu un moment –, îmi imaginez că ăsta e motivul pentru care mai ai testiculele la locul lor.

Jamie plescăi la această observație.

– Aproape nu te recunosc exprimându-te atât de vulgar.

Justin se ridică și se servi cu un pahar de coniac, îi oferi altul lui Jamie, care-l acceptă pe jumătate convins.

– Continuă, îl zori.

– Este îndrăgostită de Arthur.

Justin se înecă brusc cu prima înghițitură și tuși cu putere. Aerul îi ieșise din plămâni.

– Pe Dumnezeu, Jamie! Informația asta nu se spune așa!

Jamie ridică umerii resemnat.

– Eulalia şi tata m-au ajutat când a vrut să se căsătorească cu Roger – Justin se aşează stupefiat –, am drogat-o şi am dus-o la Gretna... Te simţi bine?

Justin nu putea să articuleze niciun cuvânt, rămăsese livid de emoţie.

– Dumnezeule! Mai ai?

Jamie nu-i spuse că ea hotărâse să nu împartă patul cu el; în ciuda relaţiei afectuoase care-l unea de fratele lui mai mare, nu voia să-i fie necredincios Isabelei dând la iveală anumite intimităţi. Blestemată întrerupere cauzată de cristale sparte. Aproape că o convinsese cu sărutările lui să capituleze.

– Să mă ia naiba dacă înţeleg!

Jamie tăcu.

– Este îndrăgostită de Arthur, voia să se căsătorească cu Wilson şi e însărcinată cu tine.

Jamie confirmă.

– La ce dracu' te gândeai?

Duritatea vocii fratelui său mai mare îi smulse o strâmbătură.

– Sincer, nu puteam să mă gândesc la nimic. De câte ori mă aflam în prezenţa ei, mă lovea dorinţa de a o poseda. S-o sărut până o făceam să-şi piardă cunoştinţa, s-o răstorn şi să intru în ea fără să-i dau drumul. Jamie tăcu un moment, înainte de a continua. Când o văd, îmi provoacă nişte dorinţe primitive de posesie pe care nu izbutesc să le controlez complet, îi spuse lui Justin pe un ton mieros.

– Bun venit în clubul nesătuilor – întări cu umor –, îmi aminteşti de mine însumi de acum câţiva ani.

Jamie ridică o sprânceană.

– Frate, nu ai recăpătat înţelepciunea de atunci.

Justin izbucni în râs.

– Ce-o avea femeile din familia Velasco de ne iau judecata într-o manieră atât de scandaloasă? întrebă Justin retoric.

– Nu am nicio idee, dar m-a înnebunit de tot.

– Nebun şi orb, după câte văd.

– Orb, nu – replică cu un surâs cald – sunt conştient de cât e de frumoasă, nu contează dacă o luminează soarele sau luna.

Justin răsuflă în fața venei poetice a fratelui lui, dar ambii au rămas un moment în tăcere. Justin încerca să digere vestea atât de uluitoare pe care i-o dăduse.

– Confesiunea este un medicament pentru suflet, Jamie.

Acesta îl privi fără să înțeleagă.

Justin se temea că Jamie a comis aceeași prostie ca el, cu câțiva ani în urmă. Justin se certă în sinea lui, era cu totul improbabil, Jamie nu avea talentul lui gelos și controlabil.

– S-a lăsat sedusă? îl întrebă cu calm.

Jamie se gândi un moment înainte să răspundă. Dacă fratele lui ar ști că ea folosise un afrodisiac ca să-l seducă.

– Amândoi am fost înșelați luând un afrodisiac preparat de Eulalia.

Justin clătină capul, neîncrezător.

Trebuia să-și fi imaginat! Țiganca era întotdeauna în spatele tuturor lucrurilor.

– Așază-te și povestește-mi totul, de la început.

Capitolul 20

Isabelei îi era frig în ciuda căldurii pe care o degaja încăperea. Îşi îmbrăţişă umerii, încercând să reţină căldura corporală. Se simţea obosită şi tristă, angrenajele vieţii îşi continuau cursul în ciuda reţinerii ei, iar sosirea verişoarei ei şi a soţului acesteia grăbise evenimentele care-i încurcau viaţa încă şi mai mult. Lui Jamie nu-i putea reproşa multe lucruri, doar că de multe ori arăta o atitudine senină care o făcea să se crispeze. Nu-şi pierdea firea niciodată, avea în permanenţă o postură de om liniştit care o scotea din minţi. Avea nervii încordaţi şi simţea o iritabilitate neobişnuită a caracterului ei, în mod normal liniştit. Fiecare locuitor al conacului se întorsese, după admonestările lui Rodrigo, la rutina de zi cu zi. Bunica María era supărată pe Devlin şi pe constantele lui propuneri matrimoniale. Eulalia, ca o ţigancă bună, scăpase de vina pe care i-o imputase Rodrigo şi-şi continua planul de încolţire a lui Adam, continuu şi imparabil. Dorian înnebunise cu verii lui mai mari, pe care-i urma ca un căţeluş în toate năzbâtiile pe care le făceau. Mica María era o fetiţă extraordinară. Avea grijă de gemeni ca un general şi când aceştia se dezlănţuiau ca nişte căluţi sălbatici, îi potolea cu o forţă sufletească care-i surprindea pe toţi. Continuă să privească prin geamuri grădina din spatele conacului şi spectacolul care se deschidea în faţa privirilor ei flămânde.

Privi cu plăcere absolută cum Jamie îl ridica pe unul dintre gemeni. Isabel nu ştia dacă era Alexander sau Hayden. Îl legăna ca şi cum era un vapor pe punctul de a naufragia. Micul Dorian ţipa cerând urgent să fie el următorul care să fie luat pe sus. Jamie nu-l lăsă să aştepte mult, îi apucă mânuţele şi-l urcă pe umeri,

acolo unde restul copiilor nu-l puteau ajunge. Roderick râdea complet entuziasmat, frații lui mai mici îl trântiseră și-l gâdilau, încercând să-i ia spada de lemn pe care o mânuia cu o adevărată încântare, simulând că este un pirat morocănos. Vederea lui Jamie jucându-se cu copiii în grădină îi provocă un spasm de tristețe furioasă din cauza dragostei pe care o dorea și pe care refuza s-o cerșească. Nu era în firea ei să opteze pentru a fi vioara a doua, voia totul! Fața ei reflectă dorința înnăscută pe care o simțeau toate femeile când priveau un viitor tată atât de devotat. Isabel nu mai văzuse niciodată un bărbat în toată firea atât de preocupat de copii. Să-l vadă așa pe Jamie era o adevărată revelație pentru ea.

– Copiii îl adoră pe unchiul Jamie.

Isabel se întoarse brusc spre ușă. Aurora sosi până la locul din care Isabel spiona și se extazie privind tabloul pe care-l formau cumnatul său și copiii săi jucându-se în grădină.

– Dorian este un copil foarte frumos și foarte inteligent pentru vârsta lui.

Isabel nu-i răspunse.

– Jamie va fi un tată excepțional, fără îndoială.

Isabel tăcea în continuare.

– Înțeleg cum trebuie să te simți, pentru mine n-a fost întotdeauna așa. Cuvintele verișoarei ei o scoaseră din intimitatea ei.

– La ce te referi?

Aurora făcu un gest cu capul înainte de a răspunde.

– Am petrecut perioade foarte dure până ce am găsit locul care mi se potrivește.

– Eu nu găsesc acest loc.

Aurora îi oferi ceașca de ciocolată pe care o avea în mână, Isabel stătu la îndoială dacă s-o ia.

– Am încredere că nu mă pârăști socrului nostru – făcu un gest semnificativ de complicitate, detestă să nu respect protocolul și am umblat prin bucătărie furând după pofta inimii.

Isabel zâmbi. Verișoara lui era cu adevărat surprinzătoare.

– Mi se pare ceva incredibil, întotdeauna se întrece în laude continue la adresa ta.

Aurora o invită să se așeze, Isabel acceptă ceașca pe care i-o

oferea.

– Totul e mai bine a doua zi.

Isabel o privi cu intensitate. Cu toate că avea patru copii, Aurora continua să fie o femeie frumoasă, zveltă şi cu un chip mai senzual decât a putut vedea vreodată.

O privi de sus până jos şi recunoscu, cu o oarecare invidie, că arăta în continuare foarte bine.

– Sânii mei nu mai sunt ce erau – Isabel nu-i înţelese cuvintele. – Alăptarea copiilor lasă sechele – Isabel deschise ochii perplexă, îi citise gândurile. Plus pistruii ăştia care se accentuează la soarele din Granada.

– Cum ai ştiut?

Aurora râse melodios.

– Eşti transparentă precum cristalul, ochii tăi îţi reflectă gândurile foarte clar.

Isabel se făcu mică după această observaţie şi se cufundă din nou în propriile gânduri.

– Îl iubeşti pe Jamie?

Ciocolata îi arse gâtul când auzi întrebarea. Isabel o privi atât de afectată încât Aurora se îngrijoră.

– Justin mă ceartă mereu pentru forma bruscă de a aborda problemele.

Isabel nu răspundea, tăcerea ei deranja.

– Jamie este un bărbat excepţional...

Isabel nu-i permise să continue.

– Este complet inutil să-i enumeri virtuţile – tăcu un moment –, sunt conştientă de magnificul exemplar cu care m-am măritat.

– Exemplar?

Aurora hohoti, Isabel începu să se supere.

– Dragă verişoară, nu vorbim despre cai, ci despre un bărbat în carne şi oase, şi încă un bărbat pe care-l iubesc foarte mult.

Aurora îi dădu lovitura de graţie cu ultima frază. Isabel îşi ţinu respiraţia ascultând declaraţia dar, după un moment agonizant şi lung, reuşi să găsească suficientă seninătate ca să nu-i tremure vocea.

– Vorbim despre soţul meu sau despre cumnatul tău?

Întrebarea o străpunse pe Aurora, complet neprevenită, nu

înțelegea diferența pe care o făcea ea între cumnat și soț.

– Înțeleg că te-am jignit și nu asta a fost intenția mea, încercam să ne împrietenim. Văd în adâncul ochilor tăi o oarecare melancolie neobișnuită la o proaspăt căsătorită.

Isabel întoarse ochii spre fereastră și-i destăinui, în final.

– Eu voiam să mă căsătoresc cu altul.

Răspunsul o surprinse, dar Aurora crezu că înțelege acea atitudine resemnată.

– Cuvintele astea îmi sună cunoscut, la timpul lor le-am rostit și eu, exact la fel.

– Văd că te-ai resemnat foarte bine... o străpunse Isabel, deși tăcu un moment înainte să continue. Îmi imaginez că a fi regina balului oferă multe posibilități de consolare.

Aurora răsuflă neîncrezătoare în inamiciția ei.

– Am făcut ceva ca să merit cuvintele tale?

Isabel se căi pe loc de comentariul ei disprețuitor.

– Scuză-mă, zilele acestea am fost peste măsură de iritabilă, încă nu m-am obișnuit cu noua mea postură de femeie măritată.

Aurora întredeschise ochii, dojenitoare.

– Sper ca această iritabilitate să nu devină o scuză pentru a justifica o altă grosolănie.

Tocmai o pusese la punct și Isabel știa că verișoara ei avea dreptate.

– În ultima vreme sunt mai susceptibilă decât de obicei, îi răspunse și Aurora o privi cu o sprânceană ridicată și cu o întrebare mută: Ce-mi scapă?

– Azi demonstrezi o tendință agresivă care-mi amintește de mine însămi acum ceva timp.

Aurora tăcu un moment, apoi continuă.

– Sunt conștientă că această situație e nouă pentru tine, dar m-ar încânta să-mi accepți ajutorul.

– Îți mulțumesc, dar nu e necesar.

Aurora zâmbi din nou, deschis. Fata asta războinică nu știa că țesea o plasă în jurul ei ca s-o aducă pe terenul său. Era doritoare să afle toate detaliile, căci Justin fusese foarte răutăcios neținând seama de rugămințile ei de a-i povesti ceea ce vorbise cu Jamie.

Era gata să leşine de curiozitate.

– A fost o surpriză foarte mare.

Aurora îşi opri un moment cuvintele pentru a o scruta mai bine.

– Jamie este un bărbat care provoacă puţine surprize, îmi imaginez că l-ai înnebunit.

Isabel alese să lase ceaşca, simţind că se îneacă cu o înghiţitură de ciocolată. Când se calmă suficient, inspiră.

– Nu mi-ar plăcea să-ţi faci o impresie greşită, căci eu am fost cea care l-a sedus pe Jamie.

Această lămurire o luă aşa pe nepregătite pe Aurora încât căzu pe spate pe pernuţele moi, confuză şi încă şi mai doritoare de a şti mai multe.

Cu cuvintele ei, Isabel îi trezise curiozitatea înnăscută.

– Sfântă Fecioară!

Isabel făcu un rictus glumeţ cu buzele. Verişoara ei era complet scandalizată.

– Măicuţa Domnului! N-a avut niciun amestec în asta!

Aurora încerca să-şi stăpânească râsul auzind păcătoasa explicaţie.

– Scuză-mă, uitasem că nu suntem toţi catolici.

Isabel îi oferi jumătate de zâmbet.

– M-am născut în Sevilla, verişoară...

Aurorei îi făcu plăcere că o numise verişoară.

– E o încântare să auzi o sevillană vorbind englezeşte.

Isabel îi făcu un semn glumeţ, cum că a înţeles. Devlin îi corecta câteva cuvinte cu umor.

Aurora o găsea pe verişoara ei cu adevărat frumoasă. Nuanţa aurie a ochilor o şocase mult, ochii lui Rodrigo erau la fel. Chiar şi sprânceana o ridica la fel.

– Îmi imaginez că, văzându-te prima dată, Jamie şi-a pierdut capul.

O împunsătură dureroasă trecu prin ochii Isabelei fără să poată face nimic ca s-o evite. Cum putea vorbi cu atâta uşurinţă? Dacă menţiona ceva despre asemănarea dintre ele, o să-i scoată ochii. Aurora nu-şi lua ochii de la ea. Isabel se hotărî să-i povestească o

parte din adevăr.

– Aproape că l-am pierdut după ce l-am lovit cu o piatră, apoi l-am furat calul şi, la sfârşit, l-am sedus cu ajutorul unui afrodisiac preparat de Eulalia.

Aurora rămase din nou mută, atâtea surprize adunate la un loc o debusolară.

Vorbea serios? Bineînţeles! Eulalia preparase un afrodisiac? De ce? Se gândea să vorbească cu ea imediat.

– Doamne! şopti uluită. Jamie e pierdut.

Isabel descifră perfect jocul de emoţii pe faţa verişoarei ei. Neîncredere, groază, amuzament.

– Din fericire pentru tine, aici nu sunt pietre şi Aurora nu se îndoia că ar putea să le folosească împotriva ei.

Aurora se înecă şi scuipă o înghiţitură de ciocolată, care ajunse să curgă pe faţa Isabelei şi să-i păteze rochia. Niciuna nu ştiu ce să facă după dezastrul cauzat de ilaritatea ei. Verişoara ei sevilliană era de groază. Acum înţelegea mult mai bine de ce Jamie se purtase aşa cu ea. Ochii ei se mutară de la faţa Isabelei la rochia ei pătată.

– Neîndemânarea mea nu are justificare, te rog să mă ierţi.

Isabel acceptă scuza în timp ce se curăţa cu batista pe care i-o oferise în semn de pace.

– De ce era nevoie să-l seduci pe Jamie?

Isabel întredeschise ochii prevăzătoare: când se vor termina întrebările insidioase?

– Nu doresc să răspund la această întrebare.

Aurora acceptă imediat, fără să se supere.

– Eu şi indiscreţia mea blestemată.

Vocea ducelui, la intrare, le făcu pe amândouă să întoarcă capul.

– Aici eraţi, florile mele spaniole!

Aurora se ridică cu agilitate şi, parcurgând distanţa care o separa de Devlin, îşi îmbrăţişă socrul cu o adevărată afecţiune.

Isabel nu se mişcă de la locul ei.

– Mi-a fost tare dor de tine, marchiză!

Aurora râse iar.

– Şi mie şi mai mult, daddy!

Isabel privea schimbul de amabilităţi cu o uşoară sfială.

– Eulalia şi-a făcut mendrele – tăcu un moment –, eu însumi am fost un cobai în mâinile ei.

Aurora se îndepărtă puţin şi-l privi printre gene.

– Şi ai profitat din plin, nu mă îndoiesc absolut deloc.

Devlin râse ruşinat.

– Bine că eşti aici ca să-i controlezi talentul ascuns.

Aurora răsuflă neîncrezătoare.

Ducele îşi apropiase unul dintre scaune lângă fotoliul pe care stătea Isabel.

– Şi Rodrigo ce-a făcut?

Isabel răspunse în locul socrului Aurorei.

– A învăţat să fie tată şi bunic, o însărcinare foarte grea.

Atât Devlin, cât şi Aurora au privit-o pe Isabel şi s-au aşezat în faţa ei.

Devlin observă petele de ciocolată pe care Isabel nu putuse să le şteargă de pe rochie şi ridică privirea întrebătoare spre Aurora.

– Justin nu va mai putea spune că am limonadă în vene, acum am şi ciocolată şi atât de multă încât o scuip peste tot.

Devlin hohoti cu putere, Isabel nu înţelese. Aurora îşi aminti de un incident petrecut cu ani în urmă la un bal cu o limonadă drept protagonistă.

– A fost un accident, Excelenţă, încercă să se justifice ea, dar privirea plină de umor pe care atât Devlin, cât şi Aurora i-o adresară, reuşi s-o enerveze.

Din nou, amândoi, socru şi noră, izbucniră în hohote.

– Să nu crezi că râd de tine, cumnată.

Intrarea lui Justin îi smulse un enorm suspin de uşurare. Să-i suporte pe socru şi pe cumnată în acelaşi timp era un martiriu pentru nervii ei. Nu le înţelegea atitudinea glumeaţă.

– Cum poţi vedea, s-au adunat din nou foamea cu pofta de mâncare.

– Foamea cu pofta de mâncare? întrebă fără să înţeleagă.

– Este o expresie spaniolă.

Devlin şi Aurora încercară să fie serioşi, fără să izbutească.

– Râdeau de neîndemânarea mea, am pătat rochia Isabelei cu ciocolată, lămuri Aurora, şi Devlin continuă.

– Şi tocmai am descoperit, datorită Isabelei, alt sens pentru expresia „Excelenţa Voastră".

Justin clătină capul cu resemnare, amintindu-şi.

– Nu e corect să mă adresez dumneavoastră folosind acest titlu?

Devlin tăcu auzind tonul sec al Isabelei.

– Verişoară, nu te supăra – Aurora încercă s-o liniştească –, foloseam adesea acest titlu pentru a-l insulta pe Justin când se întrecea cu gluma.

– Se întrecea cu gluma?

Aurora miji ochii pentru ca Isabel să nu observe strălucirea de umor care dădea să iasă, nu voia s-o jignească din nou.

– Vreau să spun, când cineva pierde măsura faptelor sale.

Isabel încuviinţă uşor.

– Dar Justin nu este ducele.

Cel numit se aşeză lângă Aurora şi o prinse de mijloc cu o forţă excesivă. Ea îl privi cu o drăgăstoasă avertizare în ochi.

– Tocmai asta e gluma, Isabel, era felul meu special de a-l numi în trecut, ca să-l înfurii.

– Şi funcţiona? întrebă curioasă.

– Justin a fost, de la intrarea Aurorei în viaţa lui, bărbatul cel mai furios din Marea Britanie.

Răspunsul ducelui îi făcu să izbucnească iar în hohote.

– Aceştia doi nu au leac.

Justin îşi trecu mâna pe după mijlocul soţiei sale şi o făcu să se lipească de pieptul lui pentru a o apropia mai mult. Aurora se opri din râs pentru a-l privi cu o furie controlată, îi coborî rapid mâna spre mijlocul său, dar aceasta avea voinţă proprie şi-şi continua drumul după placul ei.

– Îmi imaginez că atât de multă veselie v-a făcut poftă de mâncare.

Intrarea Eulaliei în salon o făcu pe Isabel să se crispeze.

Aurora observă jena cumnatei ei în prezenţa guvernantei.

Eulalia ţinea într-o mână o tavă cu dulciuri. Jamie o urma înde-

proape cu o tavă cu ceai. Văzându-i, Devlin se arătă nemulțumit.

– Avem servitori care să ne servească ceaiul.

Ducele își impusese aprecierea în fața servituții lui Jamie și a Eulaliei.

– Și de ce trebuie să-și lase treburile lor ca să ne aducă nouă niște gustări?

Devlin își luă o figură și mai severă.

Eulalia îi susținu privirea, glumeață. Justin începu să numere pe degete.

– Vom angaja mai mulți servitori decât e necesar, îi replică ducele.

– Puțină muncă nu face riduri nimănui, îi răspunse Eulalia

– Deduc, după observația ta, că trebuie să încep să spăl rufele.

Devlin o privea ursuz. Eulalia îl privea fără ocolișuri.

– Poate că așa s-ar mai netezi un pic prejudecățile dumneavoastră, îi replică ea din nou.

Devlin deschise gura să-i răspundă.

– Ajunge! o tăie Rodrigo intrând.

– Șase.

Toate capetele se întoarseră spre Justin care hohoti la momentul nepotrivit.

– O speriați pe Isabel, remarcă Jamie lăsând tava pe măsuța de serviciu pe care Aurora o apropiase de centrul adunării improvizate.

Isabel se gândi că a speria era puțin spus, era terorizată, deși îi plăcea că Jamie fusese atent cu ea. Cu toate că n-o privea, îi producea o senzație minunată în stomac, necunoscută până atunci de ea.

– N-a fost frumos din partea ta să numeri. Observația Aurorei nu-l interesă câtuși de puțin pe Justin.

– Unchiul tău întârzie tot mai mult să-și rețină înțepăturile.

Rodrigo îl privi cu oarecare răceală în ochii lui aurii.

– Cel puțin eu încerc să fac pace și nu vă provoc să atacați ca și cum ați fi cocoși de luptă, replică Rodrigo în timp ce Aurora lovea cu șoldul ei șoldul lui Justin pentru a-l chema la ordin.

Acesta continua să se joace cu mâna pe spatele ei, nepăsător și

fără să renunțe la figura glumeață.

– Scuză-mă, Eulalia, nu-mi place să te văd făcând treburi de servitoare.

Eulalia pufni la scuza lui Devlin, dar cu o figură de simpatie.

– Serveam persoanele pe care le iubesc și asta e cu totul altceva decât să fac pe servitoarea.

Aurora dorea s-o aplaude, această modalitate de a șterge fumurile continua s-o uimească.

– Și ca să-mi vedeți buna credință, v-am adus bezele.

Isabel deschise ochii cu plăcere, fixând prăjiturile pe care nu le văzuse niciodată.

– Ești o vrăjitoare! Știi ce mă înnebunește.

Devlin fu primul care luă o prăjitură și începu să o devoreze cu o mare plăcere.

– N-am mai văzut o prăjitură asemănătoare!

Exclamația lui Isabel atrase privirile tuturora.

– Este o cocă în foi umplută cu cremă de bezea, explică Eulalia. Am făcut schimb cu rețeta mea de pateuri, bucătarul casei regale a fost foarte amabil și îndatoritor oferindu-mi-o.

Îl cunoștea, într-adevăr, Eulalia pe bucătarul casei regale spaniole? Glumea, desigur, își spune Isabel.

– Bezea? întrebă curioasă.

– Este o pastă făcută din albușuri de ou bătute cu zahăr, clarifică Aurora.

Isabel nu mai așteptă invitații, se servi singură cu o porție de prăjitură în timp ce Jamie luă un scaun și-l puse lângă fotoliul ei, privind-o cu atenție, în tăcere.

Era cu adevărat minunată.

Isabel, cu o adorabilă grație feminină care nu scăpă ochilor celor prezenți, începu să mănânce prăjitura de bezea pe care o ținea în mână cu o plăcere neobișnuită. Luă prima înghițitură cu dinții ei frumoși și nu se putu împiedica să închidă ochii la senzațiile ce le avu.

Topi dulcele între cerul gurii și limbă, în particule fine care-i provocară gâdilături în gură și-i smulseră un zâmbet de plăcere. În continuare, își linse buzele lent ca să savureze crema ce-i

rămăsese lipită de ele, vrând să prelungească gustul la infinit. Când deschise pleoapele, observă că cinci perechi de ochi nu pierduseră niciun detaliu al degustării ei şi că o contemplau absorbiţi. Roşeaţa începu să-i urce de la stomac până la gât şi explodă pe faţă, colorându-i obrajii ca un nor de pudră stacojie.

Jamie îşi schimbă poziţia pe scaun, presiunea jenantă pe care o simţea în pantaloni la acest spectacol, pe care-l oferea Isabel cu prăjitura, îl făcea să transpire. În orgoliul lui masculin, dorea să fie el cel care să-i smulgă gemetele de plăcere cu sărutările lui şi nu o prăjitură cu bezea. Să ştie că putea să provoace cu mângâierile lui această faţă de plăcere pe care ea o arătase cu câteva minute înainte, îl umplea de speranţă în faţa posibilităţii de a obţine capitularea ei. S-o privească era sarcina cea mai importantă a vieţii lui.

– Puţin ceai, papa?

Rodrigo se întoarse spre fiica lui şi zâmbi, dar Eulalia nu-i dădu timp să răspundă.

– În ziua în care contele va bea ceai, va zbura porcul.

Rodrigo plescăi la această înţepătură.

– Eulalia, întotdeauna cu comentariile ei zeflemitoare.

La răspunsul lui Rodrigo, Eulalia făcu o grimasă, iar Justin începu din nou să numere, Aurora îl lovi cu cotul în coaste.

– Casa era plictisitoare până acum câteva zile.

Isabel încerca să acorde seriozitate acestor cuvinte ale tatălui ei, fără să bănuiască că Eulaliei nu avea cine să-i ţină limba.

– María îi potoleşte pe copii, apoi va aduce cafeaua.

Devlin pufni aspru. Capul lui se va desprinde de gât chiar în momentul în care María va intra în salon după ultimatumul pe care-l dăduse.

Capitolul 21

Gustarea care se servea pe pajiştea de la nordul conacului Redtower îi entuziasmase pe copiii care mâncau cu toată plăcerea pateuri cu cartofi preparate de Eulalia. Isabel era în acea după-amiază dădaca tuturor celor cinci copii, însărcinare pe care o acceptase cu mare bucurie. Aurora şi Justin plecaseră la Londra, cu două zile înainte, ca să ia nişte cai ce sosiseră la Dover de la Sevilla, având ca destinaţie grajdurile de la Crimson Hill. Devlin o însoţea în majoritatea după-amiezilor şi asta, în mod concret, o întreţinea foarte bine în momentele ei de lene. Să facă pe ducele rău, i se potrivea de minune. Nimeni nu folosea tonul aspru ca el. Eulalia încerca, fără multă osteneală, să-i spele gura plină de zahăr, în timp ce gemenii, Hayden şi Alexander o torturau pemica María, prefăcându-se a fi nişte ticăloşi care urmau ordinele ducelui de peste ocean, poveste pe care o inventase Devlin când erau mici şi care se transformase într-un joc care-i încânta.

– Caallos! Caallos! exclamaţia lui Dorian îi făcu să întoarcă capul atât pe María, cât şi pe Isabel care se afla cu spatele la drumul ce ducea la conac.

Ducele de Arun şi Eulalia aveau o vedere amplă asupra grupului de vizitatori care se îndreptau spre Redtower. Grupul era compus din şase cai, încă de la distanţă se putea aprecia ţinuta celor care mergeau călare într-o manieră ceremonioasă. Isabel îşi ascuţi privirea la vederea acestei vizite neaşteptate.

– Unde e tata? era nelinişte în vocea Isabelei.

– Rodrigo ar trebui să fie în Witham Hall, are nişte probleme de tratat cu lord Beresford.

Imensa uşurare pe care o simți aproape îi făcură umerii să tremure.

– Justin îl aşteaptă la Londra, Rodrigo a promis că va cumpăra o pereche de iepe dereşe.

– Jamie? Isabel îi adresă întrebarea lui Devlin.

– A spus că va rămâne la Crimson Hill până spre seară.

Isabel răsuflă nerăbdătoare.

– Aştepți o vizită, Devlin? Ducele încruntă fruntea şi răspunse negativ la întrebarea Maríei.

– Atunci îmi imaginez că au venit să trateze nişte chestiuni cu fiul meu.

Vocea Maríei o făcu pe Eulalia să scoată o exclamație care o ajută pe Isabel să iasă din stupoare.

Fără niciun aviz, se ridică din locul unde stătuse. Iarba verde îi pătase rochia de culoarea pepenelui galben, dar ei nu-i păsa. Expresia de panică pe care n-o putea ascunde o făcu pe Eulalia să se ridice, susținându-l pe Dorian de brațe. Copilul începu să alerge după un fluture, râzând vesel, restul copiilor nu-i observaseră pe cei care aproape ajunseseră la drumul de intrare pe proprietate. În vreo douăzeci de minute vor fi la poartă.

– Bunico! Devlin! Ocupați-vă de copii, să rămână în camerele lor când vor ajunge la conac, tună Isabel. Eulalia, am nevoie ca un mesager să-l caute pe Jamie imediat.

Eulalia se conformă dar María şi Devlin o priveau consternați.

– Se întâmplă ceva rău?

María era îngrijorată, Isabel avea fața desfigurată.

– Probleme, bunico, multe probleme!

– O să mă ocup eu de asta! Oferta lui Devlin o făcu să închidă ochii pe jumătate.

– Nu! exclamația violentă o făcu pe María să se dea înapoi şi să-i oprească pe copiii din jurul lor.

Isabel încerca să-şi normalizeze respirația din cauza neliniştii care o sufoca. Un dezastru era pe punctul de a se produce.

– Eulalia, nu le da voie să se întoarcă la conac până la sosirea lui Jamie, promite-mi!

Eulalia aprobă dând din cap. Isabel închise un moment ochii pentru a-şi normaliza pulsul.

– Te rog, Doamne! Să nu se fi întors tatăl meu! – rugăciunea nepotrivită o făcu pe María să se ridice.

Isabel începu să coboare spre conac cu o aşa viteză încât Devlin scăpă o înjurătură violentă. Isabel îşi simţea genunchii de gelatină în faţa dezastrului care se apropia. Drumul o sfârşea, dar spera să ajungă înaintea lor. Plămânii erau pe punctul de a exploda şi trebui să se oprească un moment să-şi tragă sufletul. Era sufocată şi pe jumătate înnebunită, se rugă pentru ca musafirii să plece înainte de sosirea lui Rodrigo de la Witham Hall, dar ştia că dorinţa ei este inutilă. Simţi o împunsătură dureroasă în abdomen căreia nu-i dădu atenţie. Trebuia să ajungă, şi această senzaţie disperată o făcu să ignore orice altceva.

– Conte Ayllón, don Alonso de Lara aşteaptă să fie primit, vă transmite scuzele lui pentru vizita neanunţată.

Rodrigo ridică privirea de pe documentul pe care-l semna atunci când primi vestea de la Adam. Se lăsă pe spate în fotoliu, pe moment confuz.

– Alonso de Lara?

Ochii lui Rodrigo se întunecară, dar majordomul nu băgă de seamă şi, solemn, îi întinse o carte de vizită pe care Rodrigo o luă cu degetele rigide, vestea îl surprinsese atât de tare, încât rămăsese buimac.

– L-am lăsat să aştepte în salonul dinspre nord, vizavi de grajdurile cailor.

Rodrigo aprobă zăpăcit.

– Voi fi cu el în cincisprezece minute.

– Ce fac cu restul cavalerilor, milord?

Rodrigo ieşi din stupoarea lui.

– Însoţeşte-i în curtea interioară şi serveşte-i cu ceva rece de băut.

Majordomul plecă să îndeplinească ordinele şi Rodrigo începu să simtă o furie oarbă. Îşi strânse buzele într-o linie care se durifică în mod inconştient. Îşi frecă părul, nevenindu-i să creadă îndrăzneala ducelui de Alcázar de a veni în faţa lui.

Toate amintirile năvăleau în memoria sa, vertiginos şi implacabil. Se ridică încet şi se îndreptă spre bibliotecă. Îşi destinse mâinile, care i se încleştaseră în pumnii strânşi pe lângă corp, ca să-şi controleze furia care începuse să pună stăpânire pe el. Bastardul avea zilele numărate!

– De Lara!

Alonso se întoarse pe jumătate auzind vocea seacă.

– De Velasco!

Salutul abia perceptibil făcut cu capul de către Alonso îl umplu şi mai mult pe Rodrigo de furie.

– O îndrăzneală prostească să apari în faţa mea, şi fără să fii invitat.

Cuvintele contelui începeau să se calmeze, în pofida expresiei lui dure.

– Aduc un mesaj din partea Coroanei Spaniei, deoarece ai ignorat mesajul anterior.

Rodrigo rămase în mijlocul salonului cu picioarele depărtate. Arsese scrisoarea regală pe care o primise cu câteva săptămâni înainte.

– Acum tu eşti lacheul său?

Alonso făcu o strâmbătură cu gura în faţa insultei.

– Uşoare cuvinte, conte, când am încă putere să solicit spânzurarea ta.

Rodrigo zâmbi fără chef în faţa ameninţării.

– Hoţul nu a avut destul?

De data asta insulta chiar făcu să explodeze reacţia pe care o aştepta.

Alonso se aşeză desfăcându-şi uşor picioarele şi-şi ridică mâinile şi le încrucişă la piept. Poziţia lui îi indică lui Rodrigo că era pregătit pentru orice eventualitate. Amândoi se măsurară ca nişte adversari care nu-şi permiteau să coboare garda. Rodrigo îl privi pe rivalul său cu asprime şi acesta îi întoarse privirea cu insolenţă. Cei treizeci de ani pe care îi avea Alonso îl făceau să fie îndrăzneţ, dar talentul şi disciplina lui Rodrigo îl făcu să ridice, întrebător, o sprânceană în faţa oponentului său.

Intrarea grăbită a majordomului îl făcu să se simtă deranjat de această întrerupere.

– Conte Ayllón, e o problemă cu Ducele, a suferit o amețeală în curte.

Rodrigo inspiră profund la această veste. Ce dracu' făcea Devlin în curte?

– De Lara, nu te face comod, nu vei rămâne aici prea mult timp.

Ușa se închise în urma lui, ca să se deschidă din nou, un minut mai târziu, doar că persoana care intră nu era defel contele.

Isabel era înfierbântată, îi ieșiseră niște șuvițe din părul răvășit și încă respira sacadat. Alergătura o obosise peste măsură, dar nu-și putuse imagina niciodată că socrul ei se va aventura să alerge alături de ea și să le lase pe María și pe Eulalia cu gura deschisă. Datorită intervenției lui Devlin putuseră să-l scoată pe Rodrigo din salon ca să poată să rămână singură cu Alonso. Isabel îl privi di-rect pe bărbatul pe care-l avea în față, mai mult cu prudență decât cu curaj. De Lara o privi cu atâta ură, încât Isabel simți cum i se înmoaie picioarele și luptă să se susțină. Trebuia să-l calmeze și să-l convingă să plece imediat, înainte de a exploda tragedia.

– Alonso...!

Începu să vorbească, dar îi pierise vocea după atâta alergătură.

– Tu!

Alonso începu să înainteze spre ea cu ochii plini de ură, după ce-și revenise din surpriza pe care i-o produsese apariția ei în încăpere.

Devlin nu-și revenea. Îl culcaseră pe divanul din curte. Cei cinci cavaleri care-l însoțeau pe de Lara priveau scena perplecși. Rodrigo îi recunoscu pe doi dintre ei, Alejandro de Martín y Villanueva și Enrique de Palacios, toți aparținând suitei reginei Spaniei, María Cristina.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rodrigo cu voce aspră.

Văzându-l culcat pe asociatul său, cu fața atât de palidă, îi făcu stomacul să se răscolească. Spera să nu fi suferit un alt infarct, dar fețele oamenilor care-l priveau nu prevestea nimic bun.

– A intrat cu o fată și, fără să mai știe altceva decât că a intrat în conac, a leșinat.

Unul dintre cavaleri, Alfonso de Nuñez y Osuna a fost cel care-l informă despre incident.

Majordomul adusese sărurile de amoniac, şi Rodrigo i le trecu pe sub nas. Devlin mişcă din cap în semn de refuz, dar Rodrigo continuă strădania ca să-l facă să le miroasă. Devlin gemu şi-i dădu o lovitură cu mâna de-i sări sticluţa din mâini şi se făcu ţăndări pe jos.

– Vrei să le beau?

Întrebarea indica faptul că începea să se simtă mai bine, şi Rodrigo oftă uşurat.

– Ne-ai speriat rău.

Devlin începu să se ridice.

– Leşinul a fost cauzat de vederea atâtor spanioli laolaltă.

Rodrigo închise ochii pe jumătate cu neîncredere.

– Un leşin nu trebuie tratat cu uşurinţă, Devlin.

Ducele îl privi cu o scuză în ochi.

– Isabel, când a văzut suita care sosea la conac, a fugit ca nebuna pe păşune, iar eu am început să alerg după ea, îngrijorat s-o văd atât de speriată. Trebuie să recunosc că nu mai am vârsta pentru o asemenea desfăşurare de energie.

Rodrigo nu înţelese cauza alergării fiicei sale. Închise ochii şi oftă din nou.

– Unde sunt mama mea şi Eulalia?

– María e tot pe păşune cu copiii. Eulalia, nu sunt sigur.

Devlin uitase că ţiganca dăduse ordin să fie căutat Jamie la cererea Isabelei şi că în acel moment trebuia să fie deja în conac.

– Dacă te simţi mai bine... Devlin confirmă dând din cap, e cineva care mă aşteaptă în salon.

Rodrigo îi privi pe bărbaţii care rămăseseră tăcuţi.

– Imediat vi se va aduce ceva rece de băut, vă rog să scuzaţi acest incident. Mă voi întoarce la dumneavoastră îndată.

Rodrigo nu aşteptă niciun răspuns, se întoarse şi se îndreptă spre bibliotecă. Trebuia să afle ce face ducele de Alcázar în casa lui şi de ce Isabel se arătase atât de speriată de vizita neaşteptată.

Capitolul 22

Mâna lui Alonso continua să strângă gâtul Isabelei ca o amenințare clară, în timp ce bea cu nesaț răsuflarea sacadată care-i ieșea pe gură, din cauza fricii. Niciodată nu-l atrăseseră așa de tare niște ochi aurii, în ciuda perfidiei lor. Alonso împrăștia venin și, deși nu făcuse niciodată rău vreunei femei, căci nu-i stătea în caracter, era la un pas de a renunța la principiile lui. Simți pielea mătăsoasă a gâtului ei sub mâna lui aspră și tremurul aproape imperceptibil al buzei superioare a gurii ei îi provocă o avalanșă de dorință. Continua să se piardă în acei ochi care-i arătau o răceală premeditată și el vru să-i șteargă imediat expresia de teamă cu un sărut sau s-o scuture până la a o lăsa fără simțiri.

Crezu că era necesar s-o enerveze și mai tare.

– Lasă-mă să-ți explic...!

Alonso n-o lăsă să termine.

– Mai înainte o să te jupoi fâșii.

Amenințarea o îngrozi mai mult decât se aștepta, dar continuă să-i susțină privirea cu hotărâre.

– Să ieșim de aici! Vom vorbi în camera mea.

Ochii lui întunecați ca noaptea deveniră mai reci la cuvintele ei.

Îi ghici teama și se înfurie și mai mult.

– Aș dori să te omor și să te sărut până nu mai rămâne nimic din tine. Spune-mi, cu ce să încep?

Isabel își strânse umerii, incapabilă să-i răspundă.

– A fost o mare surpriză să te găsesc aici, destrăbălato!

– Știu.

Alonso își mută o clipă privirea de la ochii ei rugători în curba

buzelor ei care tremurau încercând să-şi menţină calmul. Mâna stângă îi lăsă spatele şi urcă până la ceafa femeii, îi aplecă capul şi o sărută. Isabel rezistă cu greu atacului neaşteptat al limbii lui introduse în gura ei cu nerăbdătoare şi arzătoare nevoie.

Rămăsese fără apărare în braţele lui. Alonso o luă de mijloc şi o prinse între masă şi corpul lui, introduse un picior între picioarele Isabelei şi-i simţi gura cu o supărare brutală şi încă ceva ce scăpa controlului ei. Ştia că trebuie să-l oprească, dar nu-şi găsea puterea. Alonso continua s-o supună nevoii lui de a o pedepsi, dar ea trebuia să-l scoată din conac înainte de a se întoarce tatăl ei. Întoarse capul şi puse capăt sărutului, Alonso îşi coborî gura până la gâtul ei şi sărută vena care pulsa cu o frenezie sălbatică.

– Te rog! Nu-ţi hrăni şi mai mult furia întârziind explicaţia pe care vreau să ţi-o dau.

Alonso strânse mâna cu forţă, prinzându-i părul, şi o privi cu o ură controlată.

– Poate crezi că n-ai alimentat-o suficient cu perfidia ta?

Isabel coborî ochii ruşinată.

– Trebuie să-ţi explic de ce am procedat aşa.

Alonso scoase un hohot de râs lipsit de umor.

– Mai târziu! – exclamă cinic –, acum vreau să-mi încasez acea urare de bun venit pe care mi-o datorezi.

Gura lui Alonso se întoarse la buzele ei, care abia putură scoate un geamăt de protest.

Isabel se zbătu în braţele lui, încercând să se elibereze, dar Alonso era mai puternic şi o ţinea lipită de pieptul lui, fără să permită corpurilor lor să se despartă câtuşi de puţin. O lovitură puternică o făcu pe Isabel să deschidă ochii şi să cadă. Odată eliberată din braţele lui Alonso, Rodrigo o ridică cu o bruschete neobişnuită. Isabel privi ochii tatălui ei şi observă confuzia care se ghicea în ei. Se gândi că toate se complică din ce în ce mai mult. Alonso primise lovitura de pumn a lui Rodrigo aproape fără să se clintească. Alt bărbat, mai puţin musculos, ar fi căzut la pământ.

– Te simţi bine?

Isabel dădu din cap afirmativ şi-şi întoarse privirile furioasă.

Rodrigo îşi fixă din nou atenţia asupra lui Alonso cu o ameninţare mortală.

– Mai atinge-te o dată de fiica mea şi jur pe Dumnezeu că te omor!

Alonso ridică sprâncenele la cuvintele lui Rodrigo. O privi încă o dată pe Isabel, interogativ. Fiica lui? Fiica lui Velasco? Imposibil! Uşuratica asta mincinoasă nu putea fi fiica lui de Velasco.

Destinul era un demon crud, dar el se va folosi de asta.

– Câte surprize ascunzi sub fuste, stricato!

Isabel respiră greu la această ofensă, şi Rodrigo nu mai aşteptă alt imbold.

Mâna lui se înfipse în pieptul lui Alonso şi-l târî până ce-l lovi cu spatele de perete. Amândoi bărbaţii erau puternici şi musculoşi. Alonso, deşi era mai înalt decât Rodrigo, nu avea iscusinţa acestuia, dar suplinea lipsa strategiei prin curajul dat de tinereţea lui.

– Afară din casa mea! urlă Rodrigo cu furie.

– Înainte, am să-mi iau datoria ce mi se cuvine.

Rodrigo nu se aştepta la lovitura de stânga pe care i-o aplică Alonso. Lovitura îl făcu să-şi piardă echilibrul spre spate, dar masa îl împiedică să ajungă la podea.

Impactul corpului dur al contelui rupse în două scaunul de care se împiedică. Alonso apucă unul dintre picioare şi îl ridică vădit ameninţător. Isabel privea lupta stupefiată, rugându-se ca tatăl său să nu fie rănit grav. Impetuozitatea lui Alonso îl transforma într-un oponent periculos, dar experienţa lui Rodrigo îl făcu să se plieze în două când îl lovi cu pumnul în abdomen. Intrarea lui Devlin şi a lui Jamie însemnă pentru Isabel un bilet câştigător la loterie, aproape că începu să râdă isteric când îl văzu pe Duce ţinându-l pe Alonso cu mai multă forţă decât bănuia că are. Jamie îl ţinea pe Rodrigo care abia îşi putea stăpâni furia oarbă care-l con-suma.

– Pleacă din casa mea chiar acum!

Rodrigo gâfâia din cauza efortului, fără să-şi îndepărteze privirea de la el.

– O voi face cu plăcere odată ce voi termina cu datoria pe care o are la mine această destrăbălată.

Alonso o arătă cu capul pe Isabel, şi aceasta se înroşi până la urechi.

Jamie îi aruncă o privire calculată pe care ea o evită conştient.

– Ai grijă cum vorbeşti cu fiica mea!

– A fost o adevărată surpriză să descopăr că este fiica ta, la fel de perfidă.

Rodrigo urlă din nou de furie, şi Jamie nu putu să pareze lovitura. Devlin avea ochii aproape ieşiţi din orbite, niciodată nu mai văzuse atâta furie în privirile prietenului şi asociatului său.

Pământul fugea de sub picioarele Isabelei.

– Ajunge! Opriţi-vă! exclamaţia lui Jamie nu fu auzită de niciunul dintre cei doi care continuau să se lovească orbeşte.

Isabel îşi recăpătă curajul şi reacţionă în final. Smulse un vas de porţelan chinezesc de o valoare inestimabilă, care împodobea o măsuţă de noapte de lângă peretele lângă care se afla ea şi, fără să se gândească la consecinţe, o făcu ţăndări în capul lui Alonso, cu o forţă neobişnuită, când acesta se întoarse ca să se năpustească iar spre tatăl ei.

Alonso o privi surprins o secundă şi apoi căzu nemişcat pe podeaua rece.

Atât Jamie, cât şi Ducele priveau cu uimire rezultatul acţiunii Isabelei fără să îndrăznească să întreprindă nimic. Rodrigo îşi recăpătă suflarea încetul cu încetul, privi corpul lui Alonso şi-şi întoarse ochii nelămuriţi spre fiica lui.

– Trebuie să-mi dai o explicaţie!

Isabel acceptă imediat.

– Devlin, ai grijă ca acest individ să fie îngrijit şi aranjează-i în conac pe ceilalţi cavaleri care-l însoţesc.

Când Rodrigo dădu să plece, Jamie se pregăti să-l urmeze, Rodrigo îl opri cu un gest al mâinii.

– Mai întâi vreau să am eu o vorbă cu fiica mea, apoi vei avea tu cu soţia ta.

Jamie înţelese importanţa problemei, acceptă, deşi cu rezerve. Privi plecarea amândurora şi-l privi pe tatăl său sugerându-i să-i răspundă. Devlin se folosi de moment ca să-i cheme pe servitori şi să facă economie la o explicaţie.

Isabel făcu un efort de voință să-și înghită emoțiile care o cuprindeau, pentru a-l liniști pe tatăl ei. Rodrigo o privea cu atâta ferocitate, încât nu-şi putu ascunde un fior în fața reproşului mut. Avea multe de explicat şi blestemă ora în care sora ei o pusese în această situație complicată.

– Explică-te!

Isabel se aşează liniştită, iar Rodrigo o privi nerăbdător.

– L-am cunoscut pe Alonso de Lara la Şcoala Regală de Cavalerie din Sevilla. Contele ridică sprâncenele perplex. Obişnuia să asiste la evenimentele hipice care se sărbătoreau în oraş.

Rodrigo îşi încrucişă mâinile la piept şi-şi depărtă picioarele.

– Mama făcea parte din Frăția de San Hermenegildo, ştii asta...

Rodrigo inspiră profund înainte de a răspunde.

– Nu-mi imaginez de ce aparținea mama ta la o instituție de cavalerie a cărei misiune era instruirea în mânuirea armelor şi practica ecvestră cu caracter militar. Nu e normal ca o femeie să se implice în probleme de război.

Isabel dădu să se ridice, dar se gândi mai bine şi rămase aşezată. Nu ştia de unde să continue.

– Continuă! insistă, forțând-o.

– Mama cumpăra caii care nu mai foloseau la demonstrații şi la evenimentele publice, pentru a-i dresa pentru sporturi ecvestre.

– Mama ta cumpăra cai? întrebă uluit.

Isabel aprobă.

– De Lara i-a facilitat afacerea cu mai mulți proprietari de cai.

Rodrigo oftă neîncrezător.

– Mama ta cunoştea ura dintre familiile de Lara şi de Velasco?

Isabel se gândi un moment, dar răspunse afirmativ.

– De Lara cunoştea înrudirea noastră?

De data asta, Isabel neagă energic cu capul.

– Nelegitimitatea noastră nu era cunoscută în Sevilla. Mama fiind văduvă, nimeni n-a întrebat-o de originea fiicelor ei. Nobilimea sevillană ne-a acceptat fără rezerve, în ciuda faptului că bunicul meu matern era american.

– Continuă.

Isabel se tot învârtea în explicația ei, și Rodrigo își pierdea răbdarea.

– Când am aflat de implicarea lui Alonso în arestarea ta și în luarea palatului de Ayllón, am hotărât că trebuie să facem ceva în sensul acesta.

Rodrigo nu mai era sigur că vrea să audă și restul.

– I-am furat documentul regal și sigiliul ducal. Fără ele ducele de Alcázar nu putea să ceară pământurile pe care ți le-a confiscat Regele.

Rodrigo scoase o înjurătură și o privi cu o expresie între mirare și furie.

– Și acum regina Cristina are un motiv pentru a cere capul meu.

Isabel își înăbuși un hohot de plâns.

– Regina María Cristina? întrebă cu maximă îngrijorare.

– Poate nu știi că de Lara este vărul reginei Spaniei, fiica mea?

Isabel nu-i răspunse, informația îi rămase de-a curmezișul în gât, dar reuși să-și recapete vocea ca să-i răspundă.

– Nu știam că este vărul reginei.

Vocea îi ieși ca o ploaie de gheață.

– De departe, dar văr până la urmă.

Isabel încerca să pună ordine în idei.

– Regina va ști că nu a fost vina ta, că nu există o implicare din partea ta, că am acționat din impuls, se grăbi să răspundă, și Rodrigo își frecă părul, obosit.

– Regele Fernando l-a crezut pe de Lara când m-a acuzat că sunt de partea carliștilor, crezi că-l va interesa faptul că fiica mea se învinovățește că a acționat din impuls? De Lara va fi încântat de ocazia pe care i-ai oferit-o prin acțiunile tale.

– Dar nu are motive...

Rodrigo o întrerupse din nou.

– El crede că le are.

Isabel îl privi cercetătoare. Chipul tatălui ei deveni melancolic.

– Și...?

– Este o istorie foarte lungă pe care nu vreau să ți-o povestesc acum.

Isabel rămase gânditoare pe moment, iar Rodrigo se aşeză pe o parte, în scaun, cu spatele destul de rigid.

– E o altă problemă pe care o omiţi cu neruşinare. Va trebui să-i povesteşti lui Jamie de ce Alonso crede că are drepturi asupra ta.

Isabel începu să nege din cap.

– Imposibil!

– Are Alonso vreun drept?

Isabel îşi muşcă buza, nehotărâtă.

– De ce trebuie să fie totul atât de complicat?

– Ajunge cu secretele, Isabel!

Isabel răspunse contrariată.

– Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

– Nu vei pleca din această bibliotecă până când nu-mi vei spune exact ce datorii ai faţă de Alonso de Lara.

– Te poţi supăra teribil pe mine, afirmaţia îi smulse o grimasă lui Rodrigo.

– Mai am doar puţin până la teribil..., dă-i drumul!

Capitolul 23

Jamie n-o găsea pe Isabel nicăieri şi începea să se îngrijoreze din cauza dispariţiei ei atât de grăbite. I se părea incredibil că nu-i dăduse nicio explicaţie despre vizita spaniolilor, nici despre ceea ce-l făcuse pe Rodrigo să se înfurie atât de tare. Devlin plecase la Crimson Hill cu María şi copiii, la stăruinţele contelui, şi, blestemată să fie! nu-şi găsea nevasta şi începea să-şi piardă răbdarea.

Se întoarse pe urmele ei. Sera era goală ca şi dependinţele servitorilor şi grajdurile cailor. O să-i ceară socoteală când va pune mâna pe ea. După discuţia pe care o avusese Rodrigo cu Isabel, aceasta dispăruse ca prin farmec. Trebuie să fi fugit în căutarea lui Arthur şi gelozia care începea să-l muşte pe dinăuntru fu atât de neaşteptată pe cât de nedorită.

Arthur era incapabil s-o liniştească, înconjură umerii femeii care se scuturau de gemete înduioşătoare. Surpriza cauzată de mărturisirile pe care i le făcuse îi provoca o profundă nemulţumire.

– Am promis să te ajut, nu te îndoi de cuvântul meu.

Isabel continua să suspine, lipită de jacheta lui.

– Hai, linişteşte-te, nu pot suporta plânsul unei doamne.

Figura lui Arthur reflecta oroarea pe care i-o provoca înfruntarea cu o femeie care era sfâşiată de lacrimi. Nu ştia cum era cel mai bine s-o liniştească. Cu un sughiţ.

– Nu ştiu ce să fac!

Isabel încercă să-şi înăbuşe strigătul, dar nu reuşi.

– Nu poate fi atât de groaznic.

Arthur era nelămurit.

– Sunt într-o încurcătură extraordinară.

– Nu te frământa atâta.

– E groaznic, nu știu ce să fac sau cum să procedez.

Isabel suspină cu un sughiț.

– Trebuie să vorbești cu Jamie... – ea începu din nou să horcăiască, mai puternic – să-i ceri tot ajutorul pe care ți-l poate da. Este cel mai indicat s-o facă.

– Totul s-a dezlănțuit. Trebuie să-l înfrunt pe Alonso și mă simt paralizată.

– Și ce-o să faci? întrebă nehotărât.

– Nu știu... nu pot ă gândesc! Își șterse ochii cu șalul.

– Ducele de Alcázar se află în casa tatălui tău și nu va ridica mâna împotriva ta.

– Ba o va face – Arthur o privi surprins –, este un bărbat foarte răzbunător și odios. Îl detest din tot sufletul.

Isabel își îngropă din nou fața în umărul lui, și Arthur se află într-o stare sufletească contradictorie: s-o lase sau să încerce să-i ușureze durerea și îngrijorarea cu o promisiune pe care nu știa dacă o va putea respecta.

– Dacă nu vrei să vorbești cu Jamie, fă-o cu Malcon.

Isabel negă de mai multe ori din cap.

– Ți-a promis ajutorul și va ține promisiunea.

– Jamie nu poate înțelege... – tăcu o clipă – sentimentele mele au depășit limita și-mi provoacă nefericire. Nu pot suporta, Arthur!

Izbucni din nou în plâns.

– Permite-mi să încerc să vorbesc cu Jamie.

Isabel refuză din nou, lăsându-se pe pieptul musculos al lui Arthur.

– Situațiile ni se par uneori mai grele decât sunt în realitate, atunci când temerile ne invadează, dar întotdeauna există soluții, Isabel, întotdeauna.

Arthur începuse să-i mângâie părul cu tandrețe, încercând să-i oprească convulsiile isterice. Era prima dată în viața lui când se întâlnea cu o asemenea încurcătură.

Jamie își pierduse capacitatea de a respira, vedea cu ochii ieșiți din orbite perechea aflată într-o îmbrățișare de îndrăgostiți. Inima i se urcase în gât cu bătăi dureroase. Își sprijini mâna de marginile ușii cu o încercare de a sufoca furia oarbă care pusese stăpânire pe rațiunea lui. Privirea lacomă pe care Isabel nu i-o dăruise lui ci lui Arthur, îl înghiți ca și cum ar fi fost o gaură neagră și profundă.

Amărăciunea alături de o bună doză de gelozie începură să-i chinuie stomacul, provocându-i grețuri. Nebunia punea stăpânire pe el. Când îl văzu pe prietenul lui aplecându-se spre gâtul Isabelei, încetă să mai gândească logic și coerent și din doi pași ajunse la ei și cu o furie necontrolată îl despărți pe Arthur de Isabel, aplicându-i în același timp o lovitură de pumn în mandibulă, care-l dezechilibră și-l aruncă la podea, pe spate. În furia lui nu mai vedea nimic, voia doar să-l lovească pe cel care-i fusese prieten până la apariția Isabelei în viața lui. Îl prinse din nou de piept și...

– Mai atinge-l o dată și ești un om mort!

Isabel scoase un strigăt la atacul neașteptat asupra lui Arthur.

– Cum îndrăznești...!

Furia fierbea încă în el.

Arthur încercă să-l facă să raționeze cu cuvinte blânde.

– Nu e ce-ți imaginezi, Jamie.

Încercarea lui Arthur de a-i explica îl înfurie și mai mult.

Aceștia își închipuiau, oare, că este orb? Jamie se gândi cu o furie amară. Fusese orb până cu câteva minute înainte, dar deacum, niciodată. O privi pe Isabel cu o mare deziluzie și cu o strălucire asemănătoare cu o acceptare tăcută. Îi dădu drumul lui Arthur, neîncrezător în izbucnirea lui de furie. Își pierduse complet controlul. Brutalele sentimente de posesie pe care i le provoca Isabel îl debusolau. Inspiră adânc înainte de a se înfrunta direct cu ea.

– Bunica ta te caută.

Tonul furios o făcu să dea un pas înapoi. Ea nu se aștepta la răceala aceea din ochii lui, amabili de obicei.

– N-o să-mi permiți să-ți explic ceea ce...

Arthur se ridicase și Isabel ridică o mână implorând liniște.

– Spune odată!

Jamie crezu că înțelege în acele cuvinte ceea ce îl înspăimântă mai mult.

Ea alesese. Îi cunoștea sentimentele pentru Arthur, dar nu-i va da ocazia s-o audă mărturisindu-le, nu cu acea gură pe care o sărutase până la saţietate. Cu acele buze pline pe care le făcuse ale sale cu disperare. Mai curând ar prefera să moară.

– Nu! răspunse Isabel repede.

Jamie oftă între decepție şi uşurare. Isabel nu pronunțase cuvintele distrugătoare, dar el era deja rănit de suspiciune.

– Bunica ta vrea să vorbească cu tine, te caută de atunci. Te aşteaptă în biblioteca din conac.

Fără să aştepte un răspuns, se întoarse pe jumătate şi plecă.

Arthur o privi pe Isabel complet uluit şi foarte dezgustat. Jamie era cel mai bun prieten al lui şi se simțea foarte ruşinat că l-a lăsat ros de îndoială.

– A fost ceva meschin din partea ta să-l laşi să creadă că am avut o întâlnire adulterină.

Merita acuzația, dar erau multe la mijloc.

– Această supărare îl va ține departe şi asta îmi va da timp să rezolv problema cu Alfonso de Lara.

Arthur o privi supărat.

– Continui să complici totul! o certă deranjat.

– Ştiu... – tăcu din nou – dar nu am de ales şi aveam nevoie să-mi uşurez sufletul cu ajutorul tău.

– Răul pe care i l-ai făcut lui Jamie prin tăcerea ta poate deveni ireversibil.

Critica o ustură în adâncul sufletului pentru că era cu totul plină de bun simț.

– Într-o zi, Arthur, vei face o promisiune care-ți va alunga somnul pentru tot restul vieții. Până când va sosi acea zi, lasă-mă să sufăr de insomnie pentru promisiunea mea.

Alonso îşi frecționă tâmplele încercând să oprească zvâcnirile dureroase şi constante din cap. Cea foarte şireată îi spărsese un vas în cap. O va strânge de gât cu propriile lui mâini atunci când o va avea în fața ochilor. Dumnezeule! Ce frumoasă era! Fusese o mare

surpriză să descopere că era fiica contelui Ayllón. Regina María Cristina trebuie că știa, atunci de ce nu-i spusese? O fi vrut să-i facă o surpriză? Și chiar că-i făcuse. Privi pe ascuns încăperea și-și dădu seama că se înnoptase deja. Alonso simțea nevoia să-și umezească fața pentru a îndepărta senzația de rău și pulsațiile dureroase pe care le simțea în cap după lovitură. Ușa se deschise cu un scârțâit și dintr-odată știu cine intrase, fără să se întoarcă.

– Eulalia.

Salutul nu ajunse la ochii țigăncii, Alonso se afla cu fața spre fereastră, cu umerii rigizi și într-o atitudine de așteptare.

– Îmi pare rău să-ți spun că nu mă bucur că te văd, de Lara.

– Îmi imaginam că-mi vei spune așa ceva.

Alonso se ridică nehotărât și pentru o clipă dezorientat.

– Cred că ai un motiv puternic să intri pe domeniile contelui aici, în Anglia, departe de influența ta.

Alonso râse sardonic, plescăind în fața biciuirii pe care o simți.

– Aduc o scrisoare de la regina Spaniei.

Eulalia se așeză în fața lui și-l privi de sus cu neobrăzare și supărare.

– Aproape că reușești să-l omori, acuzându-l de un delict pe care nu l-a comis.

Alonso își puse mâinile în șold.

– Uiți că există un trădător al coroanei în familia Velasco, n-are nicio importanță dacă a fost mama, și nu fiul.

Eulalia se așeză în fața lui pentru a-l împiedica să treacă.

– Ce vrea regina María Cristina de la contele Ayllón? întrebă incisiv.

– Și de ce presupui că-ți voi spune ție? răspunse mușcător.

– Mama ta a fost o femeie blândă și cu o inimă bună.

Alonso făcu ochii mari la această observație.

– Tu, citând din scriptură? întrebă cu un zâmbet șiret.

– Rodrigo nu este vinovat și știi asta.

– Contele Ayllón este vinovat de multe lucruri, dar pe mine mă interesează doar una dintre vinele sale și pe aceasta o reclam.

– Nu ai probe care să demonstreze o astfel de nechibzuință.

– Și o țigancă crede că am nevoie de ele?

– Ai aproape treizeci de ani de mândrie prost îndrumată şi un orgoliu fără măsură care respinge. Să fii mulţumit că mama ta e moartă şi nu va putea să vadă ce-ai devenit.

– Ai terminat cu premoniţiile tale, vrăjitoare insolentă?

Eulalia făcu ceva surprinzător, zâmbi.

– Mama ta, Ana, era prietena fiicei mele, Inés, şi cred că se întoarce în mormânt văzând cum eşti acum.

Alonso vru să ajungă la uşă şi să plece.

– Doar laşii întorc spatele unei femei.

– Jur că-ţi sucesc gâtul dacă continui cu pălăvrăgeala asta absurdă!

Eulalia nu se supără din cauza acestor cuvinte.

– Ce vrea Regina de la Conte? repetă ascuţit şi Alonso, după ce se gândi un moment, se hotărî să-i dea o parte din ceea ce cerea.

Dorea foarte mult să-i vadă faţa când va afla motivul vizitei lui.

– Să-i unească pe Lara cu Velasco şi să obţină loialitatea ambelor familii în lupta sa contra infantelui Carlos, care cere Coroana Spaniei.

Eulalia inspiră profund. Bănuise asta de la bun început.

– Un Lara unindu-se de bunăvoie cu casa de Velasco? Nu sunt proastă, duce.

Alonso îi arătă un zâmbet viclean.

– Capcana reginei a fost prea atrăgătoare, căci a inclus în dota fiicei contelui palatul Ayllón şi senioria de Zujairen, precum şi viile de la Toledo.

Eulalia îşi astupă gura ca să-şi înăbuşe exclamaţia de mirare.

– Regina şi-a pierdut minţile!

Alonso nu-i răspunse. Continuă să se bucure de haosul pe care-l crease vestea pe chipul ţigăncii.

– Îţi imaginezi cine va fi norocosul primitor al unei dote atât de bogate?

Zâmbetul lui sarcastic o făcu pe Eulalia să se închine la bănuiala care începea să capete formă în mintea ei.

– Rodrigo nu va permite asta!

– Nu-mi urezi bun venit în familie?

– Mai curând ţi-aş ura bun venit în infern, chiar dacă eu aş fi

aceea care ți-ar deschide ușa.

Alonso ridică sprâncenele, batjocoritor.

– De douăzeci și cinci de ani am intrat în infern.

Eulalia putu aproape să pipăie ura care ieșea pe gura bărbatului.

– Și te gândești să te răzbuni pe conte folosindu-te de fiica lui? Absolut de disprețuit!

Alonso nu-i răspunse, făcu o grimasă, destul de semnificativă. Eulalia întredeschise ochii negri cu viclenie.

– Te așteaptă multe surprize, de Lara.

Îi pronunță numele ca și cum ar fi fost un șarpe care se mișcă în fața prăzii.

– Ador surprizele, Eulalia.

Alonso îi răspunse cu același ton amăgitor.

– Urmează-mă, contele de Ayllón te așteaptă în bibliotecă.

Alonso o urmă fără altă replică.

Când trecu de ușa bibliotecii, ochii lui se îndreptară direct spre Isabel, care se afla cu spatele la el, privind spre fereastră. Celelalte două prezențe scăpară ochilor săi pentru că atenția sa era concentrată asupra unei persoane. Ajunse lângă ea și o înconjură cu brațele. O examină amănunțit cu o dorință neascunsă în ochi.

– Continui să fii aceeași seducătoare dintotdeauna.

Fără să știe cum, Alonso primi o nouă lovitură de pumn în mandibulă. Jamie cu greu își ostoia furia văzând îndrăzneala pe care o arăta acel individ, atingându-i nevasta.

– Cum îndrăznești s-o atingi măcar!

Jamie era nebun de furie și Alonso ridică întrebător o sprânceană, masându-și bărbia după lovitură.

Cine dracu' era acest fanfaron idiot?

– Am tot dreptul din lume asupra ei.

Răspunsul pedant îl înfurie pe Jamie care întoarse ochii spre Isabel cu o întrebare mută.

– Fiica mea!

Exclamația lui Rodrigo o făcu să se plieze în fața dezastrului care se apropia. Vocea îi rămase înțepenită în gât. Alonso închise ochii pe jumătate la explozia Contelui.

Isabel se temea de înfruntarea aceasta, dar sosise ora expli-

capilor.

Îl cunoşti pe de Lara? o întrebă Jamie, dar Isabel continuă să tacă.

Dacă mă cunoaşte? Spune-mi, domnişoară Denise, în ce formă intimă mă cunoşti.

Pumnul lui Jamie zbură din nou în faţa lui Alonso, care se feri fără să se mişte din loc, Rodrigo reuşi să-l susţină pe Jamie care se aruncase, fără să se uite, asupra lui Alonso.

Explică-te, de Lara!

Rodrigo continua s-o privească pe Isabel care-şi pierduse complet culoarea de pe chip.

Cred că m-a confundat cu alta.

Răspunsul fu atât de neaşteptat încât Jamie întoarse ochii prudent. Alonso izbucni în hohote pline de viclenie.

– De aceea acum te dai drept Velasco în loc de Denise?

Alonso tăcu un moment. Un moment de care profită Isabel pentru a-l privi plină de furie. Alonso îi intersectă privirea şi-i răspunse cinic.

– Şi eu simt aceeaşi dorinţă să ţi-o plătesc.

Ameninţarea lui n-o intimidă.

– Pentru ce ai venit la Redtower?

Întrebarea lui Rodrigo îi concentră atenţia lui Alonso care-i răspunse fără să se clatine.

– Am o datorie neplătită de domnişoara Den... – corectă numele de familie – Velasco.

– Lady Penword n-are nicio datorie neplătită.

Isabel fu mulţumită de intervenţia lui Jamie care continua să fie ursuz şi departe când o privea, deşi o apăra sălbatic.

Rodrigo ridică sprâncenele în faţa surprinzătoarei tendinţe spre ceartă a lui Alonso.

– Crede-mă că are.

De Lara o privi pe Isabel intens, enervând-o şi mai tare.

– Ce vreţi de la lady Penword? continuă Jamie să întrebe cu un calm anormal de îngrijorător.

– Ceea ce voiam de la lady Velasco am obţinut deja la vremea respectivă.

Alonso o privi cu o dorinţă sălbatică. Isabel îşi înăbuşi un

geamăt văzând ce lăsau să exprime ochii lui.

– Au fost multe nopți, nu-i așa?

Jamie înaintă din nou spre el cu o hotărâre în ochi și o furie ucigătoare în pumni, Rodrigo îl ținu.

Dar nimic nu avea înțeles, deoarece cavalerul făcea aluzie la nopți petrecute cu Isabel, iar ea era virgină atunci când a făcut dragoste cu ea pentru prima dată. Alonso de Lara se înșela.

– Cere scuze chiar acum, tună Rodrigo.

Alonso se tensionă pentru o clipă și se gândi să continue cu jignirile, din fericire înțelepciunea îl făcu să se răzgândească.

– Acceptați scuzele mele, domnișoară Velasco.

– Lady Penword, sublinie Jamie, sec.

– Oamenii tăi așteaptă în sufragerie, hotărăște-te odată să-mi dai veștile proaste ca să le pot oferi lor ospitalitatea casei mele și ție ușa de la ieșire ca să pleci.

Alonso râse în hohote care întunecară încă și mai mult chipul lui Rodrigo.

– Întotdeauna ai fost priceput la vorbe, conte Ayllón, e meritul tău.

– Veștile, insistă Rodrigo.

– María Cristina a aprobat legătura fiicei tale cu casa Lara și, ca să mă convingă i-a mărit dota.

Rodrigo își reținu respirația.

– Regina nu știa că am o fiică!

Alonso ridică o sprânceană cu grosolănie.

– Veștile zboară rapid, dragul meu dușman, și Regina, în infinita ei înțelepciune, a vrut să stingă disputa dintre familiile Lara și Velasco, acordându-mi mâna fiicei tale, cea prezentă aici spre marea mea surpriză. Nu știam că această trădătoare este fiica ta.

Rodrigo scăpă o înjurătură violentă.

– Minți, vociferă Rodrigo cu surpriza încă întipărită pe figură.

– Am în mâini documentul regal, don Alejandro de Martin y Villanueva și don Enrique de Palacios vor confirma afirmațiile mele. Fiica ta și cu mine suntem căsătoriți legal, Regina și-a dat acordul în locul tău.

Isabel gâfâi, complet zăpăcită.

Rodrigo crezu că nenorocirea îl va măcina din nou.

– Dacă este adevărat, nu încape nici cea mai mică îndoială că voi merge până în Spania ca să-ți anulez pretențiile, chiar dacă va face asta făcându-te bucăți de-a lungul drumului.

Alonso râse cu o aroganță măsurată.

– Dacă refuzi, am permisiunea Reginei să te arestez, dar sunt mărinimos şi-ți voi oferi posibilitatea să te baţi în duel cu mine.

De Lara îşi continuă atacul.

– Dacă alegi a doua opțiune, mă vei face bărbatul cel mai fericit din Spania.

Isabel îşi înăbuşi un geamăt.

– Lady Velasco este deja căsătorită!

Specificația lui Jamie făcu ca Rodrigo şi Alonso să-şi întoarcă capul spre el. Uitaseră de prezența lui.

– Este căsătorită, da, dar cu mine.

Zâmbetul lui Jamie reuşi să-i şteargă surâsul de atotputernicie al lui Alonso care-şi reveni îndată pentru a-l străpunge.

– Senorita Velasco s-a căsătorit în Sevilla, la Biserică şi în prezența Reginei, aşa cum cere obiceiul între nobilii castilieni.

– O cerință greu de îndeplinit în fața evidenței: lady Velasco nu s-a mişcat din Anglia, rectifică Jamie.

Alonso nu se intimidă.

– Cred că s-a creat o problemă de Stat, după părerea mea. Care dintre cei doi soți va avea dreptul să se bucure de ea?

Jamie înaintă din nou spre el, amenințător.

Isabel se sufoca cu propriul ei aer reținut în piept.

– Ce va spune Regina despre rezultatul atât de neaşteptat al acestei dispute? de Lara se arătă arogant.

– Domnişoara s-a măritat cu mine în primul rând, atacă Jamie.

– Nu se poate acționa împotriva dorinței Spaniei, contra-atacă Alonso.

– Linişte! Tăcere! Isabel tocmai preluase frâiele disputei.

Pentru prima dată de la apariția lui Alonso îşi pierduse frica şi îşi recuperase înțelepciunea.

Capitolul 24

– Alonso, când cineva joacă la cacealma, trebuie să fie foarte sigur pe cărțile pe care le ține în mână.

Legănatul şoldurilor atrase privirile lui Jamie, care miji ochii auzind-o.

S-o vadă mergând cu o liniște absolută spre Alonso îl făcu să se încordeze şi mai mult. Ce dracu' de joc mai era şi ăsta? Şi de ce-l tutuia dintr-odată?

– Nici n-ai idee ce aşi am în mânecă, draga mea.

Isabel râse auzind răspunsul pe care-l aştepta.

– Spune adevăratul motiv pentru care eşti aici.

Alonso făcu un gest grosier.

– Îmi răneşti sentimentele neavând încredere în intențiile mele.

Isabel râse din nou fără chef, continua să-l privească cu avertizare în pupilele sale strălucitoare.

– Motivul, te rog!

Alonso o privi de parcă o vedea pentru prima oară.

– Dacă-mi înapoiezi actul de cesiune şi sigiliul ducal, voi invalida căsătoria noastră.

Îşi arătase deja cărțile şi erau mai proaste decât se aştepta.

– Cred că nu ți-ai dat seama că eu am aşii.

Cei trei bărbați o priviră ținându-şi respirația.

Isabel suferise o metamorfoză, ochii ei arătau o hotărâre absolută, un calm neobişnuit. Fața îşi redobândise culoarea şi încordarea dispăruse din umerii ei, acum relaxați.

– Joci la cacealma?

Isabel se apropie de Alonso şi cu dosul palmei îi mângâie bărbia, spre stupefacția lui Jamie, care simți o scuturătură în corpul

măcinat de gelozie. Alonso prinse mâna şi sărută încheieturile degetelor cu o promisiune în ochi.

– Am documentul care mă acreditează ca moştenitoare a tuturor şi fiecăreia în parte dintre posesiunile tale.

Rodrigo gâfâi şi Alonso înălţă sprânceana, curios.

– Mai mult, am sigiliul ducal pentru a putea transfera fiecare dintre proprietăţile tale oricui îmi place. Ştii că sunt o bună falsificatoare de semnături.

Ochii lui Alonso arătară pentru prima oară o uşoară neîncredere.

Vrăjitoarea era o hoaţă desăvârşită care-l depossedase de armele cu care voia să se răzbune pe familia Velasco. În timpul lunilor în care se transformase în amanta lui, falsificase o importantă cantitate de documente oficiale care ajunseseră în mâini carliste. O să i-o plătească cu vârf şi îndesat. Mucoasa asta nu avea idee cu cine are de-a face.

– Nu te-am numit niciodată moştenitoarea mea! urlă furios.

– Dar nu ai cum să demonstrezi, îi zvârli mândră.

– Cuvântul meu va fi suficient, o informă convins.

– Mulţumesc Reginei, te am drept soţ.

Isabel tăcu un moment înainte de a-i aplica lovitura definitivă.

– Pot să-ţi fac viaţa un infern şi tu continui să nu-ţi dai seama.

Atât Rodrigo, cât şi Jamie o priveau fără să creadă ceea ce auzeau. Starea de iritaţie ce domnea în încăpere era covârşitoare. Se puteau palpa cu mâna nerăbdarea, efortul de stăpânire de sine şi exaltarea. Alonso se apropie cu un pas într-o atitudine ameninţătoare şi Jamie făcu şi el unul într-un gest limpede care însemna că nu va tolera niciun atac asupra Isabelei, în prezenţa lui. Gestul nu trecu neobservat de ea, care-l privi cu un zâmbet de mulţumire pe buze şi cu o promisiune de recompensă în ochi.

– Şi eu am posesiunile tatălui tău în puterea mea – Rodrigo tuşi –, la fel şi viaţa lui.

– Dar proprietăţile ducelui de Alcázar sunt mult mai numeroase, cred că contele Ayllón va face un schimb savuros, , nu-i aşa, tată?

Isabel ducea chestiunea prea departe, dar Rodrigo era curios să afle rezolvarea pe care-o va da ea acestei cacealmale pe care i-o juca.

Fiica lui, o hoaţă? I se părea nemaiauzit. De când falsificase do-

cumente oficiale? Rodrigo îşi punea o mulţime de întrebări.

– Bună încercare, iubito, răspunse Alonso.

Isabel miji ochii cu suspiciune.

– Aproape mă convingi, dar îţi amintesc că viaţa tatălui tău continuă să se afle în mâinile mele. Isabel se făcuse palidă auzindu-l. Complet în puterea mea.

Isabel se pregătea să-i propună o înţelegere, când nişte strigăte furioase pe hol o împiedicară să deschidă gura. Bătaia în uşa bibliotecii sună ca o împuşcătură neaşteptată. Cele patru persoane care se aflau în încăpere se întoarseră uluite. Uşa de lemn lovi peretele cu un zgomot puternic, iar capetele priveau cum Ian Malcon arunca pe sofaua largă un colet cu mâinile legate şi cu capul acoperit. Intrarea celor doi făcu să tremure genunchii Isabelei. Rodrigo nu reuşea să spună ceva, privea bocceaua zvârcolindu-se în timp ce Ian încerca s-o dezlege, fără să reuşească.

– Eşti un demon cu chef de luptă! îi replică persoanei care se răsucea cu furie sub el.

Jamie reuşea să vadă doar nişte picioare băgate în nişte pantaloni ajustaţi de culoare neagră cât şi o cămaşă albă care cunoscuse şi vremuri mai bune. Cu o jachetă veche, arsă şi o eşarfă roşie la gât, băiatul părea a fi un hoţoman, pentru că se zbătea ca şi cum îl prinseseră la un furtişag şi acum încerca să scape de călău.

Ian reuşise, într-un final, să-i elibereze mâinile şi, când îi luă capişonul negru de pe cap, o cascadă de bucle şatene se răspândi în faţa lor. Ochii aurii căutau cu o furie ieşită din comun pe cel care o legase. Când văzu ochii care o priveau, îi miji pe ai săi, prevăzătoare.

Unde naiba se afla?

Isabel crezu că pământul se căscase sub ea, pentru că se prăbuşea în neant fără să se poată agăţa de ceva. Era imposibil! Nu putea fi adevărat! Dar în faţa ei se afla o copie fidelă a ei. Sora ei nu era moartă, de ce? Ce se întâmplase? De ce minciunile...? Nu înţelegea nimic. Când nişte ochi de aceeaşi culoare cu ai ei o căutară, lacrimile începură să se prelingă pe obrajii palizi de durere.

Rodrigo crezu că va cădea, trăsnit. Plămânii i se strânseră din cauza şocului pe care l-a suferit văzând-o. Era incapabil să respire

normal. O privi mai mult decât uluit pe fata care încerca în zadar să-i scoată ochii lui Ian. Înjurătura acestuia, încercând să-i țină mâinile care îi căutau cu sălbăticie ochii, îl făcu pe Jamie să clipească pentru a-și reveni din starea de uimire care-l zăpăcise. Alonso privea scena cu stupefacție. Nimic nu-l pregătise pentru a vedea o dublură a Isabelei îmbrăcată în băiat și luptându-se ca o precupeață, dar totul căpătă sens acum.

– Dă-mi, naibii, drumul odată!

Ian nu putu să facă altceva decât să-i lege mâinile la spate, evitând să-i fie scoși ochii cu unghiile ca niște gheare.

Isabel se îndreptă imediat spre ei, cu un instinct natural de protecție față de sora ei.

– Mai întâi, fă-mi favoarea să ții acest fluture.

Jamie nu putu să articuleze vreun cuvânt, era incapabil să se miște. Își simțea picioarele înfipte în pământ.

–Fluture? reuși să articuleze în sfârșit.

Se plimba de la figura Isabelei la cea a necunoscutei și viceversa, fără să creadă pe de-a-ntregul ceea ce se petrecea în fața ochilor săi. Dar reuși s-o prindă pe Isabel înainte ca aceasta să ajungă în locul din bibliotecă în care se aflau lord Malcon și Aracena.

– Dumnezeule! M-ați dat gata!

Vocea lui Rodrigo trăda o seninătate alarmantă. Ochii lui erau măriți, în încercarea de a înțelege dimensiunile a ceea ce Ian tocmai eliberase în bibliotecă.

– Cum ai putut...?

Isabel nu putu să-și termine întrebarea, era absolut dezolată și emoționată în același timp. Ambele fete se priveau cu o jenă supărătoare. Una o privea pe cealaltă cu durere, cealaltă cu o oarecare remușcare pe care încerca s-o ascundă, fără să reușească.

– Ar trebui să te lovesc până te las fără simțiri!

Amenințarea Isabelei o făcu pe Aracena să plescăie din limbă.

– Sunt vie printr-o minune, îi răspunse cu voce strangulată.

Isabel se îndoi de îngrijorare și durere. O plânsese luni de zile. Se rugase pentru ea noapte de noapte și era vie!

– Ți-am spus că Aracena nu putea fi moartă.

Cuvintele lui Ian îi răsunară în urechi.

– Sora Teresa nu a menționat nimic despre moartea ei când am fost s-o caut la mănăstire, de aceea știam că nu poate fi moartă. Măicuța a amintit de tine și de fuga ta la Redtower.

– Ai măcar idee ce-ai făcut?

Aracena formulă întrebarea cu un ton nervos, privindu-l pe Ian. Își pironi ochii acuzator. Nu îndrăznea să privească pe nimeni, obținu doar tăcere. Știu că trebuia să se prezinte.

– Sunt Aracena Denise. Ian tuși zâmbind, Ara continuă.

– Sora mea a crezut că am murit, a privit corpul meu la ultima mirungere – toți ochii se fixară asupra fetei pe care o adusese Ian cu forța –, dar, în mod miraculos, trăiesc.

– Ți-am privit rănile, Ara, am văzut bandajele pline de sânge care te acopereau.

Isabel era la un pas de a cădea pe podeaua rece. Genunchii îi tremurau, ca și buzele.

– Am fost foarte aproape de moarte, recunoscu.

Aracena își suflecă mânecile cămășii și le arătă tuturor celor prezenți părți ale mâinilor ei arse. Pielea era în continuare roșie în mai multe zone.

– Dar Dumnezeu avea altă afacere cu mine.

Isabel privi teribilele urme pe care le arătase Ara și știu că trebuia să fi suferit mult din cauza arsurilor.

– Jumătate din corpul meu este marcat de foc.

Era vie! Dar o minți se!

– Ai făcut ceva îngrozitor, știi asta! Aproape că mor de durere văzând că totul se năruie sub picioarele mele, fără să pot face nimic. Oh, Doamne!

Isabel era pe punctul de a se descompune. Înghiți saliva groasă cu o icnitură.

– Măicuțele au crezut că voi muri cu adevărat, dar Dumnezeu avea alte planuri pentru mine, repetă. Mi-a părut foarte rău că vei plânge continuu moartea mea, dar trebuia să rezolv ceva înainte de a-ți arăta că sunt vie.

Lui Isabel nu-i venea să-și creadă ochilor, dar nu se mișca în nicio parte, rămăsese ca de piatră. Aracena își lăsă mânecile cămășii pentru a-și ascunde semnele de care îi era rușine, deși ni-

meni nu făcuse vreun comentariu referitor la acestea.

– Îmi poate explica cineva acest lucru fără noimă?

Rodrigo abia putea face să-i iasă cuvintele din gură, le avea în față pe ambele lui fiice.

Închise ochii bănuitor în fața durerii și deziluziei pe care le primi ca o lovitură de ciocan în cap și care-l lăsaseră rănit și sângerând. Îl folosiseră, mințiseră. Nu știa dacă să le biciuiască pentru durerea pe care i-au provocat-o cu minciunile lor sau să le îmbrățișeze pentru că le recuperase.

– Explică-te!

Cererea lui Jamie le făcură pe amândouă să-și întoarcă capul. Ochii care se întoarseră în același timp erau absolut identici. Singura diferență vizibilă erau ținuta și părul. Isabel îl avea mai ondulat decât Aracena. Rodrigo se așeză în fotoliu, în spatele biroului, Ian se așeză pe sofa. Jamie și Alonso se hotărâră să rămână în picioare, figura batjocoritoare a ducelui de Alcazar era foarte semnificativă, era complet uluit.

– Am crezut că sora mea e moartă. De aceea am venit să-l caut pe tatăl meu – relată Isabel cu voce întretăiată.

Toate fețele erau schimbate, ascultând surprinzătoarea destăinuire.

– Chiar eu voiam să-ți explic totul, dar mai încolo.

Cuvintele Aracenei o aduseră la realitate pe Isabel care nu-și lua privirea de la ea și de la ținuta ei.

– Cum te gândeai să-i explici unei persoane care-ți plânge moartea că ți-ai bătut joc de ea și de sentimentele ei.

Ara strânse pumnii cu dezgust.

– Mașinațiunile tale sunt de neînțeles, nu pot să te înțeleg.

– Nu ești proastă, Isabel, știai prea bine că eu îmi voi ține promisiunea.

– Categoric sunt proastă dacă m-am lăsat păcălită de tine.

Bărbații care erau în bibliotecă continuau să fie prea năuciți ca să intervină în dispută.

– Tatăl nostru așteaptă o explicație.

Vocea aspră a surorii ei îi opri avântul dintr-o lovitură.

Rodrigo simți o zvârcolire în stomac.

– Nu aduna mai multe greşeli, Aracena.

Numita dădu să protesteze, dar se gândi mai bine. Da, avea de dat o explicaţie, dar nu în faţa unei mulţimi de curioşi.

– Refuz să dau o explicaţie în faţa... acestor... acestor... indivizi.

Îşi întoarse privirea către Ian cu o reală supărare.

– Jur că-mi vei plăti... mai târziu!

Ian îi întoarse o înclinare a capului şi-i oferi un zâmbet batjocoritor.

– Ai multe de explicat şi o vei face imediat.

Jamie îi făcu un semn cu capul vărului lui, forţându-l să iasă din încăpere. Ian înţelese imediat dar nu-i dădu nicio atenţie.

Se distra de minune văzând-o pe Aracena în încurcătură. De când vorbise cu Isabel, în aceeaşi încăpere, cu câteva luni în urmă, o căutase pe sora ei geamănă cu disperare. Sora Teresa omisese să-i spună despre moartea ei, din acest motiv nu crezuse cuvintele Isabelei. Se hotărî să ancheteze. Mai întâi întrebă în mai multe porturi numele pasagerilor care veneau din Spania cu diferitele vase care soseau des în Anglia. Efortul lui fusese recompensat. Aracena se îmbarcase două luni după accea din oraşul Cadiz către Portsmouth. A fost destul de dificil să-i urmărească drumul de la debarcare, dar nu imposibil. Deşi văzând desfăşurarea întâlnirii, Ian nu înţelegea de ce Aracena îi ascunsese surorii ei gemene că trăieşte. Prea multe necunoscute pentru o singură seară.

Aracena îşi întoarse ochii spre sora ei.

Odată ce trecuse peste furia iniţială înţelese dimensiunea sosirii sale furtunoase pe domeniile contelui Ayllón. Îşi îndreptă privirea spre el, care era atât de tăcut încât te înfricoşa. Stătea în picioare, dar cu înfrângerea pictată pe chip. O reţea de culpe se întinse de la creierul său până la inima sa.

Fusese gata să moară în incendiul care-i distrusese căminul, îi smulsese promisiunea surorii ei de a avea grijă de Dorian şi de obiectele pe care i le dăduse în secret. După miraculoasa vindecare, trebuia să fi luat imediat legătura cu ea, dar se hotărâse, în ultimă instanţă, să stea aproape de ea, fără să se descopere, în timp ce se hotăra ce să facă cu promisiunea smulsă. În faţa importanţei a ceea ce hotărâse, simţi dorinţa de a fugi. Nu era vinovată că trăia. Îşi înălţă bărbia semeaţă către tatăl ei şi-l privi provocatoare.

– Conte...!

Rodrigo n-o lăsă să termine.

– Ține-o, lord Malcon!

Rodrigo se ridică de pe scaun, ieşise din stupoare şi simţea nevoia să pună lucrurile la locul lor. Se apropie de aceea pe care, până în acel moment, o crezuse moartă şi, fără nicio vorbă, o ţinu de umeri şi o scutură cu o forţă neobişnuită, ca şi cum ar fi putut să smulgă, prin acest gest, anii de tăcere la care-l condamnaseră. Aracena îi susţinu privirea într-o manieră pătrunzătoare şi rece. Rodrigo, conştientizând furia care o sufoca, o lăsă brusc. Putea să facă ceva ce să regrete după aceea şi el nu făcea parte din acel soi de oameni. Controlul lui Rodrigo îi debusolă atât pe Jamie cât şi pe Alfonso care-l priviră cu o adevărată admiraţie.

– Nu mă căiesc de decizia pe care am luat-o la timpul său, spuse ea.

Ochii Aracenei scânteiau hotărâre privindu-şi tatăl.

Rodrigo, obosit, oftă.

– Iar eu nu voi uita umilinţa căreia i-am fost obiect din cauza jocurilor voastre.

Isabel se trase înapoi la tonul lui rănit. Şi ea fusese înşelată. Rodrigo le privi pe amândouă cu o durere profundă.

– Este incalificabil ce-aţi făcut.

Tăcu un moment.

– De ce, Aracena? De ce m-ai făcut să cred că eşti moartă?

Aracena se contractă observând deziluzia din vocea tatălui ei. Se dădu un pas înapoi, precaută.

– Am jurat în faţa mamei mele, şi sunt o femeie de onoare. Nu puteam să nu-mi ţin promisiunea.

– Jur că voi şterge acest cuvânt! exclamă Rodrigo necăjit.

– Prezenţa mea aici nu era necesară, încercă să se justifice ea.

– Dar eu am ceva de zis despre asta, nu crezi?

Aracena refuză să răspundă la întrebarea acuzatoare a tatălui ei.

– Spune-i, Aracena...

Isabel insistă.

– Taci! îi răspunse Ara cu acreală.

– Ai o problemă gravă. Isabel tăcu un moment; nu ştii nici jumătate – continuă.

– Ce vrei să spui cu asta? o întrebă curioasă, dar ea nu-i răspunse.

– La ce te referi, Isabel? Jamie puse întrebarea cu un ton pragmatic.

– Fără îndoială, doamna Penword se referă la mine.

Alonso scoase aceste cuvinte cu plăcere.

Ara îl privi cu ură pe Alonso care continua să aibă un rictus batjocoritor în colțul gurii lui mari.

– Eu sunt cea care are ordinele tale pentru carliști, îi aminti acru, Ducelui.

– Ordine false! urlă Alonso, dar se înseninâ imediat. Şi sunt proaspătul tău soț. Regina María Cristina şi-a dat acordul în numele tău, îi răspunse.

Aracena miji ochii furioasă şi vru să-i şteargă surâsul cu o lovitură de pumn şi ştiu cum să facă asta.

– Amintește-mi mâine asta, când n-o să mai ai capul lipit de gât.

Amenințarea îi compuse o figură batjocoritoare. Continuă persiflându-l.

– Spune-mi, duce, eşti foarte sigur cu cine te-a căsătorit Regina?

– Foarte sigur, draga mea, întări el cu viclenie.

– Greu, dragul meu.

Alonso îşi ridică sprâncenele întrebător în fața apelativului drăgăstos care, în gura ei, sunase ca o insultă.

– Este posibil ca regina Spaniei să fi dat un nume greşit?

Pentru un moment, Alonso întredeschise ochii lui căprui.

– Sunt căsătorit cu Aracena Maria de Velasco y Denise, există cumva alta cu acest nume în acest salon?

– Ajunge, Ara!

Isabel o privi cu bărbia strânsă de furie.

– Încetează să te mai joci cu focul!

Aracena îşi aranjă pantalonii şi eşarfa pe care o purta la gât, înainte de a spune, nu fără un oarecare orgoliu.

– Explică-te odată! – urgența din glasul tatălui său o scuturâ.

Rodrigo menținea controlul cu mare greutate.

– Nu sunt multe de explicat – dar începu să-şi depene povestea. Mama mi-a smuls promisiunea să nu vă contactez niciodată.

Am vrut s-o onorez , până în ziua în care Isabel s-a hotărât să plece să vă caute.

– Credeam că ai murit – se justifică Isabel.

Aracena nu-i răspunse.

– Ce amestec are Alonso de Lara în toate astea?

Cel numit îşi încrucişă braţele la piept, în timp ce-i oferea un zâmbet obraznic, Aracena jură în sinea ei că i-o va plăti foarte scump. Nu uitase nici perfidia lui, nici maşinaţiunile lui.

– În Sevilla l-am cunoscut pe don Alfonso de Lara şi ne-am făcut...

Alonso o întrerupse sarcastic.

– Amanţi? întrebă batjocoritor.

– Prieteni, răspunse cu mândrie.

Oftatul lui Rodrigo a fost prea edificator.

– Singurul motiv pentru care i-am căutat prietenia a fost să-mi recuperez titlurile de proprietate pe care le-a confiscat Regele când don Alonso de Lara – Ara îl privi pe Alonso într-o manieră care voia să-l intimideze – l-a acuzat pe tatăl meu, în faţa Coroanei, de înaltă trădare.

Inspiră să capete aer.

– Mincinoaso! exclamă Alonso. Eşti o carlistă şi lucrezi pentru rezistenţă în obţinerea coroanei Spaniei.

Aracena îl tăie cu privirea. Rodrigo îşi privi fiica confuz.

– Şi a fost o surpriză extraordinară să se descopăr că eşti fiica Contelui, întâri Alonso, ofensat de faptul că ea a recunoscut că devenise amanta lui doar pentru a se răzbuna.

– Continuă, o obligă din nou Rodrigo.

– Mă instalasem aproape de Londra pentru a menţine legătura cu Isabel, doar că nu era încă momentul. Restul îl ştiţi deja.

– Şi...? insistă sora ei.

– Nu ştiu cum – pauză –, nici nu vreau să-mi imaginez, acest monstru perfid, şarlatan, de proastă factură şi ticălos de...

– Lord Malcon! termină Ian în locul ei.

– A reuşit să-mi spulbere intenţiile de fugă. M-a prins când intram în hanul de la Aldgate şi m-a făcut să pierd totul. În faţa rezistenţei mele de a mă aduce la Redtower... puteţi să vă imaginaţi şi restul.

– Ai fost întotdeauna uşor de găsit.

Răspunsul lui Ian o făcu să nu mai înțeleagă nimic. Ce dracu' voia să dea de înțeles cu comentariul acesta?

– Trebuie că a fost greu pentru tine să fii descoperită.

Isabel o sfredeli pe sora ei geamănă după această observație. Fusese atât de grijulie. Voia doar să fie aproape de ea...

– Isabel m-a făcut să cred că Dorian...

Ara i-o tăie scurt tatălui ei. Nu voia ca acesta să vorbească despre Dorian în prezența lui Alonso.

– Sora mea avea un motiv puternic pentru a face acest lucru și vă voi explica, mai târziu, între patru ochi.

Fără îndoială, Rodrigo știa că motivul era legat de faptul că Isabel făcuse ca nepotul ei să treacă drept fiul ei. Trebuia să ajungă în inima problemei, dar Ara nu avea de gând să-l lămurească, avea intenția să-l țină departe de subiectul discuției. Micul Dorian trebuia să rămână în continuare în anonimat, era absolut necesar.

– Știu că am procedat greșit, dar trebuia s-o fac.

– Furtul între ei.

Cuvintele lui Alonso dădură o altă nuanță scuzei sale.

Rodrigo nu știa cum să controleze răceala care umplea încăperea cu fiecare cuvânt pe care-l rosteau cei doi. Nu știa cum să interpreteze privirile de dispreț pe care i le arunca Aracena ducelui de Alcazar. Ce era între ei de se comportau astfel?

– Orice ca infantele don Carlos să obțină tronul Spaniei.

– Ține-ți limba sau vei simți furia răspunsului meu!

Aracena își privi tatăl cu o strălucire periculoasă în ochii aurii, dar după ce-i ascultă avertizarea, repetă.

– Nu sunt o fetiță! exclamă.

Rodrigo nu se intimidă.

– Îmi lipsesc douăzeci și doi de ani din educația ta.

Ara ar fi protestat, dar Rodrigo îi făcu un gest cu capul să tacă.

– Nu-l provoca pe diavol!

Ara încetă imediat protestul.

– Domnilor – Rodrigo îi privi cu ochii lui aurii pe toți cei prezenți –, circul s-a terminat.

Toți știau că Contele avea nevoie să rămână singur un timp pentru a-și reveni din șocul primit.

CAPITOLUL 25

Explodase balonul umflat de reproşuri, culpe şi resentimente. Rodrigo se retrăsese într-o tăcere care nu era de bun augur. Isabel era conştientă de puternica lovitură emoţională pe care o primise tatăl ei. Ara se arăta mai înrăită, se simţea deranjată şi nu o ascundea. Ian deveni obiectul iminentei sale răzbunări. Rodrigo îi interzisese cu desăvârşire să vorbească cu Alonso până ce el nu va lua o hotărâre în această privinţă.

Tensiunea existentă la Redtower se putea tăia cu cuţitul.

Alonso rămăsese la conac împreună cu ceilalţi cavaleri, în speranţa de a ajunge la o înţelegere asupra furtului posesiunilor sale. Aracena îi accelera pulsul în mod sălbatic. Jamie încerca s-o abordeze pe Isabel în căutarea mai multor explicaţii care să lumineze haosul îngrozitor care se crease, dar ea se închisese în camera ei fără să-i răspundă. Imensa deziluzie suferită se observa în fiecare suspin scos în singurătatea alcovului ei. Isabel stătea în continuare cu braţele încrucişate la piept, într-o melancolie profundă, privind grădina prin geamuri.

– Mai devreme sau mai târziu va trebui să renunţi la această atitudine infantilă pe care ai adoptat-o şi-mi vei vorbi.

Isabel nu se întoarse la vocea surorii sale.

– Du-te la dracu'!

Tonul îndurerat i se fixă în piept ca nişte săgeţi ascuţite, dar se încăpăţână în continuare s-o facă să reacţioneze.

– Priveşte-mă! – cea numită nu răspunse – am să te scutur până ce o să-ţi scot prostia din cap. Trăiesc printr-o minune!

– L-ai făcut pe tata să se supere pe mine, şi asta n-o să ţi-o iert.

– Ştiai că asta putea să se întâmple! Mama înţelegea foarte bine ce se putea întâmpla, de aceea ne-a cerut să nu-l căutăm.

Isabel se înfurie.

– Tu eşti cea care l-a decepţionat. Eu nu m-am culcat cu un bărbat pentru a mă folosi de el şi a-l fura apoi, ca o prostituată vulgară.

Ara îşi înăbuşi o înjurătură auzind-o, dar Isabel continuă cu plângerile.

– Nu mi-am renegat un tată pentru a respecta o promisiune pe care n-ar fi trebuit să ne-o smulgă. Mama nu avea niciun drept să ne ceară ceva de o importanţă atât de mare.

Continuă, prea supărată ca să-şi mai măsoare cuvintele.

– Era imoral, anormal. E tatăl nostru, fir-ar să fie!

– Eu aveam încredere în judecata mamei noastre, ştiu că a făcut-o cu cea mai bună intenţie de a ne feri de probleme.

– Probleme? întrebă Isabel furioasă. Pentru a-ţi proteja fiul a trebuit să mint, să manipulez persoane care mi-au oferit doar dragoste şi iată cum i-am răsplătit!

Isabel îşi înăbuşi un hohot înduioşător.

– Totul se va rezolva, întotdeauna se rezolvă.

Isabel credea că liniştea surorii sale este prefăcută, dar nu, ea, ca o proastă, crezuse în propria trăncăneală.

– Eşti căsătorită cu de Lara, proasto! Te are în puterea lui.

Ara râse dezinvoltă, dar nu păcălea pe nimeni cu atitudinea ei.

– Nu trebuia să te joci cu el, ţi-am spus-o. Nu era treaba ta să sprijini reclamarea Coroanei din partea infantelui Carlos.

Faptul că regina Spaniei avusese îndrăzneala s-o căsătorească cu ducele de Alcazar depăşea orice aşteptare, iar lucrurile au devenit mult mai complicate. Ara îşi pusese laţul de gât în Sevilla când a căutat compania lui Alonso, ca să ajungă la cutia cu valori, dar n-o va recunoaşte faţă de sora sa.

Isabel îşi continuă atacul.

– Că eşti sau nu căsătorită cu Ducele, asta e cea mai mică dintre problemele tale, şi o ştii.

Isabel îşi ridică ochii întrebători înainte de a-i răspunde.

– Vei fi declarată trădătoare a Coroanei Spaniei.

– Voi merge la Biserică pentru a anula căsătoria. Refuzul meu va fi suficient – Isabel o privi neîncrezătoare – şi nu vor putea demonstra sprijinul meu la cauza carlistă.

– De data asta nu vei scăpa de faptele tale.

Sentinţa îi provocă un oarecare fior.

– Doresc să nu te superi pe mine. Știu că am acționat greșit nespunându-ți că am supraviețuit, dar voiam să-mi țin promisiunea pe care i-am făcut-o mamei noastre.

Isabel coborî ochii deranjată în fața intenției sale de reconciliere. Poate credea că ea călcase promisiunea doar așa, pentru nimic? O obligaseră circumstanțele.

– Sunt însărcinată din vina ta, căsătorită din vina ta și repudiată de tatăl meu din vina ta, inspiră profund. Pentru care motiv să nu fiu supărată pe tine?

Sarcasmul o scuturâ adânc, pentru că sora ei avea dreptate.

– De ce, Isabel? o întrebă Aracena.

Ea îi întoarse fața răzvrătită.

– Ian voia să mi-l ia pe Dorian invocând că nu sunt eu mama lui. Aracena întredeschise ochii cu teamă. Dacă mă consulta un medic eram pierdută.

Ara deschise gura stupefiată.

– Lord Penword m-a ajutat în planurile mele, dar nu am calculat bine înșelăciunea.

Era consternată, sub nicio formă nu-l crezuse pe Ian atât de posesiv față de Dorian. Ea îi smulsese promisiunea că o va lua de soție, și chiar obținuse ca Dorian să fie recunoscut de Ian ca fiu al acestuia, deși numai verbal.

Totul se complica.

– Mă doare foarte mult că te văd atât de tristă.

Acum, Isabel chiar o privi cu o intensitate orbitoare.

– Încă nu ești conștie tă de ceea ce am pierdut?

Ara își puse mâinile în șold.

– Încetează să-ți mai plângi de milă – îi aruncă cu amărăciune – sunt vie, nimic altceva nu ar trebui să te intereseze.

Isabel continua să tacă, scrutând-o.

– Avem o situație de rezolvat, și o s-o facem imediat.

Isabel o întrerupse, acră.

– Nu-mi complica și mai mult existența, îi spuse amar.

– Cum ai putut să fii atât de proastă ca să cazi în aceeași cursă?

Isabel știa că se referă la sarcina ei.

– Cel puțin eu am ca scuză lipsa de experiență. Care este scuza ta?

Ara nu se învrednici s-o privească. Inspiră profund înainte de a-i răspunde într-o manieră practică.

– Priveşte latura bună – tăcu un moment –, nu vei fi o mamă singură.

Isabel simţi cu furie nevoia de a o pălmui. Cum puteau să fie gemene şi atât de diferite!

– Dacă ai şti cât de departe am fost capabilă să merg ca să te protejez....

Tonul lezat al Isabelei îi provocă un fior de căinţă surorii sale care-şi strânse buzele cu durere.

– Atunci, a sosit ceasul să-ţi întorc favoarea.

Isabel îşi întoarse ochii cu amărăciune.

– Dispari din ochii mei! Şi mă voi simţi recompensată.

– Ştii că plecarea mea ar fi inutilă. Contele Ayllón ştie de existenţa noastră şi, c-o fi binc sau rău, am trecut limita.

Isabel nu-i răspunse imediat.

– În Sevilla m-am dat drept tine în faţa Rosei. Mi-a rupt inima să mă joc într-o manieră atât de murdară cu o persoană pe care o respect atâta – Ara aprobă dând din cap –, dar am putut să-i fur lui Alonso sigiliul ducal. Am demonstrat că e o canalie fără scrupule.

Ara respiră adânc.

– Alonso e vinovat de multe lucruri, dar nu a fost autorul arderii bunurilor şi casei noastre.

Isabel o privi pe sora ei cu o sufocare mută, după această observaţie.

– Cine...? nu putu să continue întrebarea.

– Vărul Charlie.

Isabel deschise ochii cu oroare. Charlie era inamicul numărul unu al bunicului din partea mamei.

– El a fost vinovatul de la care regina Spaniei a aflat de înrudirea noastră cu casa Velasco. A înmânat Coroanei certificatele noastre de naştere. Toate datele care demonstrează că Rodrigo de Velasco este tatăl nostru.

Isabel clipi perplexă. Acum totul căpătase sens. Descoperirea amândurora. Arderea casei...

– L-am întâlnit căutând cutia cu valori printre resturi şi cenuşă. Nu l-am putut împiedica s-o ia.

Isabel simți că i se face rău. Să reduci un cămin la cenușă pentru o cutie de valori era culmea prostiei. Murise o persoană în incendiu.

– L-am urmărit de la Sevilla... aproape îl prinsesem, căci doresc să recuperez ceea ce este al nostru, oricât ar costa.

– Riscându-ți capul? întrebă Isabel uluită.

– Niciun mișel, oricât de văr din partea bunicului ne-ar fi, nu ne va fura moștenirea de la mama.

Isabel oftă în final. Nu va înțelege niciodată această pornire războinică pe care o arăta sora ei.

– Judecătorii ne-au luat-o atunci, nu uita, îi aminti Isabel.

Ara ridică o sprânceană, glumeață.

– Dar eu mă gândesc să recuperez ceea ce ne aparține.

Isabel o privi cu o oarecare blândețe pe care nu putu s-o ascundă. Ara dovedise întotdeauna un curaj neobișnuit pentru o femeie.

– Ai multă grijă.

– Voi avea, dar mai întâi trebuie să am o discuție cu tatăl nostru.

Ara își înălță bărbia cu mândrie.

– Mă neliniștește că încerci să-i faci rău.

– Să mă învinuiești de asta...

Ara abandonă încăperea cu o supărare prost disimulată. Isabel se așeză pe scaun fără să conștientizeze uriașa prăpastie care se deschisese între ele.

– Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Rodrigo își ridică ochii și o privi pe fiica lui cu durere. Ara stătea aplecată în cadrul ușii care ducea spre biblioteca pe care Rodrigo o folosea ca birou. Acum, îmbrăcată ca o femeie, putea să vadă mai bine diferența dintre ea și sora ei geamănă. Aracena avea un caracter războinic alarmant și care-i aminti prea bine de cel al nepoatei lui, Aurora. Din fericire, Justin o controla destul.

– Trebuia să fi presupus că, dacă mama ta mi-a făcut un cadou, nu putea fi unic.

Ara știu că se referea la condiția ei de geamănă.

– Mama mi-a povestit că nașterile de gemeni erau frecvente în familia Velasco.

Rodrigo consimți cu un gest ușor. Propriul lui tată fusese geamăn și el însuși era fratele geamăn al lui Inés. Nașterile duble erau

sigure atât în familia Velasco, cât şi în familia Penword, dat fiind faptul că asociatul şi prietenul său, Devlin, era frate geamăn cu tatăl lui Brandon McGregor. Surprizele veneau în dublu exemplar.

– Încă încerc să-mi revin după cheful pe care-l am să te strâng de gât.

Tonul sec nu o descurajă.

– Asta e normal, am caracterul dumneavoastră. Mama îmi tot spunea că semăn cu dumneavoastră.

Rodrigo închise ochii supărat când observă că închide uşa după ea. Cu pas hotărât se apropie şi se aşeză pe braţul fotoliului, lângă el. Ca şi cum cei douăzeci şi doi de ani care-i despărţeau nu însemnau nimic, Ara se purta de parcă l-ar fi cunoscut de-o viaţă.

– Crezi că umblând cu linguşiri ai să-ţi câştigi iertarea?

Ea zâmbi pe jumătate.

– Cu linguşirile mele îmi voi câştiga un tată şi cu vorbele iertarea de care ai amintit.

– Vorbeşte atunci, te ascult!

Aracena se aplecă pentru a-l îmbrăţişa şi Rodrigo se tensionă în faţa gestului neaşteptat, dar acceptă îmbrăţişarea fiicei sale cu mai multă dorinţă decât era dispus să admită, deşi comportamentul ei îl tulbura. Cu numai câteva ore înainte, refuza să vorbească, cu el, totuşi acum arăta o veselie contagioasă.

Plânsese mult pierderea ei. Acceptă îmbrăţişarea, dar nu i-o întoarse.

– Trebuie să mă întorc în Spania. Trebuie s-o conving pe Regină de absurditatea căsătoriei mele cu don Alonso de Lara – tăcu un moment –, dar am nevoie să veniţi cu mine. Dacă Regina ştie că sunt fiica dumneavoastră, nu mai are niciun sens să încerc să i-o ascund.

Rodrigo o ascultă cu prudenţă.

– Totul se poate transforma într-un dezastru, o informă.

Ara consimţi dând din cap.

– Am încercat să scad importanţa acestui fapt în faţa lui Isabel, dar – oftă – ştiu că am o problemă gravă cu ducele de Alcázar.

– Regina nu te va asculta. Are ocazia să mă încovoaie, mulţumită ţie.

– Regina va asculta motivele mele, pentru că am ceva ce-şi doreşte.

Rodrigo o privi perplex.

– Grațierile pe care le-a semnat Alonso pentru câțiva nobili loiali infantelui don Carlos și care se află prizonieri în Cartagina.

– Grații false? întrebă și Aracena îi făcu un gest afirmativ.

– Dar au fost verificate și legitimate de către Papă. Regina dorește să-i controleze, de aceea m-a căsătorit cu Alonso.

Rodrigo inspiră adânc. El aproape că-și pierde viața pentru că e declarat trădător al Coroanei Spaniei, iar fiica lui se implicase total în complotul de înlăturare a infantei.

– Atât tu, cât și sora ta mi-ați întors lumea pe dos.

Nu era o plângere, era o afirmație.

– Ești în continuare supărat pe noi?

Rodrigo ridică ochii și o privi cu atenție.

– Am rămas supărat pe mama ta pentru cei douăzeci și doi de ani pe care mi i-a furat și pe tine pentru că, dacă nu era lord Malcon, aș fi continuat să plâng pierderea ta în fiecare zi a vieții mele, până în ceasul morții.

Aracena se sprijini de corpul rigid al tatălui ei. Era o senzație minunată să se lase îmbrățișată de el. Oftă adânc. În mintea Arei se înfiripă o imagine în care tatăl ei își plimba privirea prin cameră, fără să se oprească în locul în care se afla ea. Ar fi fost atât de frumos să-i dăruiască un zâmbet de recunoștință. Dar necazul îi trezi din nou rațiunea. Avea datoria să-l informeze despre ceva ce putea fi nefast.

– Trebuie să-ți povestesc ceva ce n-o să-ți placă deloc. Mă tem că te voi supăra, mult mai mult decât am făcut-o până acum.

Rodrigo o privi cu o avertizare înainte de a mormăi o înjurătură. Ara se înclină puțin mai mult spre urechea tatălui său, iar Rodrigo se albea la față pe măsură ce asculta.

Buzele se opriră. Rodrigo își închise ochii cu un imens dezgust. Ceea ce tocmai îi spusese îi întoarse intestinele pe dos de silă.

– La ce te gândeai?

Rodrigo se ridică dintr-o săritură și lovi masa cu pumnul, privind-o febril.

– Ian a jurat că va păstra secretul.

Rodrigo devenise palid ca un cadavru.

– Tocmai ai lăsat să cadă o spadă ascuțită pe gâtul meu.

– Îmi pare foarte rău! – se dezvinovăți –, dar trebuia să vă spun.

– Mai ştie cineva?

Aracena respiră profund înainte să răspundă.

– Doar lord Malcon.

Rodrigo îşi tensionă şi mai mult muşchii.

– Nici Isabel nu ştie.

– Jur că, atunci când o voi întâlni pe mama ta pe lumea cealaltă, o voi face să plătească pentru că mi-a făcut asta!

– Doream doar să vă răzbun! replică aproape jignită.

– Ţi-am cerut-o eu cumva?

Ara tăcu şi pentru prima oară se simţi ruşinată de fapta sa. Mama ei, Isabelle, arborase cauza de a-l face pe ducele de Alcázar să plătească ofensa pe care o adusese persoanei lui Rodrigo. Acţionase din umbră, dar adevărul ieşea din ascunzătoare pentru a complica totul.

– Cheam-o imediat pe María, Adam o va conduce până aici.

Ara îl privi foarte surprinsă, dar se întoarse să-l caute pe major dom şi să-i transmită ordinul Contelui.

María veni în fugă la chemarea fiului ei. Vizita neaşteptată a lor zilor spanioli îi puneau nervii la încercare. Nu înţelegea de ce Rodrigo nu scăpa de ei. În loc să-i alunge, le permitea să stea la conac. Ducele de Alcázar se făcuse comod fără nicio grijă. Vederea lui îi provoca fiori din cauza implicării lui decisive în arestarea lui Rodrigo, în trecut. Totul în conac era un haos. Faptul că una dintre nepoatele ei se amestecase cu familia de Lara, veşnicii lor duşmani, o supărase extrem de mult. Apariţia gemenei o umpluse, la început, de consternare, apoi de bucurie. Amândouă îi explicaseră că mama lor le smulsese promisiunea fermă de a nu-şi căuta tatăl. Amândouă jurară, dar numai Isabel călcase jurământul din proprie voinţă. María nu ştia dacă să se simtă mulţumită sau supărată.

Rodrigo îşi întoarse privirile de la cărţi, când María intră în bibliotecă în grabă şi gâfâind.

– Am o veste pe care trebuie să ţi-o dau, mamă. Încearcă să nu leşini.

Această sugestie îi trezi Maríei o oarecare prudenţă. Dacă îl cunoştea bine pe fiul ei, însemna că ceea ce urma să-i spună i-ar putea provoca un colaps.

– Aşază-te, o să ai nevoie.

Capitolul 26

Frica o paralizase pe María. O privea pe recent descoperita sa nepoată cu chipul puternic îmbujorat. Pieptul său urca şi cobora într-un ritm neobişnuit de lent. Aracena blestemă tot acel rău la care a fost nevoită s-o supună, dar nu putea să-şi ia înapoi secretul dezvăluit. Avea nevoie de ajutorul tatălui său sau Alonso o va mânca de vie!

– Dumnezeule! Măicuţa Domnului! María tăcu un moment. Spune-mi că de Lara nu ştie!

Îngrijorarea din vocea Maríei era palpabilă.

– Señora María!

Mâna ridicată a bunicii o opri să se apropie.

– Cum ai putut? Cum ai avut îndrăzneala...? María tăcu înainte de a continua cu acuzaţiile.

– Nu aveam de gând să iau legătura cu tatăl meu, şi prin urmare nu era nevoie să mă preocup de acest detaliu. Actele mele nu-l prejudiciau. María o sfredeli sălbatic.

– Faptul că eşti aici e o realitate. Ai complicat totul.

– Când m-am împrietenit cu Alonso – María îi făcu un semn cu capul să vorbească despre el folosindu-i titlul şi acest detaliu o surprinse pe Ara, căci nu se aştepta –, cu señor de Lara – rectifică –, a fost pentru o cauză bună.

Rodrigo îşi drese glasul.

– Posed documente foarte importante care vor salva viaţa unor oameni buni, señora María.

– Oameni trădători ai Coroanei, o corectă María.

– Niciodată nu mi-aş fi putut imagina că regina María Cristina cunoştea înrudirea mea cu familia Velasco şi că se va folosi de acest lucru pentru a-i face rău tatălui meu.

Ara îşi trase sufletul înainte de a continua.

– Un văr din partea bunicului meu matern este vinovat de această descoperire. I-a dat reginei certificatele noastre de naștere. Mama nu a fost prevăzătoare, nu avea cum să știe că vărul bunicului meu va profita de neglijența ei de a ne scrie în registru cu numele de familie Velasco.

Rodrigo își trecu mâna prin păr, nervos.

– Voi încerca să anulez căsătoria legală.

În vocea lui Rodrigo era o urmă de speranță. María medită asupra cuvintelor fiului ei.

– Poate n-ar trebui să ne grăbim.

María își exprimă gândul cu voce tare.

– Asta îmi provoacă fiori, mamă.

Rodrigo o privi cu o prevedere excesivă.

– Îmi cunoști părerea despre căsătorie; este o instituție sfântă, care nu trebuie tratată cu ușurință.

Rodrigo își îndreptă spatele.

– Nu gândeai la fel despre căsătoria nepoatei mele.

María își netezi poalele rochiei ei gri-închis.

– Justin nu e catolic, dar Alonso, da. E o diferență clară pe care o uiți.

– Atunci urează-i bun venit în familie!

Înțepătura lui Rodrigo o supără.

María își ridică mâna până la gât.

– Nu se poate! Călăul în propria mea casă!

Aracena încercă s-o consoleze, dar María nu-i permise.

– Așadar vrea să se răzbune pe tine folosindu-se de ea.

Rodrigo consimți dând din cap. María continua să cugete repede.

– Trebuie să te întorci în Spania imediat!

María se arătă hotărâtă și Rodrigo consimți.

– Va trebui să iei și fata cu tine.

Ara se simți prost din cauza manierei în care se referise la ea.

– Fata poate să se ocupe singură de această problemă.

Acum, María o privi ca și cum Ara întruchipa culmea prostiei.

– María Cristina de Borbón te va mânca de vie dacă apari singură.

Ara acceptă în cele din urmă că bunica ei avea dreptate.

– Ești sigură că lord Malcon se va oferi să te ajute?

Ara nu se îndoia.

– Sunt pe deplin convinsă că...

Rodrigo o întrerupse.

– Cum l-ai cunoscut pe lord Malcon?

Ara respiră adânc, părea că explicațiile nu se vor termina niciodată.

– Vaporul cu care călătorea făcu prima escală în Sevilla, înainte de a-şi continua drumul spre Santo Domingo – inspiră – Ian voia să fie negustor, pământurile lui erau în ruină după moartea tatălui său şi avea urgent nevoie de bani pentru a-şi pune bunurile pe picioare.

María îşi închidea treptat ochii, pe măsură ce asculta.

– Am început să ne mişcăm în aceleaşi cercuri, frecventam aceeaşi prieteni şi un lucru duce la altul. Deşi mama mea, Isabelle, nu vedea cu ochi buni prietenia mea cu scoțianul, nu ne-a interzis incipienta noastră relație. Îi era mai teamă de prietenia cu Ducele. Ian mi-a apărat spatele într-o mulțime de ocazii, dar într-o zi, o femeie a fost omorâtă în port şi toate probele duceau la lord Malcon. Doar că el petrecuse acele ore cu mine, furând documente de la ducele de Alcázar.

Rodrigo se aşeză pe un colț al biroului. Nu voia să mai asculte, dar era absolut necesar.

– Mărturia mea şi acceptarea relației mele intime cu lord Malcon au făcut ca el să scape de la spânzurătoare. Rosa de Lara mi-a confirmat povestea. Şi el mi-a rămas dator – Aracena respiră înainte de a continua. Când am ştiut că sunt însărcinată, m-am prăbuşit, dar el mi-a oferit numele său de familie pentru micuțul meu – María gemu – i-am oferit dota mea ca să rămână în Sevilla.

Rodrigo răsuflă încă o dată uluit.

Surprizele continuau.

– De ce a acceptat lord Malcon?

Aracena îşi muşcă buza inferioară, gândindu-se la cuvintele pe care le avea de rostit în continuare.

– Ian a acceptat, deoarece credea că-mi datorează viața.

María se întrebă de ce era Aracena atât de complicată.

– Ian a ştiut întotdeauna motivele pentru care l-am abordat pe

Duce şi, deşi nu era de acord, înţelegea nevoia mea de a-l face să plătească pentru crima lui.

Rodrigo nu-şi îndepărta privirea de la fiica sa.

– Cu dota mea se întoarse în Scoţia, cu intenţia de a-şi pregăti casa pentru sosirea mea şi a fiului meu. Isabel tocmai a complicat totul crezând că Ian a profitat de mine şi de mica mea avere. Când bunurile noastre din Sevilla s-au pierdut din cauza incendiului, Isabel s-a hotărât să vină la Redtower, să vă caute, iar restul îl ştiţi deja.

Rodrigo continua să tacă, făcând speculaţii.

– De ce s-a ocupat sora ta de copilul tău făcând să pară al ei? Putea să-mi explice că era al tău, l-aş fi acceptat la fel.

Aracena îşi strânse buzele, îngrijorată.

Termină prin a mărturisi cu o oarecare greutate.

– Mama a făcut-o să promită că-mi va proteja micuţul de încăpăţânarea mea. Isabel a fost întotdeauna cea înţeleaptă dintre noi două, cu toate că era mai mică.

Rodrigo o avertiză din priviri să nu-i ascundă nimic.

– O rudă îndepărtată a bunicului meu a pus stăpânire pe moştenirea noastră din America. El a fost cel care a provocat incendierea casei noastre, incendiu care aproape m-a costat viaţa. Isabel nu se afla acolo când s-a întâmplat. – Rodrigo continua s-o privească. – Ea a crezut că murisem, n-a văzut necesar să explice înrudirea mea cu Dorian, a crezut că astfel totul va fi mai uşor.

– Toate acestea mi se par de nemaiauzit.

María continua să-şi frământe mâinile cu nervozitate.

– Nici nu mă gândesc să-l las să rămână cu moştenirea noastră...

María o întrerupse căci Ara deviase de la subiectul discuţiei.

– Dacă Alonso ar bănui – María tăcu –, nici nu vreau să mă gândesc.

– Poate că tăcerea face mai mult rău.

Atât Ara, cât şi María îl priviră pe Rodrigo neîncrezătoare. El încercă să-şi justifice cuvintele.

– Urăsc minciunile, manipularea...

María nu-l lăsă să continue.

– Onoarea asta o să te ducă la spânzurătoare într-o zi. Este în continuare duşmanul tău.

Rodrigo nu se supără pentru cuvintele mamei sale, dar îi spuse.

– Este căsătorit cu fiica mea, nepoata ta! Un detaliu pe care-l uităm amândoi.

María oftă fără resemnare.

– Şi asta e ceea ce trebuie să rezolvi imediat în Spania.

María se întoarse spre Ara.

– Trebuie să vorbeşti cu Isabel.

– De ce?

– Dorian trebuie dus în Scoţia, la lord Malcon.

Ara protestă cu amărăciune, dorul o consuma. Nu-l văzuse încă pe micuţul ei!

– Isabel nu va permite acest lucru, îl iubeşte prea mult pe micuţul meu şi-l urăşte prea mult pe Ian.

Rodrigo o privi un moment, încercând să înţeleagă de ce gemenele lui sunt atât de deosebite.

– Atunci trebuie să-l ascundem de el, spuse María.

Rodrigo negă, era o idee absurdă. Văzuse cu proprii săi ochi dragostea imensă pe care o simţea Isabel pentru micuţul Dorian.

– Va trebui să-i spui surorii tale că-l laşi pe Dorian cu tatăl lui până ce rezolvi problema căsătoriei cu Alonso de Lara.

– Avem multe de făcut.

María oftă din nou.

– Trebuie să plec în Franţa pentru a cere dispensa pentru anularea căsătoriei. Prietenul meu, cardinalul Pierre Labrousse, mă va ajuta.

Aracena o privi o secundă fără să înţeleagă.

– Anglia nu e catolică, fiica mea, şi nu pot călca pe pământ spaniol din cauza convingerilor mele politice.

Rodrigo îşi ridică sprâncenele castanii în faţa declaraţiei deschise a mamei sale. Nepoata împărtăşea neliniştile politice ale bunicii ei şi amândouă conspiraseră împotriva Coroanei.

– Trebuie mers în ţara vecină pentru a rezolva toate greutăţile care vor urma şi presupun că vor fi multe.

– O s-o lăsăm pe Isabel aici, singură?

María îl privi pe fiul ei o clipă.

– Premoniţia Eulaliei s-a dovedit a fi corectă. Este protejată de numele Penword. Devlin şi Aurora o vor îngriji până la în-

toarcerea mea sau a voastră.

Ara întredeschise ochii. La ce premoniție se referea? Cine era acea Eulalia? Ea n-o văzuse în Redtower, nici pe micuțul ei. Nu putea să mai reziste dorinței de a-l îmbrățișa, dar trebuia să se controleze cât timp Alonso se afla în conac. Pentru nimic în lume nu-i va permite să aibă nici măcar cea mai mică bănuială.

– Ce fac cu documentele?

María o privi pe nepoata ei.

– Le iau eu în custodie.

Ara acceptă fără să aibă niciun fel de îndoială asupra hotărârii luate.

Pregătirile subite pentru plecarea lui Rodrigo și a Aracenei spre Spania o surprinseseră pe Isabel. Erau cu totul neașteptate. Alonso și suita lui hotărâseră brusc să-i escorteze, dar Aracena știa că este o formă prin care ducele de Alcazar continua să-i controleze.

María plecă în Franța. Ei îi dăduseră instrucțiuni precise despre ceea ce trebuia să facă cu Dorian. Însă Isabel avea propria părere cu privire la acesta și nu era dispusă să-l lase pe micuț pe mâinile lui Ian, oricât de mult ar fi insistat sora ei. Această înțelegere cauzase o violentă discuție între surori. Rodrigo nu era dispus să plece înainte ca micuțul să pornească spre Scoția, în grija nepoatei lui, Aurora. Justin avea de rezolvat niște probleme în Edinburg; Aurora se oferise să aibă grijă de micuț în timpul călătoriei. Isabel era bolnavă de neputință și de ciudă, iar Aracena încerca s-o elibereze de această responsabilitate.

– Isabel, te rog, nu fi încăpățânată!

Isabel avea în ochi o furie necontrolată și refuza să-i răspundă. Vedea faptele surorii ei ca pe o trădare care o paraliza. Ea se dăruise lui Jamie pentru Dorian! Viața ei era un dezastru ca să-l protejeze. Cum putea să-i ceară așa ceva? I-l dădea lui Ian pentru totdeauna. Nici nu se gândea să permită așa ceva!

– Știu că te îndurerează decizia mea, dar, crede-mă, am motive serioase pentru a face acest lucru.

Isabel încercă în continuare să-și mențină atitudinea și făcu tot posibilul să nu-i tremure umerii din cauza hohotelor de plâns pe care căuta să le ascundă. O privi pe sora ei cu atâta amărăciune, încât Ara simți un ușor tremur de îndoială.

Isabel se sprijini de una dintre coloanele din curtea interioară a conacului, privi fântâna care lăsa apa să cadă într-un flux permanent, înainte de a-şi întoarce faţa spre sora sa cu o furie neascunsă.

– Ian nu-l iubeşte. Niciodată nu l-a iubit şi vrei să-l îndepărtezi de mine fără să înţeleg motivele pe care le invoci.

Vocea ei energică o făcu pe Ara să-şi muşte limba cu durere.

– Uită-te la mine, Isabel!

Strigătul Arei o făcu să-şi ridice ochii cu un recul.

– Nu ţipa la mine! Nu sunt surdă.

Îşi trecu privirea aurie pe aspectul fragil al Isabelei, peste umerii lăsaţi şi chipul plin de o durere sinceră. A ştiut că trebuia să fie sinceră cu ea. Trebuia să facă asta de la început, iar acum îi părea rău.

– Ian nu este tatăl lui Dorian.

Mărturisirea făcută abia în şoaptă o făcu pe Isabel să-şi deschidă ochii stupefiată.

– Nu? Atunci cine...?

Pentru un moment nu fu în stare să-şi continue întrebarea.

– Dumnezeule! – Isabel îşi astupă gura pentru a înăbuşi un geamăt în faţa proaspetei mărturisiri. Cum de nu-şi dăduse seama mai înainte?

– De ce nu mi-ai spus?

Ara coborî ochii cu mare durere. Ca şi cum această mărturisire ar fi fost o uşurare nedorită.

– Nu e ceva de care să mă simt mândră.

– Dar sunt sora ta!

Exclamaţia o făcu pe Aracena să se ruşineze.

– Ian ştie? întrebă cu voce răguşită.

– Întotdeauna a ştiut.

Isabel credea că nu auzise bine. Scoţianul o ştia şi chiar în condiţiile date voia să-i ia copilul. Poate că-l judecase greşit.

– Nu mai înţeleg nimic! exclamă depăşită.

– A jurat că mă va ajuta recunoscându-l pe Dorian ca fiu al său.

Isabel se apropie de unul dintre fotoliile mari ca să se aşeze. Simţea o oarecare slăbiciune în genunchi. Sora sa geamănă o imită.

– Ce i-ai oferit în schimb? În afară de dota ta, bineînțeles.

Ara știa că sora ei era din cale-afară de perspicace.

– I-am oferit ajutorul meu într-o afacere dubioasă și dota mea pentru a-și aranja căminul pentru mine și Dorian.

Isabel o privi cu o deziluzie profundă.

– Ian își va ține promisiunea pe care mi-a făcut-o odată.

Isabel ar fi protestat, dar Ara o împiedică.

– Acum avem nevoie de ajutorul lui!

– Mama știa?

Ara avu decența să se rușineze. După o secundă, neagă din cap. Isabel dădu drumul unui oftat prelung.

– Am făcut-o să creadă că pruncul pe care-l așteptam era al lui Ian.

Isabel își acoperi fața, mâhnită. Prea multe secrete! Crude înșelăciuni! Și, în mijlocul haosului, un micuț care nu era vinovat de nimic.

– Niciodată n-am fost mândră că am devenit amanta unuia ca el.

Isabel o țintui cu furie. Ea cel puțin i se dăruise lui Jamie pentru că-l iubea.

– Dacă Alonso ajunge să bănuiască adevărul, Doamne!

Aracena simți că un fior îi străbătea spatele ascultând cuvintele Isabelei. Devenise o prioritate pentru ea să facă toate eforturile pentru ca Alonso să nu afle adevărul despre fiul ei.

– Lord Malcon îl va duce pe Dorian departe, va fi în siguranță. Când voi reuși să-mi anulez căsătoria legală, mă voi întoarce și împreună vom merge după Dorian ca să-l aducem aici, cu noi.

Isabel ridică sprâncenele, sceptică.

– Cum poți ști că nu-l va descoperi?

Aracena inspiră adânc.

– Am fost foarte prevăzătoare și l-am îndepărtat de Redtower când am văzut suita. Tata mi-a spus-o.

– Dar nu-l vei putea ține ascuns mereu! exclamația o țintui pe Aracena, surprinsă.

– Dacă e necesar, da.

Isabel își strânse buzele.

– Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, iar tu trebuie să

mă ajuți. El nu știe nimic despre Dorian. Este absolut necesar să ținem totul ascuns, de aceea Ian îl ia în Scoția.

Isabel voia să spună ceva, dar Ara o întrerupse din nou.

– Permite-mi să-ți spun planurile mele.

Isabel consimți cu îndoială.

Mărturisirea fusese neașteptată și periculoasă, dar o umbră întunecoasă alunecase de pe scările de sus pentru a urmări mai bine conversația privată care avea loc în curtea interioară. Odată ce-și satisfăcu curiozitatea, Enrique de Palacios își părăsi ascunzătoarea și se întoarse în camera pe car i-o dăduseră în conac. Sărbătorea deja primirea frumoasei sume de bani pe care urma s-o câștige destăinuind ceea ce aflase. Regina María Cristina avusese mare dreptate cu bănuielile sale și va fi foarte mulțumită de această veste. Ambele surori se aflau încă în curte, făcându-și planuri, străine de dezastrul care se apropia.

– Acum trebuie să-l cauți.

Isabel o privi cu pupilele întunecate de neîncredere.

– Eu nu sunt atât de nebună ca tine să-mi risc capul într-o încercare imposibilă.

Ara întredeschise ochii săi aurii pentru a o privi mai mult deranjată decât supărată.

– Eu trebuie să mă întorc în Spania!

Isabel alese să păstreze tăcerea.

– Pare a fi o minciună că ești sora mea geamănă.

Nu se supără pentru cuvintele reci și disprețuitoare.

– Scuză-mă dacă-mi apreciez prea mult viața ca s-o arunc într-o latrină care se revarsă.

Ara nu se supără, dimpotrivă, cuvintele surorii sale o convinseră odată în plus.

– Este moștenirea noastră, Isabel! Furată mișelește, premeditat.

Văzând că nu obține un răspuns afirmativ din partea ei, o informă:

– Vărul Charlie se află la Londra.

Isabel știa că sora ei nu se va opri până nu-și va împlini dorințele. Cu un oftat de resemnare, ascultă indicațiile pentru a-i fura vărului Charlie ceea ce el le furase amândurora.

Capitolul 27

Săptămânile se succedau cu o lentoare sfâşietoare. Isabel rămăsese singură şi unicii însoţitori erau Devlin, Eulalia şi, bineînţeles, Jamie care persista într-o muţenie desăvârşită şi care, uneori, o enerva până la pierderea controlului. Justin şi Aurora plecaseră spre Scoţia cu o zi înainte de plecarea lui Rodrigo şi a Aracenei spre Spania. Conacul rămăsese pustiu şi tăcut. Jamie hotărâse că trebuia să se întoarcă la Crimson Hill cu scopul de a pregăti călătoria la Londra, unde urma să plece peste câteva zile. Eulalia trebuia să rămână la Redtower să aibă grijă de cei patru copii ai Aurorei până la întoarcerea ei de la Edinburg. Doar Isabel trebuia să-şi petreacă timpul cu Jamie, cu sentimentele şi neputinţa ei.

– Este necesar să păstrăm o comunicare verbală.

Isabel închise volumul pe care-l ţinea în mână şi se duse să-l pună din nou la locul din care-l luase. Îl privi pe Jamie pe ascuns, cu ceva suspiciune în ochii ei aurii.

– Voi asculta ce ai să-mi spui şi apoi, pleacă.

Jamie îşi încreţi buzele cu supărare la vorbele ei seci.

După plecarea micului Dorian cu tatăl lui, Ian, Jamie aşa credea, Isabel n-a mai fost aceeaşi. Era mereu dezolată şi învinsă, într-o tăcere opresivă.

– Ian nu-i va face niciodată rău propriului lui copil, ţi-o garantez.

Isabel îşi întoarse privirea spre Jamie şi-l privi ca şi cum nu-l înţelegea.

– Trebuie să accepţi că ai făcut ce era mai bine pentru el.

Isabel regreta că-i ascunsese lui Jamie că Dorian era în realitate fiul ducelui de Alcázar, bărbatul cel mai răzbunător din câţi cunoscuse.

– M-am întrebat întotdeauna de ce micuțul nu-ți spunea mamă, până am descoperit motivul.

Isabel își amintea perfect acel moment, noaptea în care i se dăruise lui Jamie din disperare și el îi descoperise virginitatea.

Jamie își ascunse mâinile la spate și în felul acesta încerca să-și reprime dorința de a o îmbrățișa, de a se pierde în finețea părului ei. Trebuia să ajungă la rădăcina problemei ca ea să-l accepte. Trebuia să ajungă la ea ca ea să înțeleagă cât de dor îi era de ea, dar ea ridicase un zid de netrecut pe care-l umplea cu o gelozie distructivă.

– Prietenia cu Arthur trebuie să înceteze imediat!

Isabel își înăbuși o exclamație violentă în fața insultei neașteptate.

– Mă devorează gelozia, Isabel, nu sunt sigur de afecțiunea ta.

Isabel îl privi drept în față, cu pupilele mărite de furie. Era sigur că Arthur o vizita de multe ori și că ea recurgea la sprijinul lui necondiționat pentru că se simțea singură.

– Arthur este un prieten care mă ascultă și mă înțelege. Nu sunt motive să fii gelos pe el.

Jamie dădu din cap cu amărăciune. Îl înfuria puținul ei autocontrol.

– Nu aprob acest tip de prietenie între un bărbat singur și soția mea.

Ceva periculos luci în ochii aurii ai Isabelei înainte de a-l dojeni furioasă.

– Încă nu ți-am fost infidelă...

Jamie închise gura și-și mușcă buzele cu furie nereținută auzind cuvintele ei. Cum trebuia să înțeleagă aceste cuvinte?

– Arthur este prietenul meu și am încredere în el.

Această frază îi provocă Isabelei o durere în stomac și se simți complet amorțită pentru că avea încredere în el și nu în ea.

– Și această încredere nu se extinde până la persoana mea? îl întrebă mult mai mâhnită decât se vedea.

Jamie respiră adânc încercând să-și rețină tristețea.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Isabel.

Ea îi întoarse spatele îngrijorată.

Jamie reuşea întotdeauna s-o scoată din pepeni cu atitudinea lui răbdătoare. Nu se enerva niciodată, nu-şi pierdea niciodată cumpătul şi ea era atât de scoasă din minţi, încât avea chef să-l plesnească.

– Eu nu voiam să fiu căsătorită cu tine şi trebuie să-mi înghit neputinţa.

Jamie se apropie de ea cu pas tăcut. Nu ştia cum s-o facă să înţeleagă că replicile ei îl deranjau profund şi-l făceau să fie mai hotărât în atitudinea lui.

– Îţi ceream doar să nu uiţi că sunt soţul tău.

Isabel întoarse capul cu supărare, acest mic detaliu era imposibil de uitat. Era unită de un bărbat care iubea pe alta!

– Acum, când tatăl meu nu se află în Redtower, este complet inutil să menţinem această farsă.

Jamie primi cuvintele ei ca pe un pumn în stomac.

– Lady Penword – Jamie şuieră cuvintele cu premeditare – căsătoria noastră nu e nicio farsă. Nici să nu-ţi treacă prin cap să crezi contrariul sau vei avea o gravă problemă de respect pe care mă angajez cu plăcere să ţi-o arăt.

Isabel privi direct ochii violeţi ai lui Jamie şi, văzându-i hotărârea, vru să-l scuture din toate puterile. Se simţea atât de neputincioasă, atât de frustrată, că nu-şi putea înghiţi nefericirea singură.

– Dacă asta e tot ce doreai să-mi spui...

Deja se întorsese pe jumătate când mâna lui Jamie o prinse de braţ, reţinând-o cu forţă, dar în acelaşi timp cu duioşie. Ea încercă să se elibereze, dar el nu-i permise.

– Nu fugi ca o laşă.

Exact asta era, o laşă plină de dispreţ. De gelozie. O laşă îndrăgostită de un bărbat îndrăgostit de verişoara sa.

– Nu doresc să rămân prinsă într-o discuţie fără sens.

Jamie n-o vedea astfel, dar nu stabiliseră încă vreo înţelegere pentru a reuşi ca mariajul lor să funcţioneze. Cu fiecare zi care trecea, ea se îndepărta mai mult, iar el se simţea incapabil să ajungă la ea şi s-o facă să aibă încredere în el.

– Eşti soţia mea, îi aminti.

Isabel avea chef să-l pălmuiască. Nu reuşea să înţeleagă de ce o supărau atât de mult acele cuvinte. Bine, ştia, dar nu voia să recunoască.

– O soţie doar cu numele, îi răspunse cu acreală.

– Ce vrei să spui cu asta?

Isabel îşi muşcă buza nehotărâtă. Jamie închise ochii pe jumătate cu suspiciune.

– Ştii că n-o voi permite!

Isabel îşi îndreptă spatele ascultându-l.

– Căsătoria noastră este şi va continua să fie o farsă.

Jamie ura blestematele astea de cuvinte care-i scăpaseră înainte.

– Căsătoria noastră este şi va continua să fie autentică, nu-ţi voi permite nicio opţiune în plus.

– Nu...? fu incapabilă să termine cuvântul. Sunt obosită, merg să mă întind puţin înainte de cină.

Jamie continua s-o ţină de cot, dar ea nu se simţi lezată, îl privi cu oarecare nesiguranţă.

– Atât de gravă a fost greşeala mea, că nu-mi poţi tolera prezenţa?

Ochii Isabelei arătară un licăr de durere pe care nu-l putu ascunde la timp, deşi el nu ştiu să-l interpreteze.

– Jamie, cuvintele rănesc. O să ne lovim în continuare până ne vom pierde cunoştinţa? După aceea nu va mai putea fi posibilă nicio părere de rău.

Să-l ia naiba dacă înţelegea! Încerca, dar îi era imposibil.

– Dacă nu-mi spui în ce fel te-am jignit, nu voi putea să-mi repar greşeala, deşi o doresc.

Isabel dădu din cap complet zăpăcită. Ar fi atât de uşor să cedeze. Atât de natural şi logic să se lase târâtă de sentimentele ei... Îşi înghiţi nodul de neputinţă.

– Nu m-ai jignit, Jamie, doar că nu mă simt stăpâna afecţiunii tale.

– Asta vrea să însemne că nu simţi nimic pentru mine?

Isabel întoarse privirea, încercând să ascundă durerea imensă care o scutura.

Degetele-i tremurau chircite de dorința reținută de a-i mângâia bărbia, avea nevoie de contactul cu el ca de aerul pe care-l respira, dar pierdea mult dacă ceda acum. Voia să fie sigură că o iubește și pentru asta era nevoie de timp.

– Întotdeauna te-am iubit, Jamie – cel numit deschise ochii total uluit, mâhnit de mărturisirea ei – de la întâlnirea noastră de la lac.

– Și atunci de ce mă respingi? îi aruncă îndurerat, cu un ton de renunțare care o emoționă.

– Să te iubesc, nu înseamnă să-ți cedez.

Jamie nu înțelegea nimic. O auzea vorbind într-o limbă care scăpa înțelegerii lui.

Când se iubește cu adevărat, nu există jumătăți de măsură... sau există? Pentru ce acea frază absurdă că nu-i cedează?

– Jur pe Dumnezeu că atitudinea ta mă înnebunește!

Isabel se baza pe asta, cuvintele lui o descurajară încă și mai mult.

– Sunt o femeie lacomă – dacă s-ar fi dat un premiu pentru descumpănire, Jamie ar fi fost câștigătorul absolut –, nu mă mulțumesc cu firimituri.

– Nu te înțeleg, Isabel.

Ea știa asta, după ce oftă un moment, îi răspunse în sfârșit.

– Când ochii tăi mă vor privi cu acea strălucire de bărbat îndrăgostit și convins că sunt singura femeie din viața lui... – Isabel oftă adânc – când primul și ultimul tău gând va fi pentru mine – Jamie se dădu un pas înapoi pentru a privi dintr-un unghi mai bun, pentru că nu știa unde voia să ajungă cu declarația ei –, când voi simți că eu sunt aceea care te face să zâmbești, care-ți dă curajul să crezi că poți mișca lumea întreagă, căsătoria noastră va avea o șansă. Până atunci nu mă voi mulțumi cu mai puțin.

Jamie se simțea complet pierdut. Incapabil să ajungă la înțelepciunea necesară pentru a înțelege cuvintele femeii.

– Vorbești cu ghicitori pe care nu reușesc să le descifrez.

Isabel zâmbi cu resemnare.

– Știu asta și nu știi cât mă doare această situație.

El nu se dădu învins.

– Atunci explică-mi! Nu mă lăsa cu impresia că amândoi navigăm în corăbii care arborează fiecare alt steag, dar care au același căpitan beţiv.

Isabel se apropie în sfârşit, suficient cât să-i atingă cu coapsa ei coapsa lui pe care o simţi fierbinte şi fermă. Îşi ridică degetele şi-i atinse bărbia cu dosul palmei, într-o mângâiere sublimă, atât de uşoară încât Jamie se îndoi că a fost reală.

– Poate nu vezi că ţi-am spus-o sub toate formele posibile?

Jamie bombăni violent, se simţea incapabil s-o înţeleagă.

– Încerc să te înţeleg, dar atitudinea ta mă zăpăceşte complet.

Ea îşi coborî privirea în pământ, total învinsă.

– La început, când m-ai cunoscut, de ce fugeai de prezenţa mea?

Jamie închise ochii pe jumătate cu multă precauţie. Ea călca un teren periculos.

– Îţi aminteam de verişoara mea, Aurora, nu-i aşa?

Jamie deschise gura, dar fără să poată obiecta nimic. Când vru să vorbească, Isabel nu-i dădu voie să se scuze. Ea oftă din nou, complet sfârşită emoţional.

– Mi-a trebuit un timp să accept, dar, mulţumită unui suflet milostiv, am înţeles cât de greşite erau pretenţiile mele şi cât de absurdă era ambiţia mea nebună.

– Ce amestec are Aurora în treaba asta?

Isabel crezu că nu poate continua susţinându-i privirea.

– O iubeşti?

Jamie răspunse fără să gândească.

– Bineînţeles c-o iubesc! Este...

Isabel nu-i mai permise niciun cuvânt în plus. Puse un deget tremurător, cu o durere vie, pe gura bărbatului. Jamie îi făcu, în sfârşit, pe plac. După câteva momente tensionate şi supărătoare, Isabel îi mărturisi.

– Rămân departe de tine, pentru că dragostea mea îţi poate provoca un rău ireparabil. Ne poate face foarte nefericiţi.

Jamie îşi încordă umerii cu o faţă serioasă şi îndurerată. Cuvintele ei însemnau ceva cu totul diferit pentru el.

– Toate aceste cuvinte pentru a-mi spune că nu ţi-l poţi scoate pe Arthur din minte?

Isabel renunță și, coborând umerii se întoarse, dar, înainte de a se afla cu spatele la el, îi spuse.

– Când vei înțelege ce-ți cer, această căsătorie va avea o șansă.

Jamie privi plecarea ei cu ochii întredeschiși. Îi era de necrezut puțina ei dispoziție de a face să funcționeze căsnicia lor. Un văl de decepție îi traversă ochii pe care-i închise ca să nu arate cât de mult îl răneau cuvintele ei. O senzație de răceală puse stăpânire pe încăpere după plecarea ei.

Acum, mai mult ca niciodată gusta otrava gelozici. Bea neputința de a ști cu ce greșise și ce se aștepta de la el în această cursă nebună. Se afla în aceeași capcană ca fratele lui, Justin, cu ani în urmă, legat de Aurora și, deși el jurase de mai multe ori că nu va comite aceeași eroare, soarta îi săpase o groapă suficient de adâncă încât să nu poată ieși din ea. Dar nu va renunța. Trebuia să existe un mijloc prin care să reușească să înțeleagă hieroglifele pe care Isabel le desfășurase în fața lui. Lăsase piesele în dezordine și avea suficient timp pentru încerca să le asambleze. Ea îi cerea ceva și el nu știa ce. Jamie, confuz, își masă părul des. Dintre toate femeile, trebuia să se îndrăgostească de cea mai dificilă. Își îndreptă pașii spre fereastra care dădea spre grădină și începu să pregătească un plan care s-o atragă din nou în viața lui, în viitorul lui, în patul lui.

Capitolul 28

Jamie continua să se zbuciume, gândindu-se la Isabel, care se menținea într-o apatie constantă, tăcută. Ușa și comunicarea verbală erau închise pentru el. Plecarea la Londra fusese amânată după refuzul ei de a face o călătorie, fiind prea abătută. Știa că trebuia să aștepte, să-i permită să-și pună ordine în gânduri până ce acestea vor canaliza drumul sentimentelor sale. Dar nevoia de ea îi întuneca judecata, se zbătea într-o constantă neliniște provocată de neputința lui de a o face să raționeze. Continuă să privească biroul plin de hârtii și facturi pe care nu le aranjase. Se simțea copleșit.

Eulalia îl surprinse când trecu de ușa bibliotecii de la Crimson Hill cu o tavă cu dulciuri: preferatele lui.

– Vreau să te ajut, bengoji!

Jamie își strânse buzele la auzul poreclei care, în ultima vreme, îl deranja fără să înțeleagă de ce.

– Să mă ajuți să mă afund mai mult în groapă? Te informez că ai făcut o treabă perfectă.

Eulalia plescăi în fața impertinenței lui.

– Vin să-ți risipesc fumurile care-ți umbresc judecata din cauza încăpățânării tale.

Jamie o văzu cum pune stăpânire pe birou și pe scaun cu neruşinare. Eulalia lăsă tava și începu să-i servească o cafea tare. Luă două pateuri pe care le așeză pe o farfurioară de porțelan pictat cu floricele galbene.

– Trebuie să acționezi deja!

Jamie se aștepta la asta, știa că i se vor încălzi urechile cu cuvintele ei, dar în acest moment simțea o iritabilitate neobișnuită.

– Uite ce bine mi-a mers dacă ți-am ascultat sfaturile.

Eulalia nu se supără din cauza cuvintelor lui.

– Îți voi da doar un impuls.

Jamie își ridică sprâncenele batjocoritor, dar acceptă farfuria pe care i-o întindea.

– Ce? Să mă arunc în prăpastie?

Eulalia îl fixă cu privirea ca să-l oblige să se controleze.

– Mă surprinde foarte tare văzând insolența pe care o afișează Isabel în prezența ta și pasivitatea ta privind-o.

Jamie presupunea că va fi necruțătoare prin cuvintele ei, cu aproape întotdeauna.

– Trebuie să-i respect hotărârea. Dacă lady Penword nu vrea să aibă nimic cu mine, așa să fie.

Eulalia pufni supărată.

– Nu așa trebuie să se întâmple.

Jamie strânse ceașca în mână astfel încât i se albiră nodurile degetelor.

– Dorința mea cea mai mare este ca ea să-și dea seama cât de importantă este pentru mine. Dacă o presez, nu voi fi niciodată sigur de dragostea ei.

Eulalia își mijii ochii neîncrezătoare. Amândurora li se întâmpla același lucru. Nu erau siguri de dragostea pe care o simțeau unul pentru celălalt.

– I-ai spus-o?

Jamie nu știa până unde voia să ajungă, dar îi mărturisi în șoaptă.

– Fiecare suspin pe care-l lansez în vânt este o promisiune de dragoste care o urmărește.

Eulalia negă cu capul ei brunet, dar mulțumită să vadă profundele sentimente pe care le avea Jamie pentru fata Contelui.

– Isabel simte o oarecare nesiguranță în dorințele tale.

Jamie lăsă ceașca pe farfurie, complet zăpăcit, după ce auzi cuvintele Eulaliei.

– Nu i-am dat niciodată motive să se îndoiască de afecțiunea mea.

Eulalia se instală comodă în fotoliu și-și puse ceașca de cafea pe tavă.

– Nu are nevoie de motive când vede ceea ce vede cu ochii ei.

Jamie se aşeză. Nu era sigur că auzise bine.

– Fii mai explicită, Eulalia! o scurtă cu ton nerăbdător.

– Isabel crede că eşti îndrăgostit de altă femeie.

Jamie miji ochii neîncrezător.

– Imposibil! De ce?

Eulalia nu-i răspunse.

– Nu mi-am luat ochii de la ea de când a pus piciorul în Anglia.

Eulalia ştia că este adevărat.

– Isabel ştie multe lucruri. Aceste cuvinte îl lăsară încă şi mai mirat. – Roger Eden Wilson fu foarte scurt în a detalia dragostea ta faţă de fetiţa mea Aurora, nu ştiu dacă a făcut-o în mod premeditat sau nu.

Jamie eliberă aerul pe care-l reţinuse, aşteptând nu ştia ce, şi, dintr-odată, cuvintele Isabelei rostite cu câteva zile înainte căpătau o semnificaţie completă.

– Asta a fost acum o mie de ani.

Eulalia consimţi.

– I-ai spus-o?

Jamie negă dând din cap.

– Nu e necesar.

Eulalia dădu negativ din cap.

– Nu! exclamă el cu convingere. Când iubeşti cu adevărat, ai încredere.

Eulalia nu putea să nege adevărul spuselor lui, dar erau foarte departe de a se îndeplini.

– Există femei care au nevoie de o explicaţie detaliată despre ce simte un bărbat pentru ele.

Jamie îşi aspri privirea cu supărare.

– Este păcat că soţia mea este una dintre aceste femei, nu crezi?

Eulalia plescăi, pentru că discuţia n-a mers aşa cum dorise ea la început.

– Trebuie să-i spui doar...

Jamie i-o tăie sec.

– Nu voi băga o a treia persoană într-o dispută în care sunt necesare doar două.

Eulalia se plânse.

– Soția mea nu are niciun motiv să fie geloasă, întotdeauna am respectat-o.

– Trebuie doar să vorbești cu ea, bengojí.

Jamie refuză dând energic din cap.

– Eu n-o învinuiesc pentru minciunile din trecut, nici pentru că soarta mi-a introdus-o în inimă printr-o lovitură de piatră în cap...

Eulalia încercă să-l întrerupă, dar Jamie nu-i permise.

– Dacă eu nu o controlez, ce drept are ea s-o facă?

Eulalia nu mai știa ce să răspundă la aceste cuvinte impregnate de adevăr.

După un moment de tăcere, Jamie continuă:

– Îți dai seama de răul pe care mi-l face această dorință pe care ochii ei o lasă să se vadă când îl privește o singură clipă pe Arthur? Cel mai bun prieten al meu! Ca să-nnebunești!

Eulalia își mușcă buza, gânditoare.

– Să nu simt dorința de a o scutura cu furie când zâmbetul ei nu e pentru mine?

Țiganca simți tot ce Jamie încerca să-i spună, dar încerca să-i înțeleagă atitudinea.

– Isabel suferă, pentru că așteaptă să-i alini încărcătura emoțională și tu aștepți un miracol care nu va bate la ușa ta dacă nu acționezi.

Jamie n-o mai privi și-și îndreptă cu resemnare ochii violeți spre tablourile din bibliotecă.

– Va trebui să aibă încredere în mine.

Eulalia neagă din nou, dând din cap.

– Acceptă un sfat, chiar dacă te doare – Jamie refuză ca un posedat – și pe care vreau să ți-l dau, chiar dacă mă asculți sau nu.

Într-un final se hotărî să n-o mai întrerupă, o lăsă pe Eulalia să-i spună ceea ce venise să-i spună.

– Nici nu mă gândesc să permit asta. Nu sunt în stare să înțeleg cum m-ai convins pentru nebunia asta.

Isabel își întoarse capul spre Arthur și-i oferi un zâmbet tremurând.

– Încă nu ți-am mulțumit pentru că m-ai însoțit.

Arthur se simțea destul de incomod și lăsă să se vadă acest lucru.

– Privește! Abia poți să mergi și pândim la un colț, ca o pereche de hoți certăreți.

Isabel se simți lezată, pentru că tocmai îi dăduse pe față neruşinarea. Știa că e grasă și că părea o rață leșinată când mergea, dar să i-o spună în față o deranja profund.

– I-am făcut o promisiune surorii mele.

Arthur o prinse de umeri și o lipi de perete. Isabel făcu o strâmbătură de silă când simți umezeala pătrunzându-i prin haine și rămânând lipită de piele. Duhoarea din această parte a orașului o înspăimânta.

– Aproape că ne văd, fir-ar să fie! Puteai să fi ales o pelerină mai închisă la culoare.

Ea îi făcu semn cu degetul să tacă. Pelerina sa de culoare gri deschis era foarte vizibilă noaptea, și mai clar în acea noapte pentru că era lună plină. Nu putea să fie totul perfect întotdeauna.

– N-am avut timp de gândire, îi răspunse Arthur cu supărare.

– Cine mai știe că suntem la Londra?

Isabel își mușcă buza cu o îndoială.

– A trebuit să-i spun Eulaliei ca să-mi acopere spatele dacă Jamie soseşte la Redtower fără să anunțe în prealabil.

Arthur făcu o mișcare ușoară cu capul, Eulalia putea să complice totul dacă-și propunea.

– Așează-te în spatele meu!

Ea îl ascultă, dar continuă să-și scoată capul, pentru a avea o vedere mai bună asupra porții pe care o vegheau ca doi pungași...

– Dacă Jamie află de asta, îmi taie gâtul.

Isabel plescăi, deranjată.

– Nu puteam să-i povestesc lui, și tu știi asta.

Arthur își întoarse capul supărat.

– Va avea tot dreptul să se supere pe tine dacă află.

Ea o știa, dar, în acest moment, avea ocazia să recupereze documentele de proprietate ale bunicului ei și nu avea de gând să rateze prilejul din cauza unor detalii minore. Sora ei îi dăduse

toate instrucțiunile pe care trebuia să le urmeze pentru a fura ceea ce li se furase.

Jamie nu pierdu niciun detaliu al perechii care se ascundea vizavi de hanul „The white horn" din cartierul cel mai mizerabil din Londra, nici al camaraderiei care-i unea. Simți că-i slăbesc picioarele înaintea amarei confirmări pe care o vedea în fața ochilor. Se simțea incapabil să-și vindece orgoliul care fusese rănit de spada geloziei. Văzu într-o manieră dureroasă și înțepătoare cum Isabel îi prindea gâtul lui Arthur și-l săruta pe obraz cu o căldură neobișnuită. Gesturile sale, zâmbetul său arătau în mod clar și fără echivoc momentul intim pe care-l împărtășeau. Luă o hotărâre dureroasă, dar mai întâi vru să le facă o surpriză.

– Jamie! exclamă Isabel când se postă în fața ei.

Arthur își coborî privirea în pământ, furios la culme.

– Ce faci aici?

– Eulalia mi-a povestit tot – îi răspunse încet – și m-am hotărât să te ajut, așa cum mă obligă postura mea de soț.

– Atunci eu plec, spuse Arthur vizibil speriat.

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, îi lăsă pe ambii soți să se uite unul la altul.

Isabel își mușcă limba, confuză. Buzele lui Jamie străluceau cu o furie care o paraliza. Era furios, dar, chiar și așa, n-o arăta nici prin gesturi, nici prin acțiune.

– Acel bărbat care iese din han este Charlie, vărul bunicului meu.

Jamie îl privi pe bărbatul înalt și slab care tocmai ieșise pe ușa principală a hanului. Îl văzură privind în dreapta și în stânga, ca apoi să se îndepărteze pe stradă în jos, privind un soi de hartă.

– Și ce dracu' face acel individ într-un astfel de loc?

Isabel putea să-i enumere o grămadă de motive, dar își ținu gura închisă.

– Așteaptă-mă aici!

Ea negă din cap în fața ordinului tăios dat de el.

– Dacă ți s-ar întâmpla ceva... n-aș putea să mi-o iert.

Isabel își mușcă buza superioară cu o oarecare îndoială în ochii ei de chihlimbar.

– O să urc cu tine, îi spuse cu convingere.

Jamie o refuză din nou, dar ea deja o luase înainte pe strada murdară. Feri cu destulă uşurinţă o baltă în timp ce-şi ţinea fusta ridicată până la glezne.

– După noaptea asta, jur pe ce am mai sfânt că am ac de cojocul tău!

Isabel întoarse capul şi-i făcu un gest destul de semnificativ referitor la ameninţarea lui.

Din fericire, uşa era întredeschisă, Jamie împinse uşor uşa grea din lemn, iar în faţa lor se deschidea un culoar strâmt care ducea la o scară care abia de avea nişte lămpi de gaz ca s-o lumineze. Vestibulul era gol, ca şi tejgheaua. Isabel îşi acoperi părul cu gluga pelerinei şi sună din clopoţelul sordidei recepţii. Jamie o aşeză în spatele lui. Îndată, un bărbat cu abdomen proeminent şi cu o barbă murdară se ivi la o uşă laterală.

– Ce doriţi?

Jamie îi vorbi cu accentul dintr-un cartier din sudul Londrei, cel folosit de delincvenţi.

– Vreau să închiriez o cameră.

Hangiul le privi hainele care erau de foarte bună calitate, bărbatul număra deja lirele.

– Am una liberă la etajul al doilea, dar preţul ei este de zece lire pe noapte.

Jamie nu făcu niciun gest, în ciuda preţului exorbitant.

– Semnaţi în registru şi urmaţi-mă.

Jamie scrise un nume în registru şi scoase din pungă zece lire. Îi aruncă Isabelei o privire care putea fi începutul unui război. Bărbatul le indică cu o mână şi un felinar cu gaz ca să-l urmeze. Niciunul nu zăbovi mai mult decât era necesar în întunecosul vestibul. Scările abrupte îi tăiară respiraţia Isabelei pentru o clipă. Burta ei grea o făcea neîndemânatică în mişcări. Când ajunse la etajul al doilea, încercă să-şi domolească pulsul.

– Asta e.

Omul deschise o uşă pe care intrară, pentru ca o secundă mai târziu să ofteze adânc amândoi. Dacă holul li se păru patetic, camera era lucrul cel mai urât pe care-l văzuseră în viaţa lor.

– Vreau să vă avertizez. Cei doi întoarseră capul în același timp. Nu vreau să aud niciun fel de țipete sau zgomote, sunt admise doar gâfâielile.

Hangiul dispăru pe ușă cu un vaiet care-l însoți la coborârea scărilor.

– Dacă spui ceva – Isabel tăcu o clipă, jur că-ți dau replica pe care o meriți.

Jamie îi oferi un zâmbet împăciuitor în ciuda cuvintelor dure.

– Cunoști încăperea individului?

– Este la același etaj, este numărul cincisprezece, am văzut-o în registru.

Jamie o privi cu coada ochiului.

– Asta e în celălalt capăt al culoarului.

Isabelei îi era totuna dacă era în același infern, trebuia să recupereze documentele de proprietate.

– Rămâi aici.

Ar fi protestat, dar el o făcu să tacă cu o amenințare.

– Promit că te aștept aici în tăcere.

Jamie nu știa dacă să o creadă sau nu. Într-un final se strecură în taină prin lungul culoar, până ce ajunse la camera care-l interesa. Privi numărul ca să se asigure. Se uită în stânga și în dreapta în timp ce descuia ușa cu un ac de păr pe care i-l dăduse Isabel. După câteva secunde, care i se părură o veșnicie, încuietoarea cedă în sfârșit. Jamie dispăru după ușa pe care o închise încet, o secundă după aceea. Isabel se uita pe culoar pentru a se asigura că nu văzuse nimeni îndepărtarea soțului ei.

Capitolul 29

Isabel era fericită, continuă să privească documentele şi înscrisurile cu numele bunicului ei şi cu semnătura lui. Le recuperase! Trebuia să-i aducă la cunoştinţă Aracenei vestea cea bună. Jamie fusese de un mare ajutor. Râse cu plăcere când întinse pe masa din bibliotecă diferitele certificate şi bonuri de plată. Pământurile ei erau salvate, moştenirea recuperată şi fusese foarte uşor. Jamie simulase un jaf în încăperea de la han şi totul a fost rezolvat. Închise ochii complet extaziată, se făcuse dreptate. Bucuria pe care o simţea o împiedică să-şi dea seama că Jamie intrase pe uşa bibliote-cii şi se îndrepta spre ea cu o înfăţişare serioasă şi tăcută. Îşi lărgi zâmbetul încă şi mai mult şi el îşi încreţi sprâncenele până ce le uni deasupra nasului.

– Nu te-am auzit intrând!

Jamie se opri la un singur pas de scaunul pe care stătea ea, iar Isabel se ridică imediat pentru a putea rămâne în faţa lui.

– Voi fi foarte scurt.

Cuvintele seci o alertară. Expresia lui părea de învingere sau era de resemnare?

– Am luat o decizie cu privire la noi.

Isabel începu să-şi facă griji cu adevărat, pentru că tonul lui era senin, dar în profunzimea ochilor lui exista o tulburare. Viitorul ei? Ce vrusese să spună cu asta?

– După ce am meditat foarte serios – Jamie tăcu un moment pentru a respira–, am hotărât că nu-ţi voi mai da timp să-ţi clarifici ideile.

Isabel nu clipi. Lumea încetase să se mai învârtă după cuvintele lui Jamie care o puseseră într-o vâltoare de sentimente contradictorii.

– Suntem căsătoriți și trebuie să începi să accepți acest lucru.

Ea inspiră profund, cu mirare.

– Am crezut că vei fi mai răbdător cu sentimentele mele.

Jamie o privi deziluzionat.

– Nu meriți mai mult timp – o țintui îndurerat – și mi s-a terminat răbdarea. Sau poate vrei să te repudiez și să-ți ofer un divorț avantajos? Pentru că mergi pe un drum greșit.

O va lovi! Nu! O va lăsa fără nicio picătură de sânge!

– Cu ce drept m-ai obligat să mă căsătoresc cu tine? Și acum vorbești de repudiere?

Jamie ridică o sprânceană fără să înțeleagă.

– Asta cauți? o întrebă Jamie cu voce încărcată de îndoieli.

Isabel nu înțelegea cum ajunseseră în această situație.

– Mă provoci?

Isabel lovi mâna pe care Jamie o întinsese spre ea ca s-o ajute să se ridice.

Izbucnirea femeii îl surprinsese, iar el nu cunoștea motivul pentru care se arăta atât de furioasă.

– Crezi că asta fac?

Isabel îl țintui cu o privire.

– Nu reușesc să înțeleg această schimbare de atitudine – îi spuse ea –, nici de ce ești atât de pedant și egoist cu sentimentele mele.

– Nu sunt egoist – îi răspunse Jamie –, dar știu foarte sigur că nu vreau să fii nefericită alături de mine.

La naiba! Cum putea să înțeleagă această declarație?

– Această discuție este motivată de faptul că ți-am interzis să intri în patul meu?

Jamie își aspri privirea la amintirea înțepătoare a nevoii nesatisfăcute.

– Nu, draga mea soție, nu pentru că mi-ai interzis să intru în patul tău, nici pentru că refuzi să-ți îndeplinești datoriile conjugale, nici pentru că nu-mi poți tolera prezența...

Ea i-o tăie sec.

– Tot nu te înțeleg, atunci de ce arăți atât de ofensat? întrebă furioasă și cu un ton de nesiguranță în voce.

– Pentru că nu sunt suficient de nebun ca să te oblig să renunți la ce iubești – Isabel se pierdea în cuvintele lui –, deși sunt la un pas, crede-mă.

Ea știa că vorbesc de lucruri diferite, dar Jamie dăduse un pas înapoi și ea știa ce înseamnă acel pas.

– Sunt catolică, Jamie.

Spera ca prin aceste cuvinte să-l facă să înțeleagă că un divorț între ei era cu totul imposibil și numai gândindu-se la asta se îmbolnăvea. Îl îndepărtase de ea tocmai ca Jamie să-și clarifice prioritățile. Să aibă certitudinea că ea era cea pe care o iubea. Dar nu era dispusă să-l lase liber, nici să considere un posibil divorț între ei.

Jamie scoase un oftat greu văzând succesiunea de îndoieli și confuzie pe care o reflecta chipul femeii.

– Ce va fi cu bebelușul pe care-l voi naște?

Jamie își încordă pieptul și-și îndreptă spatele. Exclamația ei suna ca un reproș. S-o vadă în această atitudine defensivă îl scoase dintr-ale lui. Încerca să înțeleagă de ce făcea referire la copil. El voia doar s-o lămurească că se terminaseră distanțele și obstacolele.

– Nu știi cât de rău îmi pare că ai rămas însărcinată.

Ea luă această declarație sub cea mai rea formă posibilă. Se sufoca! Trebuia să-l liniștească cu ceva sau va termina prin a se sufoca în propria sa nebunie. Știa motivul pentru care el se îndepărta de ea, era pentru verișoara ei, Aurora, și nu voia să i-o permită.

– Crezi că-ți voi permite să pleci cu ea? N-o vei avea niciodată.

Jamie mai făcu un pas înapoi, fără să-și ai privirea de la ea. Amenințarea nu-i plăcuse deloc. Crezu că Isabel vorbea de viitorul vlăstar al amândurora.

– Bineînțeles că vreau s-o am! Și o voi iubi din tot sufletul meu, cu toată puterea mea, chiar dacă tu nu vrei.

Isabel mormăi o înjurătură obscenă. Cum avea neobrăzarea s-o dorească în prezența ei?

– Ea reprezintă tot ce e mai important în viața mea. Este forța care m-a împins să iau această hotărâre.

Isabel era plină de furie. Cum putea să-i spună așa ceva?

– Nu-ți voi permite! N-o să ne ai pe niciuna dintre noi două!

Jamie simți durerea sfâșietoare pe care o reflectau ochii ei. Amenințarea pe care o aruncase asupra lui îl apăsa ca o piatră de moară. Isabel a fost conștientă în permanență de greutatea, durerea și furia pe care i le produseseră cuvintele ei.

Avea să comită o nebunie! Dorea nespus să-l facă să înghită aceste noduri dureroase care-i astupau gâtul și care împiedicau aerul să pătrundă până-n piept, care rămăsese contractat după această declarație. Pământul se învârti vertiginos sub picioarele ei.

– Pleacă și lasă-mă singură! bombăni ea într-o stare de confuzie totală.

Jamie stătu în cumpănă destul de mult, dar, în cele din urmă, îi făcu pe plac.

Odată ieșit pe ușă, Isabel își duse degetele la gură și le mușcă în încercarea de a-și înăbuși strigătele ce se înghesuiau să-i iasă din gât. Durea! Doamne! Tocmai i se smulsese pielea fâșii și simțea o neliniște în piept care-i oprea fiecare răsuflare. Când simți gustul sângelui în gură, își coborî mâna în poală și dădu drumul lacrimilor s-o însoțească în nefericirea ei.

O fantomă o învinsese. Verișoara ei, Aurora, continua să aibă dragostea soțului ei.

Jamie se transformase în altă persoană. Firea lui, în mod normal veselă făcuse loc unei melancolii tăcute, unei triști profunde și descurajatoare. Isabel părăsise căminul și se mutase la Redtower. Ducele nu reușea să înțeleagă despărțirea lor, niciunul dintre ei nu dădea nicio explicație și amândoi refuzau încercările de mediere ale Eulaliei. Oftă din nou atât de obosit, încât își trecu mâna prin păr cu un gest de sfârșeală. Să stea departe de ea era cel mai dur lucru pe care-l făcuse în viața lui. Își consuma energia străduindu-se să-și înăbușe sentimentele care-l copleșeau. Voia s-o vadă fericită! Dar nu știa cum să atingă acest ideal. Ea nu-i per-mitea să se apropie.

– Faci aceeași greșeală ca fratele tău, Justin.

Vocea cumnatei sale îl scoase pe moment din gândurile lui. O văzu oprită în ușă.

– Atunci când cineva iubește, se sacrifică, îi răspunse sfârșit.

Aurora intră intempestiv în salon şi se aşează în faţa lui, într-o poziţie războinică, lăsând uşa deschisă.

– Eu şi fratele tău am pierdut mult timp din cauza prostiei noastre.

Jamie o avertiză din ochi, nu voia s-o mai asculte.

– Nu voi mai permite niciun amestec.

– Nu faceţi şi voi aceeaşi greşeală ca noi...

Jamie scoase un oftat lung şi lent. Îşi simţea sufletul prăbuşit, energia consumată, dar speranţa continua să existe cu încăpăţânare, fără să-i permită un respiro.

– Tu căutai libertatea ta şi tare mă tem că Isabel o vrea pe a ei.

Aurora ştia că Jamie se purta cu onoare şi responsabilitate rămânând separat, dar Eulalia îi explicase multe lucruri despre verişoara ei, despre sentimentele ei şi nu voia să stea deoparte văzând cum amândoi îşi distrugeau viaţa.

– Nu permite ca distanţa să vă despartă din ce în ce mai mult.

Aurora luă mâna cumnatului ei în timp ce-i mângâia obrazul cu cealaltă mână, într-un gest de dragoste sinceră.

– Isabel a ridicat un zid pe care nu pot să-l escaladez. Să fie cu mine îi provoacă o nefericire constantă şi mă omoară ca eu să fiu cauza nefericirii ei. Nu pot permite asta.

– Ea te iubeşte, îi mărturisi Aurora.

Jamie oftă lung.

– Când cineva iubeşte, are încredere, îi mărturisi cu necaz.

Aurora văzu cât era de rănit şi-i păru sincer rău.

– Dragostea este singurul lucru important în viaţă, Jamie. Nu-i întoarce spatele sau te vei căi după aceea şi nu vei mai putea face nimic pentru a-ţi putea schimba soarta.

Ochii lui Jamie păreau goi.

– Trebuie doar să-i spui că ea e singura femeie din lume pentru tine, este atât de greu?

Jamie închise ochii pe jumătate ascultând cuvintele cumnatei sale. Ar ajunge să-i spună cât de mult o iubeşte? Nu, Isabel nu ar accepta. El s-ar fi interpus dorinţei ei în mod premeditat. Se puteau aduna atâtea greşeli?

– Ce puţin îţi eşti dator acest gest de sinceritate.

Drace! Avea dreptate! Jamie îi zâmbi cumnatei sale şi o trase spre el pentru a-i da un sărut fratern. Aurora reuşea întotdeauna să-i redea bunul simţ. De ce s-o fi declarat învins? O iubea din tot sufletul pe Isabel şi trebuia să i-o spună, să rostească cu voce tare cuvintele care-l ardeau ca terebentina în clocot.

– Mulţumesc, Dawn, ai toată dreptatea, nu pot continua să stau deoparte, nu când o iubesc cu disperare.

Aurora se simţi satisfăcută pentru el.

– Ştiam că nu-ţi vei arunca viaţa la gunoi. Mă bucur mult pentru tine...

Jamie zâmbi cu ea.

– Şi eu pentru că-mi faci fratele foarte fericit. E un bărbat foarte norocos fiindcă te are.

Aurora oftă mulţumită până ce auzi uşa de la intrare. Cei doi îşi îndreptară privirea spre uşa bibliotecii şi o văzură pe Isabel tremurând, plină de furie. Jamie îi dădu drumul cumnatei sale şi deschise gura cu un zâmbet pe care ea îl respinse cu privirea ei îngheţată. Era aşa de scoasă din minţi, încât devenise greu de recunoscut.

– Ce mult mă bucur să te văd aici! Trebuie să-ţi spun ceva foarte important.

Jamie se întoarse spre cumnata sa şi-i făcu un gest de complicitate pe care Isabel nu-l luă în seamă.

Isabel merse exact spre centrul încăperii. Nu se clătină în hotărârea ei. Jamie avea zilele numărate , urma să-i smulgă jugulara. Când termină de parcurs distanţa care o separa de ei, ridică pumnul drept şi-l zdrobi de faţa Aurorei. Aceasta căzu, încurcându-se printre fuste.

Jamie o privi total surprins.

– Mai sărută-l o dată şi-ţi voi scoate ochii! îi strigă în momentul în care Aurora se afla în fund, pe podea, fără să ştie ce naiba se întâmplase.

Jamie amuţise, nu fusese pregătit s-o vadă pe soţia lui lovind-o pe cumnata sa, plină de furie şi... gelozie? Inima lui începu să bată puternic. Isabel era geloasă! Şi asta presupunea...

– Doamne, Dumnezeule, Isabel, cere-ţi scuze!

Ea miji ochii în timp ce Jamie o ajuta pe cumnata lui să se ridice.

Isabel privi uimită figura soțului ei, care arăta teribil de veselă. Ticălosul era fericit pentru că o lovise pe Aurora? Atunci o va lovi din nou, ca să explodeze de fericire. Dar mâinile Isabelei continuau să se miște după voia lor, fără să asculte de ordinele pe care le dădea creierul. Dintr-odată, fără vreun preaviz, luă un vas de porțelan, care împodobea o masă de serviciu din colțul divanului larg, și o aruncă spre Jamie care reuși cu greu să se ferească. Frumoasa ceramică se sparse de umărul lui. Jamie nu-și revenea din surpriză. Nu-și putuse imagina vreodată talentul războinic pe care-l ascundea Isabel sub aparenta ei docilitate. Toată această pasiune ascunsă îl ținea subjugat. Expresia extrem de furioasă a Isabelei îl umplea de o fericire infinită. Toată această desfășurare de energie fusese motivată de faptul că-l surprinsese îmbrățișând-o pe cumnata lui. Eulalia avea dreptate în legătură cu Isabel și nesiguranța ei, dar el încercase să-i câștige încrederea făcând un ocol mai mare. Acum înțelegea cât de absurde erau pretențiile lui. Dacă Isabel voia o declarație semnată despre sentimentele lui, pe Dumnezeu! i-o va oferi.

Isabel vedea totul în roșu, continua să lanseze tot felul de proiectile pe care le găsea în drumul său, în timp ce profera insulte pe care Jamie nu le înțelegea.

– *Majelé, bustronel, burraco, jinca... jinca..*[1]. Nu-i ieșea cuvântul.

– *Jincalé* – o ajută Aurora în timp ce observa cu oarecare umor izbucnirea de gelozie a verișoarei ei.

Lovitura de dreapta, aproape c-o lăsase fără măsele, dar în fond era foarte mulțumită. În final, renunțase să se autocompătimească și luase frâiele viitorului ei și ale vieții ei. Era minunată cu acel aer de soție supărată.

Jamie își mută privirea de la Isabel la fratele lui care tocmai deschisese ușa bibliotecii. Îl văzu rămânând mut în fața celor ce se petreceau și mergând direct spre ei.

Asta a fost cea mai mare greșeală a lui. Isabel luase o farfurie de ceramică destul de grea de pe birou și, nebună de furie, o

[1] Adulterin, animal, bastard, mizerabil, în țigănește (n.tr.)

aruncă. Justin se încrucişă cu traiectoria proiectilului. Îl nimeri în plin, în cap.

Justin, după lovitură, îşi întoarse privirea spre ea complet zăpăcit, în timp ce un firicel de sânge îi pătă cămaşa albă în roşu aprins. Se sprijini de birou, complet ameţit.

Isabel nu-şi putu opri un geamăt, fiind conştientă că-l rănise pe Justin la cap. Rana sângera abundent. Rămase câteva minute complet liniştită şi, odată ce încetase atacul de furie, înţelese ce făcuse. Văzu cu neputinţă cum Jamie şi Aurora îl îngrijeau pe Justin şi ea profită de asta întorcându-se şi plecând. Aurora observă.

– Du-te după ea, Jamie, n-o lăsa să plece fără să-i fi spus ce simţi pentru ea şi – întări Aurora – doar pentru ea.

Jamie îşi privi fratele, care stătea destul de bine în poala soţiei sale care îl îngrijea, apoi plecă pe urmele Isabelei care deja urca treptele spre primul etaj.

– Isabel! Opreşte-te!

Ea nu se opri. Continua să urce amorţită de criza ilogică de gelozie, dar când şi-a văzut verişoara sărutându-l pe Jamie, i se întunecase judecata.

Doamne! Aproape că l-a omorât pe Justin din cauza asta.

– Te iubesc din toată inima mea, drăgălaşo...

Jamie nu termină fraza şi acest detaliu o făcu să întoarcă capul pentru a-l privi. Brusca mişcare fu o mare greşeală, balansul capului o dezechilibră şi o făcu să alunece. Deşi încercă, nu se putu agăţa de balustradă. Jamie privi de jos căderea şi dezastrul pe care niciunul nu putea să le oprească. Inima i se opri în faţa certitudinii că în cădere îşi va rupe gâtul.

Isabel scoase un strigăt de surpriză în momentul în care simţi cum corpul său se balansează periculos înainte din cauza greutăţii burţii. Începu să se clatine pe scări până ce căzu ca un balot. Jamie închise ochii la lovitura pe care o primi inima lui văzând ce se petrecea. Urcă înspăimântat treptele în încercarea de a ajunge până la ea şi de a o împiedica să se rostogolească până la baza scării, dar nu reuşi.

Isabel se rostogoli până la picioarele lui Jamie care nu putu să-şi oprească un geamăt de neputinţă la vederea corpului inert de la picioarele lui.

Capitolul 30

Avea un coşmar! Îl auzea pe Jamie vorbind în şoaptă, cu vocea plină de dragoste şi speranţă, dar cuvintele de dragoste nu-i erau adresate ei. Voia să deschidă ochii, avea nevoie de asta, dar nu le putea porunci nimic. Rămâneau închişi. Întreg corpul se arăta neascultător. Nodul ce i se forma în gât creştea cu paşi uriaşi, transformându-se din nod în nucă, împiedicând aerul necesar vieţii să-i ajungă în plămâni. Nu voia ca vorbele bărbatului îndrăgostit să-i pătrundă în cap şi să rodească certitudinea agonizantă că pierduse orice posibilitate de a şi-l apropia. Îl auzea pe Jamie atât de dureros de aproape. Aproape putea să jure că se află la mai puţin de un pas de ea şi atunci, cum îndrăznea să-i vorbească despre dragoste alteia în prezenţa ei? Nu avea demnitate? Durerea creştea în ea atât de intens încât Isabel crezu că o va rupe în două. Voia să deschidă ochii, dar nu putea. Nu răspundeau chemării ei şi, deşi încerca să-şi înghită saliva, suferinţa era atât de mare şi de umilitoare încât simţi că leşină de supărare.

– Ştii că te iubesc din tot sufletul, cu toată puterea...

Isabel inspiră adânc, fiind conştientă de ceea ce promiteau cuvintele lui Jamie. Ajunge! Nu continua! Striga la el în linişte, cu gura închisă.

– Eşti tot ce e mai important pentru mine, forţa care mă împinge în fiecare zi a vieţii mele încă de când am aflat de existenţa ta.

Voia să strige plină de furie, să descătuşeze frustrarea dureroasă de a asculta declaraţia trădătoare către altă femeie de pe buzele iubitului său.

– Mama ta mi-a spus că trebuie să aleg între voi două, ce absurd!

Ceva nu se potrivea, Isabel își dădu seama de niște detalii care trecuseră complet nepercepute de ea. Se auzea doar o singură voce, cea a lui Jamie. Își ținea capul sprijinit de stomacul ei și cu o mână o mângâia pe burtă, cu venerație.

Oh, Doamne! Ce se întâmpla?

– Amândouă faceți parte din viața mea și e timpul să ieși în brațele mele ca să te pot îmbrățișa și să-ți spun cât de frumoasă îmi pari.

Isabel își simți ochii scăldați în lacrimi în timp ce-l asculta, dintr-odată știu că Jamie îi vorbea fiicei sale, fiicei? Toate aceste cuvinte de dragoste erau destinate fiicei sale?

– Lord Penword, trebuie să ieșiți din încăpere ca să-mi pot face treaba.

Mâna iubitoare continua să treacă ușor peste pântecul ei, cu mișcări line și drăgăstoase.

– Marie Isabelle, *don't make your father wait*[1]!

Isabel zâmbi și deschise ochii în sfârșit, dar zâmbetul i se șterse de pe buze exact în momentul în care simți o împunsătură dureroasă în vintre. Șocul o făcu să gâfâie și înțelese că se declanșase nașterea. Căderea pe scări avusese consecințe nefericite. Mai erau patru săptămâni până la soroc! Jamie își întoarse ochii plini de dragoste și respect spre ea. Deschise buzele ca să-i vorbească, dar ea i-o luă înainte.

– Crezi că fiica noastră o să-și facă intrarea în lumea asta mai devreme pentru că-i ordoni în engleză?

Jamie ridică o sprânceană auzind-o, apoi se apleca deasupra ei și o sărută, cu dulceață pe buze.

– Fiica noastră e cam încăpățânată.

Isabel știu, instinctiv, că nu va înceta niciodată să lupte pentru el, că-l iubea din toată inima și că, prin acele cuvinte, își pecetluise destinul alături de ea. Deja n-o mai interesa dacă o iubise pe alta înaintea ei. Jamie era al ei!

– Fiică?

Nu putu să continue căci altă durere o făcu să se zvârcolească.

– De acum două zile trebuia să fi născut, o informă el.

[1] Marie Isabelle, nu-l face pe tatăl tău să aștepte!, în engleză, în original(n.tr.)

Isabel îl privi fără a înțelege.

– Ți s-a rupt apa când ai căzut pe scări și te-am ținut sedată de atunci, dar spaniola asta mică și încăpățânată face o întrecere cu mine din care vreau să ies învingător.

Jamie îi privi ochii de chihlimbar și știu că sosise ceasul. Ceasul adevărului.

– De atunci v-am vorbit amândurora întruna despre sentimentele mele.

Isabel îl privi complet extaziată, aflând că vorbele de dragoste pe care le auzise timp îndelungat fuseseră pentru ele. Îl iubi și mai mult.

– Acest englez se simte prea bine în interiorul mamei lui ca să-l convingi cu cuvinte mieroase.

Jamie se așeză mai aproape de ea, o ținea de mână cu o infinită dragoste. Ore întregi navigase în cea mai profundă incertitudine. Căderea ei pe scări provocase declanșarea nașterii și el înțelesese ce însemna cuvântul frică atunci când o văzu întinsă la picioarele lui ca și cum era moartă.

– Spaniola asta trebuie să învețe să-și asculte tatăl, insistă el.

– Acest englez va veni pe lume când va fi pregătit, îl corectă ea, continuând să zâmbească.

– Acestei mici flori îi place să se lase așteptată. Ți-am spus că te iubesc?

Dacă vorbele nu o convingeau, o făcu privirea lui de bărbat super îndrăgostit.

– Știi ceva ce eu nu știu? îl întrebă.

Jamie o privi cu superioritate.

– Întotdeauna am jucat în avantaj mulțumită Eulaliei. Ea mi-a mărturisit că-mi vei dărui o fiică.

Isabel nu-și putu reține un mic țipăt simțind o nouă împunsătură. Jamie o strânse de mână, încercând să-i transmită puțin curaj.

– Îmi pare rău, micuțo, trebuie să fii curajoasă.

Isabel inspiră și-i zâmbi din nou.

– Mulțumesc, Jamie.

El o privi uluit.

– O spuneam micuței mele.

Isabel își mușcă buza ca să oprească un geamăt și ca să-i dea lui un avertisment.

– Trebuie să vorbim, spuse ea brusc.

Jamie rămase perplex și părea aproape comic. Să vorbim? În acest moment?

– Mai întâi ai o treabă de făcut: s-o aduci pe lume pe fiica noastră. Apoi, după ce-ți vei reveni puțin, îți voi explica cât de mult te iubesc, exclusiv pe tine.

Când Jamie întoarse capul căutându-l pe medic, Isabel îl prinse mai tare de mână.

– Nu mă lăsa! îl imploră ea.

Jamie o privi din nou, plin de dragoste.

– Nici mort nu te-aș lăsa!

– Lord Penword, trebuie să plecați din cameră, o obosiți pe soția dumneavoastră.

Jamie îl privi pe doctor avertizându-l cu ochii lui violeți.

– Eu nu mă mișc de aici!

– Păi, dacă nu pleci de aici... cel puțin fă-te util, cere mai multă apă caldă.

Cuvintele Eulaliei îl făcură să se mobilizeze imediat. Tocmai intrase în cameră cu pas marțial.

– Jamie!

El se întoarse la chemarea Isabelei.

– Acum știu că m-ai iubit întotdeauna, că gelozia mea a fost absurdă și irațională.

Jamie îi mângâie părul cu dragoste.

– Absurdă, nu. Neașteptată, dar am tot timpul din lume să te fac să înțelegi ce însemni tu în viața mea. Cât de minunată ești și cât de fericit mă faci prin simplul fapt că exiști.

– Spune-mi-o! îi ceru ea.

Jamie se aplecă spre urechea ei și-i șopti cuvinte pe care le puteau auzi doar ei. Surâsul Isabelei fu la fel de mare ca durerea provocată de următoarea contracție.

– Fă-mi favoarea și dă-mi-o.

Justin îl privi pe Jamie cu ochi glumeți, dar fără să lase jos bocceaua care se agita în brațele lui.

– Îmi place ca fina mea să cunoască brațele nașului ei.

Jamie își încrucișă brațele la spate cu o avertizare în priviri.

– Singurele brațe pe care trebuie să le cunoască sunt ale tatălui ei.

Justin i-o dădu înapoi tatălui ei cu o oarecare reținere.

– Este leită unchiul ei.

Lui Jamie nu-i mai rămase decât să-i dea dreptate. Micuța lui, María Isabelle, părea mai mult fiica lui Justin decât a sa. Avea același păr blond, aceiași ochi gri și un temperament care...

– O glumă crudă a destinului, doi dintre nepoții mei sunt identici cu mine, micuța mea e ca tine.

Justin îi zâmbi fratelui său mai mic după această confirmare.

– Dar tu nu știi să-i aduci doi câte doi.

Jamie pufni în fața fratelui său mai mare.

– Îmi imaginez că trebuie să mă străduiesc mai mult data viitoare. Am datoria morală să întrec recordul tău.

Justin își privi fratele mai mic cu o sprânceană ridicată.

– Ce știi de socrul tău?

Jamie răsplăti gânguritul fiicei sale cu o mângâiere pe obrazul îmbujorat.

– Socrul nostru este pe drum, moare de nerăbdare să-și cunoască nepoata.

Justin știa de încercările fantastice pe care le făcea Rodrigo ca să obțină anularea căsătoriei Aracenei cu Alonso de Lara. Coroana spaniolă se menținuse fermă cu privire la această unire și-i refuzase anularea. Alonso de Lara continua să rămână nedoritul ginere al contelui Ayllón.

– Știi ce e minunat?

Jamie știa că se referă la fața lui de tată devotat.

– Nu știi ce înseamnă cuvântul dragoste până nu ții în brațe o bucățică din tine.

Bebelușul se mișcă de parcă înțelesese cuvintele tatălui său.

Justin nu putu să răspundă înainte de intrarea în dormitor a Isabelei și a Aurorei.

– Nu ți-am spus, verișoară, că o vor admira până la sațietate?

Justin vru să-și pună soția la punct.

– Este felul meu de a-ți spune cât de disperat sunt să țin o altă Velasco în brațele mele.

Jamie o lăsă pe fiica sa în leagăn pentru a-și îmbrățișa soția așa cum trebuia: cu o afecțiune profundă și o nevoie neostoită.

– Aurora, eu în locul tău aș ieși în goană. Știi deja ce înseamnă pentru tine aceste cuvinte.

Isabel izbucni în râs văzând expresia comică a verișoarei sale.

– Ai patru Velasco, nu-ți mai trebuie niciunul în plus, îi spuse Aurora lui Justin.

Acesta tuși nemulțumit auzind cuvintele soției lui.

– Am trei Penword și o singură Velasco.

Aurora știa că Justin voia mai multe fete, dar...

– Ți-a fost dor de mine? îl întrebă Isabel pe Jamie, care o sărută cu lăcomie.

– În fiecare secundă agonizantă în care sper să-mi mai zâmbești o dată.

Cuvintele lui dulci erau ambrozie pură, dar Isabel nu putu să-i răspundă la dezmierdare din cauza intrării neașteptate a lui Devlin în dormitor.

– Unde e mica mea floare?

Cei patru-i făcură loc lui Devlin să poată ajunge până la leagăn, ca în fiecare zi la aceeași oră.

Epilog

Încerca să aranjeze cheltuielile. Era atât de plictisită, încât până şi numerele i se păreau o distracţie bună. Stătea în bibliotecă, pe fotoliul Ducelui, privea relaţia numerelor, verifica ieşirile şi intrările. Ridică ochii un moment şi observă că Jamie o privea din cadrul uşii cu fruntea încreţită. Întotdeauna îl simţea. Avea un umăr sprijinit de tocul de lemn şi un picior flexat.

– Mi se pare că eşti plictisită, spuse în trecere.

Ea îi zâmbi ca să-i confirme.

– O femeie fără ocupaţie este o tentaţie pentru diavol, îi răspunse continuând să-i zâmbească imperturbabilă.

– Şi o tentaţie pentru soţul ei, întări el.

Isabel schiţă o figură glumeaţă.

– O femeie trebuie să fie autosuficientă, continuă.

– Trebuie să fie autosuficientă doar pentru soţul ei.

Îl privi amuzată, pentru că dialogul pe care-l purtau era foarte emoţionant.

– Încetează să-mi repeţi cuvintele sau...! îl ameninţă.

Jamie ridică o sprânceană.

– Mă gândesc la un exerciţiu care nu te va plictisi.

Ea ştia la ce fel de exerciţiu se referea el.

– Am putea negocia?

Încercă să-şi compună o privire dintre cele mai nevinovate cu putinţă. Jamie simţi o palpitaţie în pantaloni.

– Încă o fetiţă?

Acum fu Jamie cel care ridică sprâncenele interogativ.

– Sunt foarte fericit cu cele două fete ale mele.

Isabel ştia că lui Jamie nu-i păsa că ea nu-i dăruise un băiat. Fe-

tele lui, Isabelle şi Alexandra, erau tot ce avea nevoie. Isabel văzu cum îi străluceau ochii când o privea.

– Dar aş putea să mă descurc cu încă două sau trei domnişoare Penword, îi spuse el continuând să se sprijine de rama uşii.

– Cauţi o zgâlţâială înainte de prânz? îl întrebă aţâţătoare. Pentru că eşti pe drumul cel bun.

Jamie se îndreptă spre ea când văzu cum se întunecau de dorinţă ochii femeii.

– Mă încântă să văd sub ce formă delicioasă se excită ochii tăi la cuvintele mele, îi spuse el.

Ea răsuflă nerăbdătoare.

– Într-una dintre zilele astea o să te încânte să-ţi vezi capul desprins de gât dacă nu vii aici imediat.

Lui Jamie îi plăcea prea mult s-o necăjească. Continuă să râdă şi să se apropie de ea cu paşi lenţi.

– Mor să ştiu ce culoare au jartierele tale.

Isabel, dornică, întredeschise ochii. Eulalia îi făcea rost de toată lenjeria intimă, lucru pentru care Jamie îi era recunoscător.

– Culoarea jartierelor mele este o surpriză, îi tremurase vocea aşteptând.

– Doar încercarea de a ghici îmi încinge sângele în mod scandalos.

Isabel îi oferi un surâs promiţător. Jamie ajunse lângă ea, îşi puse mâinile pe braţele fotoliului larg din piele neagră şi îl roti spre el. Corpul Isabelei rămăsese într-o parte. Se aplecă spre gura ei şi ea îşi lipi spatele de fotoliu atât de tare, încât i se păru că se contopise cu el.

– Vorbeşti prea mult, lord Penword.

Nu o asculta, privea fix buzele cărnoase întredeschise. Se aşeză în genunchi şi rămase la înălţimea capului ei. Una dintre mâinile lui începu să urce lent de la gleznă pe sub fustă. Ea avu un recul involuntar în timp ce o furnicătură interioară i se încolăcea în pântece. Jamie reuşea întotdeauna să-i accelereze pulsul.

Mâna lui fierbinte continuă să urce pe pulpa ei până la genunchi, ajunse la coapsă şi se opri în jartea. Începu să tragă uşor de ea, dar se gândi mai bine şi începu să-i ridice încet poalele ro-

chiei. Isabel începu să respire fără control. O domina. Continuă să ridice fusta până mai sus de jumătatea coapselor. Privi extaziat culoarea turcoaz a jartierelor, își aplecă capul și începu s-o sărute de la genunchi până la jarteaua care prindea ciorapul alb de mătase. Isabel îl privea plină de dorință. Fiecare sărut o marca cu foc. Obrajii începură să capete un ton care urca de la roz la roșu intens. Uitase să respire, altfel nu înțelegea dificultatea cu care își umplea plămânii cu aer. Mâna lui Jamie îi prinsese fesele și, dintr-o mișcare, o aduse pe marginea fotoliului pentru a avea un acces mai bun la vortexul dintre picioarele ei. Îi sărută cu finețe coapsele. Continuă să-și urce mâinile lent pe coapsele ei bine conturate pentru a-i scoate chiloții fini. Isabel scoase un geamăt și închise ochii. Jamie îi ridică și mai mult fusta până ce lăsă volanele să se odihnească pe pântecul ei. Se uită fix la delicata îmbrăcăminte intimă din dantelă. Cu degetul desenă conturul până ce ajunse exact în centrul feminității ei umede. Isabel începu să respire sacadat, în timp ce degetul lui Jamie începea să despartă fina țesătură satinată de piele. Se ajută cu cealaltă mână s-o mențină desfăcută. Făcu să-i alunece două degete prin crăpătura lacomă până ce ajunse la clitoris, care se cutremură de plăcere când începu să-l mângâie cu o mișcare circulară. Isabel deschise buzele pentru a și le linge lasciv, excitată de senzațiile pe care i le provocau degetele lui Jamie. Fără niciun preaviz, introduse un deget prin crăpătura roz pentru a începe o mișcare care o înnebuni, în timp ce degetul mare freca cu blândețe perla clitorisului de la stânga la dreapta, într-un ritm erotic care deveni irezistibil. Cu cealaltă mână ținea îmbrăcămintea intimă, ca să nu-i împiedice jocul, în timp ce o mângâia după placul său.

– Desfă-ți corsetul, vreau să-ți miros sânii, știi că aroma lor mă înnebunește.

Isabel ascultă prompt. Își desfăcu, leneș, legăturile care-i țineau decolteul strâns. Când își eliberă unul dintre sâni, Jamie se clătină ca un om flămând și dintr-o singură sorbire își introduse toată areola în gură. O mușca și o sugea în timp ce-și introducea degetul în interiorul feminin.

– Jamie!

Orgasmul violent o scutură şi Isabel nimeri doar să-i sărute capul aflat între sânii ei. Gâfâia. Isabel îşi coborî picioarele fără să se aşeze complet pe fotoliul confortabil. Era aproape culcată pe spate.

Devlin o privi pe nora lui cu îngrijorare. Părea că nu are aer şi crezu că leşinase. Enormul birou îi permitea doar să vadă o parte a părului ei, dar putu să asculte respiraţia ei greoaie şi, oprit lângă uşa deschisă, o întrebă cu o reală îngrijorare.

– Te simţi bine, drăgălaşo?

Nimic nu-l pregătise pe Duce să vadă apărând pe sub birou capul fiului său mai mic. Trebuia să fie ascuns între... Culoarea roşu intens din obrajii lui putea să rivalizeze cu trandafirii din grădină. Sau căuta ceva, sau... Devlin nu vru să facă mai multe speculaţii. Cu o jenă pe care n-o putea ascunde se scuză şi ieşi ca o umbră. Din fericire, Devlin închise uşa în urma lui. Isabel nu-şi ridicase capul, aşa că Devlin nu văzuse decât părul ei răvăşit.

– Într-o zi, tata va face un atac de cord, recunoscu Jamie cu amărăciune.

Isabel ştia că asta se putea întâmpla. Atât Jamie, cât şi Justin se zbenguiau cu soţiile lor în locurile cele mai neobişnuite din casă, dar era ceva atât de superb şi de îndrăzneţ...

– Bărbate, am planuri mari pentru tine.

Isabel reuşi să-l determine pe Jamie să-şi întoarcă ochii şi atenţia de la uşă către ea. Luase în mână, lasciv, membrul soţului ei.

– Niciodată nu-ţi e destul, îi spuse el.

Isabel zâmbi cu toată gura.

– Niciodată.

Sfârşit